

MÜCADELE

15 Günlük Siyasi Dergi 1 Temmuz Yılı: 1 Sayı: 23 Fiyatı 5000 TL (kdv dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

İşçilerin hak arama mücadelesi artık alışılmış, klasik yöntemleri aşıyor. İşçiler kendilerine yönelik kıyım ve yoksullukla baş başa bırakılmak istenmelerine karşı çıkarken, mücadele araç ve yöntemlerini de zenginleştiriyorlar. Diğer emekçi kesimlerle dayanışma içerisine giriyorlar. Bugün memurların Temmuz'a hazırlanmaları, işçilerin mücadelesiyle bütünleşiyor. İşçiler, memurlar ve diğer emekçi kesimler dayanışma, hak almak ve haklarını korumak için mücadele bilinciyle hareket ediyorlar.

İŞTEN ATILMALARA KARŞI VE HAK MÜCADELESİ İÇİN DEVRİMCİLER DESTEK VERİYOR

İstanbul'da dün yine bombalarla

YAKININ ÇIKTI- Güneşyolu'nda Ertürk Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı
İstanbul'da dün yine bombalarla...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

İstanbul'da bombalı gün
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...
Biri kadın 3 mliyon Ertürk Demir Çelik Sarıma Mülkiyetinde bomba patlatıldı...

DÜZELTME

Dergimizin 22. sayısının 3. sayfasında yer alan, "İşçilerin Örgütlenmesinde Engelleri Aşmaları" başlıklı yazının 4. sütununun son paragrafında "işçi kitleleri" ifadesi"..... işçi kitleleri"..... "olarak kılınıyor. Düzeltir, özür dileriz.

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti., Adına Gülten SESEN/Yazar İleri Müdürü: Erdoğan Yaşar KOPAN/Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhan No: 11 Kat-1 Sultanahmet/İst.Tel: 516 214 14/Baskı: Serat Matbaacılık
Fiyat: 5 TL Kıt-12. Almanya: 5 DM, Fransa: 15 FF, İngiltere: 5 SF, Hollanda: 5 FL, İngiltere: £ 2/ Abone Koşulları: Yurtiçi Abone: 6 aylık 55. 000 TL, 1 yıllık 110. 000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık 55 DM, 1 yıllık 110 DM
Hesap No: Gülten SESEN Türkiye İş Bankası AKADEMİK Hesap: 1002300 951718

İreniş ölüm aşam

İreniş ölüm aşam

DİRENİŞ ÖLÜM ve YAŞAM ÇIKTI

İlk baskısı toplatılmış, daha sonra da beraat etmişti. Şimdi, gözden geçirilmiş ikinci baskısını yayınladık.

HAZİRAN YAYINEVİ

Tel: 528 61 08

ÖZGÜRLÜK MÜCADELEDEN GEÇİYOR

Sürece denk düşen mücadeledeye koşuyula, bilince her şeyini sunarak katılan insanları eğitiliyor, köylülüklerden arındırıyor, yeniliyor; gelecekteki daha zor ve çetin günleri hazırlıyor. İnsanlara hiçbir şeyden kazanılmayacağı kadar özügen ve başegmeçlik kimliği kazandırmada mücadele esas yer tutuyor. Hiçbir şey mücadeleye kadar insanları eğitmiyor ve ancak, sürekli mücadele içerisinde kendisini, eğiten insanları yeni süreçlerde karşılaştıkları sınavlardan baştanla geçerek, cesaretle, atılganlık ve insiyatilerine yeni şeyler katarıyor.

Kazanma tutkusuna haklı bir mücadelede peşinden koşan insanlardan daha iyi kimse anlayamaz.

Yüküldüğü yerine yeni konulan korku duvarlarını yeniden yeniden parçalanarak, kanaklarını ayaklatılmasında mücadelede başlaş yoldur ve korku duvarlarını birlikte verilen bir mücadeleyle yıkılmaya başlandığı her yerde, insan kendisini daha özgür hissedebilmektedir.

Evet, mücadeleye insanları sadece eğitmiyor, yeniliyor; geleceğe hazırlıyor. En önemlisi insanı özgürleştiriyor. Korkusuz insan özgür insandır. Kafaları korkuyla zehirlenmiş halkın kurtuluşu, her biri de mücadelede başlaş şey değildir. Mücadelede her yıl özgürlüğe açılıyor. Yaşamın haklıksızlığı ve adaletsizliğine doğuşuna, zulme, zorbalığa ve sömürce karşı mücadeleye adanan insanlar; en ağır başlaş koşullarda ve bu ne fazla hissedilen almalarına rağmen, her zaman toplumun en özgür insanları olarak sürüklüyor. Baş eğmeç bir mücadelede çizgisini emgen klan ve süreklileştirilen insanları, düşüncelerini, inançlarını ve bunları korkusuzca haklarının varurlucale zincir henüz keşfedilemedi.

Mücadeleye yaşanan klanlar; en küçük bir mahalefete göz açtınamadığı koşullarda, düşünce ve inançlarındaki ödünsüz tutumlarıyla özgürlüğün kapılarını zorlamakla kalmadılar, emekçi halka da özgürlükleri kapıları aralayarak olmaları başardılar. Onlar, korku duvarlarının en yıkılmaz sanitarlarını yıkarak, özgürlüğe açıldılar ve halka özgürlüğü kazanmanın yolunun mücadeleden geçtiğini ve özgürlüğün bedellerle kazanıldığını gösterdiler.

İşte mücadelenin yarattığı güzelliklerin ve yüceliklerin kaynağı burularda anlamadılar. Hiçbir koşulda zulme baş eğmeç, düşünce ve inançları kanarılıkla, hiçbir şeyden korkmadan savunmak, onurlu leke sürmekmek, mutluklanı tadılabilecek en güzel ve en yüceleri nın açığı çıkartıyor.

Etraflarını çevreyen zor koşullara al-dırmayarak doğru bildiklerinden şaşma-yanlar, toplumun özgürlüğünü kendi elleriyle kazanan temsilcileri olarak ve bu yer edinmekle kalmadılar, kesintisiz mücadelenin kazandırdıkları haklarını almak isteyen insanlara taşandılar. Che, "Biz sosyalistler daha mükemmel olduğumuz için daha özgür, daha özgür olduğumuz için daha mükemmel." derken bu gerçeği anlatmak istiyor. Mücadele

insanı özgürleştirdiği ölçüde kendisini daha mükemmel hissetmesini, daha büyük bir iç zenginlik kazanmasını ve halkların için daha büyük sorumluluklar almalarını, yeni bir kimlik kazanmasını getiriyor.

Su kimlinin sahipleri her yünden başkula sarılmış, üzerine ölü toprağı serpilmiş bir toplumun karamsarlık, umutsuzluk ve yılmılık bataklığından dışına çıkarak, özgürce hareket edebilmekten hoşunsun ve bilincini taşımakla kalmadılar; toplumun bunalmı içine yığıldığını bu süreçte mücadele ile kendilerini güçlü manevi değerler yaratarak, toplumsal hazin ve mutluğun kapılarını ardına kadar açtılar. Baş eğmeç ve inançları için her şeyi göze alan örgütlü bir insanın onurunun yarattığı hak, hiçbir şeyin yerine konulamayacağı kadar büyüktür. Ve mücadelede edenler, kendilerini teslim almak için her yoleni denediler en olumsuz koşullarda bu hazı dolı dolu yaşadılar.

Mücadele insanlara korkuları yenmenin, başı dik ve onurlu gezmenin, düşünce ve inançlarını her yerde tereeddüştü sayı haklarının ve özgürlüklerinin ve onları koruyabilmekten ve insanlara coşku, moral ve bilinç götürmenin yollarını öğretiyor. Halkı derinden etkileyen, sarıyan, onları zorla sokuldukları örgütsizleştirme, sindirme, politikadan uzaklaştırma ve kişisizleştirme cenderesinden, mücadeleye her koşulda sürdüren, inançlarını ve onurları örgütlü derinleşile leke süymeyenler tarih oldu. Bu aynı zamanda halka özgürleşmenin, korku duvarlarını yıkmakın en parçıcı örneğini sundu. Halk kafasını kaldırmak, gerçekleri görmek ve haklarını aramak ve almak istiyor-sa, hangi yolunun geçmesi gerektiğini de öğrenmiş oldu. Mücadeleye yaşamın her yanına canlanıyula, kanlarıyula eklenerek kazandırdıkları güdüler. Gün geldi binler, on binler onların düşünce ve inançları yönünde fildi verildi. Halkı bir mücadelede uğruna dövülmüşlerin, halkı etkilememiş mümkün değildi. Statükolarla tatlıp klan yığılınula, halk alınmaz psikolojisi içinde kararsızlara, teslimiyeti seçenele ve ödeneleke rağmen; mücadeleye haklarını her koşulda almalibiclerinin, statülerini yıkılabileceğini, onlara hiçbir kütük, yaskak, talimatınması imyececeğini göstermişlerin altında da bu anlayış vardır. Zindanlarda da, işken-cehanelerinde de, mahkemelerinde de mücadeleye özgürlüğü ölü anları, kendi yasalarını yasa ilkeri ve iradelerile birlikte kabul ettirdiler.

Sadece burjuvazi yasa yapıp işletmez. Mücadele edenler de örgütlü güçleriyle burjuvazinin karşısına kendi yasalarını kabul ettirdiler.

Mücadelelerin kitlesel bir karakter kazandığı, binlerin, on binlerin halk alma bilincine hareket ettiği, çekişlerini en derin şekilde işleyiş ve emekçileri sarıştı ve içlerinde önemli bir derinme potansiyeli bıraktığıdır, yaşanan süreçte devrimlerin kitlesel örgütlemekte ve mücadeleleri politik yasa katmak gibi belirli görevleri vardır. Ve bu görevlerini hakıyla yerine getirdikleri ölçüde somut ve kalıcı sonuçlar elde edeceklerdir.

Hak ve özgürlük mücadelesi insanlara korkularını yenmenin, başı dik, onurlu gezmenin, düşünce ve inançlarını her yerde tereeddüştü sayı haklarının ve insanlara coşku, moral ve bilinç götürmenin yollarını öğretiyor.

Bu süreç, kitlelere gidebilmenin ve onları kazanabilen, örgütleyebilmenin ve dönüştürülebilmenin en elverişli olduğu bir süreçtir ve bunu en iyi şekilde değerlendirebilenler, kitleleşmelerini iletir noktalarını daha iletiriyorlar.

HALKA ULAŞMAK SABIR VE FEDAKARLIK İŞİDİR

Halkın özgürleşmesi, halkın örgütlenmesi ve halkın için mücadele etmesiyle olacaktır. En büyük öğretmek mücadeledir. Her şeyin kolayca olup biteceğini sanıyanlar, buyrukçuluğu, bürokratik işleri alışkanlık haline getirenler, ellerindeki doğru politikaları kitleleri hareketle geçiremedikleri şaşırıyorlar. Kitleleri sürekli diyalog halinde olmayı bilmeyenler, kitlelerin sorunlarıyla ve çekişleriyle kendi sorunlarıylaymışlar, defalarca onlara gidip somut propagandaya-ajlasyon yapmaktan çok, genelde olan bitenele yetinirler; ne halka kazanabilirler, ne halkı adanabilirler, ne de halkın içine girerler.

Kitlelerin derinleşme yolu tutuşmayanlar, kitlelerden öğrenmek için onlara ol-mayanlar, politikalarını kitlelerin talepleriyle ve özlemleriyle, ne kadar doğru olursa olsun, birleştiremezler ve halk hareketlerini yaratarakmazlar. Somut, kalıcı, geleceğe dönük bağlar bu şekilde kurulamayacağı için, yeni arayışlar içersine girer insanın, umudun kimde olduğunu görmezler.

Kitlelere inebilmeyen yolları her somut duruma göre farklıdır ve buna uygun yollar bulunabilirlerdir. Halkın, mücadelelerin yarattığı güvne duyduğu sempatiye daha iletir götürdügü, çoğun bağlarını dönüştürülmek için bıkmandan ve usanmadan geniş kitlelere açılmaya ve onların derinliklerine imneyi ve her yonünlü le tanımay öğrenmek zorunluluğudur. Halkın içinde çıkacak yeni insanlar, ne kadar geniş kesimlere sürekli ve düzenli gidilebilirse ve bu caba kalıcı bağlara dönüştürülebilir o ölçüde ço-

Kitlelere, politikanın doğruluğundan kaynaklanan genel düzeyde bağlar kurulabilir. Mücadele kitlesel etkilediği ölçüde kitlelere olan yakınlık derinleşiyor. Ana sorun bundan sonra başlıyor. Bu derinleşmeye siyasi bilinç kazandırmak ve sökülmeyecek kökleştirmek için fedakarcı ve sabırlı bir çalışma süreci gerektiriyor. İşte bu noktada yaratılan sempatinin daha iletir ilişkileri dönüştürülebilmeli ve güvnenin boyu atması için, siyasi çalışmaları sadece derneklerle, işyerleriyle sınırlanmamak, evlere, ailelerin içersine de taşınabilmelidir. Propaganda ve ajlasyonlar, verilecek olan bilgin kat, oda, oda, sınıf sınıf tek insanlara defalarca gidilerek taşınabilir ve genelde mücadele yarattığı, müca-

deleyi arzulayan kitlelerin hareketliliği, iradi politikayla kucağaşabilecektik noktalarla getirilebilir.

Sadece soyut programlar çıkarmak insanları hareketle geçirmeye yetmiyor. Kitlelerin içinde yaşanan ve onlarla somut alıp veren ve onların düşünce ve taleplerini doğru politikayla yönlürebilen, her şeyiyle kendisini mücadelenin içine sokmuş, kişisel dinlenme saatleri ve rahat zamanı, yorulmak bilmeyen emekçi insanları kitlelere kalıcı, samimi ve onlara yabancılaşmadan kalıcı ilişkiler kurabilirler ve bu bağla kendiri örnek taşı ve davranışlaşla somut anı yakaladıkları zamanda mücadelede katabilirler. Kitleleri her somut durumda hareketle geçirebilmek, doğru programları ve politikaları ortaya koyarak, bunları kitlelere taşıyabilecek boyfesi iletlik ve özlemleriyle başlanılabilecek bir iştir. İnsanlara doğru politikayı coşku ve heyecanla, kabına sığmayan mücadeleyle kendisini sürekli aşan insanlar götürebilecektir. Ve zaten böyle yapılabiliyor, bürokratik işleyişleri aşarak, halk arayış içinde olan insanlara ellerini uzatabiliyorlar.

Bazı işleri büyük, bazıları küçük gibi bir ayırma tabii tutu. Kitlelerin aydağına gitmeyi ve onların sorunlarıyla iç içe geçmeyi küçük iş olarak görenler, mücadelelerinin ruhu ve coşkusunu almayabilirler. Ve böylere bekleyen akbet, gidererek mücadeleden kopmak başla bir şey değildir. Bu şekilde hareket etmeye-yenler, mücadelenin çıkarttığı kendisile özeleşiletirmeyenler, mücadelede ruhu taşıyamayabilirler. Ne olursa olsun herkes, küçük iş, büyük iş demeden, kendisini ancak bir yere koymadan aldığı her işin hakkını verebilirlerdir. Her şey sürekli değişiyor ve bu değişimi başlaşla da mücadele taşıyıcı bir ruh oluyor.

Sosyalist düşüncedeki altüst oluştardan çıkarılabilecek en önemli ders, kitlelerin sosyalizme aktif olarak kazanılamaması, tersine, gidererek sosyalizme yabancılaşması ve gözlerini kapitalizme çevirmesidir. Uzun uzadıya kitabı bilgilere tahvil yaparak, sosyalizm nereden geliyor dendi sorusunun cevabını aramaya gerek yoktur. Bugün halk gitmekte ve halkı örgütlemekte, mücadeleye kazandırmada başarılı olanlarıyula gelecekte bekleyen tehlike, sosyalist dünyada yaşanan tehlikenin kendisidir. Bugün de buyrukçulukla kitlelere katmanları, tohumlarını bugünden atıyorlar demektir. Sosyalizm bilireliriyü gücü, sosyalist insanlardır. Bugün sorun sosyalizmi sorgularken, bunu, içinde bulunulan ve kitleleri kazanmaktaki becieriye indirmek ve sosyalizmden alınan bu dersleri her süreçte mücadeleye aktarabilmekti.

İŞÇİLERİN HAK MÜCADELESİ

İSTANBUL

BELEDİYE-İŞTEN "15-16 HAZİRAN'LAR BEKLENMEZ, YARATILIR" ŞENLİĞİ

Belediye-İş Sendikası'nın İstanbul 1 No.lu Şubesi'nin düzenlediği "15-16 Haziranlar Beklenmez, Yarattır" şenliği birçok işyerinde yapıldı. 11 Haziran'da başlayan şenlik şubenin Basım Onarım, Beton, Asfalt fabrikaları, Fath, Gaziosmanpaşa, Anakent Belediyesi'nin tüm birimlerinde gerçekleştirildi. Şenliğin programında Grup Yorum, Özgürlük Türküsü ve Ortaköy Halk Sahnesi Oyuncuları bulunuyordu. 15-16 Haziran'ın anlatılan bir konuşma ve gerçekleşen tartışmalar sonrasında havalayr eşliğinde "İşçiyiz. Memuruz. Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

İTÜ AVAZAĞA KAMPÜSÜ'NDE İŞÇİ-MEMUR EL ELE, OMUZ OMUZA

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Avazağa Kampüsü'nde işçiler ve memurlar tarafından 18 Haziran'da ortak bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Ülke çapında yükselen işçi ve memur eylemlerine İTÜ'de de yankı buldu. Zamları, grev yasasını, Anti-Terör Yasası'nı ve siyasi iktidarı emekçiler üzerindeki baskılarını protesto eden 300 kişilik işçi-memur kitlesinin katılımıyla kampus içinde başlayan eylem daha sonra Maslak yoluna taşdı. Kitle eylem süresince oldukça coşkulu oldu.

Ellerinde taşıdıkları dövizleri ve attıkları "İşçi-Memur Omuz Omuz", "İşçi-Memur El Ele Genel Grev", "Örgütüyoruz, Güçlüyüz", "Haklıyız, Kazanacağız" sloganları çevrede yankı buluyor ve bir anda binaların pencerelerine toplanan öğrencilerin, memurların, halkın alkışı destegi kazanıyordu. Çevik kuvvet polisleri kampus dışına taşan işçi-memur kitlesinin yürüyüşünü ucuza bilmek için kol kola barikat kuruyorlardı. Polislin tüm engellemelerine rağmen kitle dağılma tavrı göstererek, durumu aii...lar-la protesto ediyordu.

Daha sonra tekrar kampus içine dönen kitle, üniversitenin değişik bölümlerine doluşarak yürüyüş sürdürdü. Yemekhane önünde toplanan işçi-memur kitlesi adına konuşma yapan bir işçi, eylemlerinin amacını anlatarak, "...sesimizi çıkarmamız istemiyorlar, haklarımızı avazlaştırmamızda karşımızda polisi görüyoruz. Sezimizi alanlara taşınmamızı istemiyorlar, fakat sezimizi hapsedemeyecekler-ler." şeklinde konuştu. İşçinin bu anlamlı konuşmasına me-mur-ışçi kitlesi "Haklıyız, Kazanacağız" sloganlarıyla destek veriyordu. Yaklaşık bir saat süren eylem, sloganlar atarak bitti.

ÜNTEKE TOPLU VİZİTE EYLEMİ

İstanbul Üniversitesi Yemekhane İşçileri (ÜNİYEK) 19 Haziran günü toplu vizite eylemine çıktılar. Kamu emekçileri ile KAMU-SEN arasında sürmekte olan toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasını protesto eden işçiler 10. Beyazıt Merkez Binası'nda toplanarak vizite kağıtlarını imzalatılar. Daha sonra Sultanahmet'teki dispensere kadar

Demiryolu işçileri vizite eylemleriyle başladıkları eylemliik sürecini daha da yükselttiklerini açıklıyor. "İşçiyiz. Güçlüyüz, Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını, haykırıyor.

İşçiler, memurlar 15-16 Haziranlara birlikte sahip çıkıyor. Birlikte mücadelelerin ve dayanışmanın, coşkuları paylaşmanın güzel bir örneğini sergiliyorlar.

Ellerinde birçok döviz taşıyarak yürütüşe başladılar. "Haklıyız Kazanacağız", "Hükümet İstifa", "İnsanca Yaşam İstiyoruz", "Grev Hakımız Söke Söke Alırız", "İşçiyiz, Haklıyız Kazanacağız" vb. sloganlar atan işçilerin eylemi çok sayıda polisin gözetiminde sürdü.

Toplu sözleşme görüşmelerinin atar aydır sürdüğüni söyleyen işçiler, işveren teklif ettiği rakamların çok komik olduğunu ve kendilerini açlığa mahkum etmekten başka bir anlam ifade etmediğini belirttiler.

İSTANBUL HALK EKMEKTE

GREV SÜRÜYOR

Mayıs ayında İstanbul Halk Ekmeğe başlayan grev, işçilerin Anakent Belediyesi önünde gerçekleştirdikleri üç günlük oturma eylemleri ile yeni boyut kazandı. Öz Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Halk Ekmeğe 500'e yakın işçi grevde bulunuyor. Halk Ekmeğe 11 yıldık aradan sonra ilk kez grevde çıktı. Sendika ile İstanbul Anakent Belediyesi arasında süren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri sonuç vermemiş Halk Ekmeğe 23 Mayıs'ta greve başladı.

Grev sürerken, grevdeki işçiler 19 Haziran 1991 günü Anakent Belediyesi önünde oturma eylemi başlattılar. Eylemin ikinci günü belediyenin önünde KAM-SEN üyesi memurların da eylemi gerçekleştirdi. Memur-ışçi dayanışması açısından önemli bir fırsat, özellikle Öz Gıda-İş Sendikası yönetimi" tarafından engellendi.

Grevdeki kimi işçilerle görüşerek, sürmekte olan grev, direnişleri ve memurlarla dayanışma konusunda düşüncelerini aldık. Gördüğümüz işçiler düşüncelerini şu şekilde ifade ettiler: "...Sendikamız gerici ve san sendika. Sadece ekonomik taleplerle oyla bakıyor. Taban tarafından oluşturulan Grev Komitesi'nin çalışmasını engelliyor. 20 Haziran günü memur arkadaşların eylemi başladığında sendika başkanımız eyleme kimsekin katılmayacağını açıkladı, hatta işçi arkadaşların etrafında bir çember oluşturarak memurlara doğru yaklaşmalarını da engelledi. Başkan kesinlikle memurların attıkları sloganların altınıymayacağını söyledi. Bu arada memur arkadaşlar da yolu kesmiş ve sloganlar atarak bize doğru yürüyorlar. Bir noktadan sonra işçi arkadaşlar da sendikayı dinlemeyerek, "İşçi-Memur El Ele Genel Grev", "İşçiyiz, Memuruz, Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını hep bir ağızdan attılar. Memur arkadaşların bu dayanışma eylemi işçiler arasında sevgi ve saygı yarattı. Memur arkadaşlar yanımızdan ayrılmıyor, onları alkışlarımızla uğurladık." Halk Ekmeği işçisi ekonomik, demokratik haklarımızı kazanana dek grevi sürdürmekte kararlı olduğumu ifade ediyor.

DEMİRYOLU İŞÇİLERİ: "İŞÇİYİZ GÜÇLÜYÜZ, HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!"

20.6.1931 günü Devlet Demir Yolları'nın İstanbul Anadolu yar kasında çalışan yaklaşık 3500 işçi "İşçiyiz, Güçlüyüz, Haklıyız Kazanacağız" sloganları atarak toplu viziteye çıktılar. Vizite eylemi oldukça coşkulu geçti. DDY işçileri hak alma mücadelesi içerisinde viziteye çıktıklarını, eylemlerinin bundan sonra da süreceğini, yemek, boykot, iş yavaşlatma vb. eylemlerle grev gerçekleştirebileceklerini söylediler. Attıkları sloganları iktidarı politikaları eleştiriyorlardı. Vizite eylemi sırasında polis Altınoğlu işçilerin çevresini sararak dışından çekerek ziyaretine gelenlere mihale etti. İşçilerin gücünün devreden desteklenmesine tahammül edemiyordı. İşçilerin eylemi sırasında Kadıköy trafiği zaman zaman kesiliyor, Kadıköylüler ise coşkuları işçileri ziyafıdır.

İşçilerin mücadelesi iş bırakma, iş yavaşlatma, grev, vizite eylemleri, oturma ve yürüme eylemleriyle belli bir noktaya tımandı. Birçok yerde sendikaların talep ve sloganları ekonomik sınırlar içinde tutma ve bu çerçeveyle sınırlanmadı çabaları aşıldı. Devrimci bakış açısı, ekonomik sloganlar ve talepleri politikleştirdi. İşçiler, devrimci anlayışın da etkisiyle sendikalarını tüm geriye çekme yöntem ve isteklerine karşı mücadeleyi daha ileri götürerek, yükseltmek için oluşturmaya başladıkları örgütlenmeler üzerinde gelişiyor. İşçiler hak arama mücadelelerini daha kitleselleştirmek, yaygınlaştırmak, birleştirmek ve diğer emekçi kesimlerle dayanışmak için sadece siyasi iktidarı baskı politikalarıyla uğraşmak zorunda kalmıyor. Sendikalarla kurumsallaşmış bürokratik, reformist sendikalar daha da mücadeleyi dizginlemek için her yola başvuruyor. Tabanda daha bilinci, örgütü ve daha politik taleplerle yola çıkan işçiler, devrimci işçilerle birlikte mücadeleyi daha ileri taşımak için siyasi iktidarı işyeri kapatma, işten ama tehditlerine karşı olduğu kadar, Türk-İş ve ratormist-ekonomik sendikal anlayışına ^ mücadele demek zorundadırlar. İşçiler, "ün en çok işten atılmaları ve işverenin kapatılmasını etkileniyorlar. Siyasi iktidarı, toplu sözleşme sürecini işçiler nasıl bitirirlerse bitirsinler, işten alınmaları gündeme getiriyor. Erdemir'de yaşananlar, şimdi grev erisi Türk Hava Yolları'nda da yaşanıyor. İşçiler işten alınmaları karşı dayanışmanın geliştirilmesini istiyor. Artık vizite eylemleri ve belli güzergahlarda işçilerin ayn ayn yürümeleri de alışkanlık yarattı. Bu, siyasi iktidarı çok fazla rahatsız etmediği gibi, işçileri de mücadeleyi daha ileri taşımadı motive etmiyor. Vizite eylemleri artık yetersiz kalıyor. Türk-İş de, siyasi iktidarda, işçilerin hak arama mücadelelerini bu tavrla sınırladığını istiyor. Bu tavrı parça parça toplu sözleşmelerle imzalayarak, işçiler arasındakı dayanışmayı bozmayla çalıştığı gibi, işçi sınıfı bekler-gör politikasına çekmeyi amaçlıyor. İşçi sınıfı buna kendi arasındakı dayanışmayı güçlendirecek, cevap vermediler. Memurlarla yapılacak dayanışma bu birliği daha da pekiştirerek, tüm bölme ve sindirme politikalarını boşa çıkarabilecekler. Bu süreçte devrimci işçiler vizite eylemlerini bir yere toplayarak, daha büyük işçiler kitleleri oluşturmak ve daha değişik yöntemlerle işçi sınıfının mücadelesinin önünü açmak zorundadırlar, işten atılma ve işyerlerinin kapatılma korkusunu işçi sınıfı içinden silip almak da, mücadeleyi ilerletmekten ve yeni örgütlenmeleri yaygınlaştırmaktan geçiyor.

Bugün devrimcilerin etide bulunabildiği her yerde işçiler eylemleri daha değişik ve ileri biçimler alıyor, kitleselleşiyor ve sloganlarıyla, taleplerle ekonomik sınırlar aşarak politikleşiyor. *

■ İşçilerin mücadelesi şırakma, iş yavaşlatma, grev, vizite eylemleri, pırtma ve yürüme eylemleriyle belli bir noktaya tırmadı. Birçok yerde sendikaların talep ve sloganları ekonomik sınırlar içinde tutma ve bu çerçeveye sınırlanmadı çabaları ağıdılı. Devrimci bakış açısı, ekonomik sloganlar ve talepleri politikleştirdi. İşçiler, devrimci anlayışın da etkisiyle sendikaların tüm geriyeye çekme yöntem ve isteklerine karşı mücadeleyi daha ileri götürerek, yükseltmek için oluşturmaya başladığı örgütlenmeler üzerinde geliyor. İşçiler hak arama mücadelelerini daha kitleselleştirmek, yaygınlaştırmak, birleştirmek ve diğer emekçi kesimlerle dayanışmak için sadece siyasi iktidarı basılı politikalarla uğraşmak zorunda kalmıyor. Sendikalarla kurumsallaşmış bürokratik, reformist sendikalar anlayış da mücadeleyi dizginlemek için her yola başvuruyor. Tabanda daha bilinci, örgütlü ve daha politik talepleri yola çıkan işçiler, devrimci işçilerle birlikte mücadeleyi daha ileri taşıyor, işçi siyasi iktidarı işyeri kapatma, işten atılma tehditlerine karşı olduğu kadar, Türk-İş ve reformist-ekonomik sendikalar anlayışlarla ise mücadele etmek zorundadırlar. İşçiler bu yönü çok işten atılmalar ve işyerlerinin kapatılmasından etkileniyorlar. Siyasi iktidar, toplu sözleşme sürecini işçiler sınıfı bitirilebilir bitirilsin, işten atılman güdümde getiriyor. Erdemli'de yaşananlar, şimdi grev ertesi Türk Hava Yolları'nda da yaşanıyor. İşçiler işten atılmaları karşı dayanışmayı geliştirip gücündürdiler. Artık vizite eylemleri ve belli güzergahlarda işçilerin ayni yürünmeleri de alışkanlık yarattı. Bu, siyasi iktidarı çok fazla rahatsız etmediği gibi, işçilerin de mücadeleyi daha ileri taşımada motive ediyor. Vizite eylemleri artık yetersiz kalıyor. Türk-İş de, siyasi iktidarı da işçilerin hak arama mücadelelerini bu tavrla sınırlanmadır istiyor. Bu tavır parça parça toplu sözleşmelerin imzalamayarak, işçiler arasındaki dayanışmayı bozmaya çalıştığı gibi, işçi sınıfını bekler-gör politikasına çekmeyi amaçlıyor. İşçi sınıfı buna kendi arasındaki dayanışmayı gücündürerek, cevap vermedi. Memurlarla yapılacak dayanışma bu birliği daha da pekiştiriyor, tüm bölme ve sindirime politikalarını boşa çıkarabilecekler. Bu süreçte devrimci işçiler vizite eylemlerini bir yere toplayarak, daha büyük işçi kitleleri oluşturmak ve daha değişik yöntemlerle işçi sınıfının mücadelesinin önünü açmak zorundadırlar. İşten atılma ve işyerlerinin kapatılma korkusunu işçi sınıfı içinde silip atmak da, mücadeleyi ilerletmek ve yeni örgütüllüğü yaygınlaştırmaktan geçiyor. Bugün devrimcilerin etide bulunabilirdi her yerde işçiler daha değişik ve ileri biçimler alıyor, kitleselleştiriyor ve sloganlarıyla talepleriyle ekonomik sınırları aşarak politikleştiriyor. ★

İŞÇİLERİN HAK MÜCADELESİ

İSTANBUL

BELEDİYE-İŞTEN "15-16 HAZİRANLAR BEKLENMEZ, YARATILIR" ŞENLİĞİ

Belediye-İş Sendikası'nın İstanbul 1 No.lu Şubesi'nin düzenlediği "15-16 Haziranlar Beklenmez, Yarattılır" şenliği birçok işyerinde yapıldı. 11 Haziran'da başlayan şenlik şuöülin Basım Onam, Beton, Asfalt fabrikaları, Fatih, Gaziosmanpaşa, Anakent Belediyeleri'nin tüm birimlerinde gerçekleştirildi. Şenliğin programında Grup Yorum, Özgürlik Türküsü ve Ortaköy Halk Sahnesi Oyuncuları bulunuyordu. 15-16 Haziran anlatılan bir konuşma ve gerçekleşen tartışmalar sonrasında halaylar eşliğinde "İşçiyiz. Memnuz, Halkız Kazanacağız" sloganları atıldı.

İTÜ AYAZAĞA KAMPÜSÜNDE

İŞÇİ-MEMUR ELE, OMUZ OMUZA

İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) Ayazağa Kampüsü'nde işçiler ve memurlar tarafından 18 Haziran'da ortak bir protesto eylemi gerçekleştirildi. Ülke çapında yükselen işçi ve memur eylemlerini Ayazağa'da da yankı buldu. Zamlan, grev yasası, Anti-Terör Yasası'nı ve siyasi iktidarı emekçiler üzerinde baskıların protesto eden 300 işçi-İşçi-Memur kitlelerinin katılımıyla kampüs içinde başlayan eylem daha sonra Meslek yoluna taşı. Kitle eylemi süresince oldukça coşkuyluydu.

Elelerinde taşıdıkları devizleri ve attıkları "İşçi-Memur Omuz Omuz", "İşçi-Memur Ele Ele Grev", "Örgütlüyüz. Güçlüyüz", "Halkız, Kazanacağız" sloganları çevrede yankı buluyor ve bir anda binlerce penceresine toplanan öğrencilerin, memurların, halkın alkış desteğini kazanıyordu. Çevik kuvvet polisleri kampüs dışına taşıyan işçi-memur kitlelerinin yürüyüşünü durdurabilmek için kol kola barikat kuruyorlardı. Polisin tüm engellemelerine rağmen kitle dağılmama tavır göstererek, durumu alkışlarla protesto ediyordu.

Daha sonra tekrar kampüs içine dönen kitle, üniversitenin değişik bölümlerini dolularak yürüyüşü sürdürdü. Yemekhane önünde toplanan işçi-memur kitesi adına konuşma yapan bir işçi, eylemlerinin amaçları anlatarak, "...sesimizi kılcamız istemiyorlar, haklarımızı aramaya başladığımızda karşımıza polis görüyoruz. Sesimizi alanlara taşınmaya istemiyorlar, fakat sesimizi hapsedilmeyecekler" şeklinde konuştu. İşçilerin bu anlamı konuşmasına memur-İşçi kitesi "İşçiyiz, Kazanacağız" sloganlarıyla destek veriyordu. Yaklaşık bir saat süren eylem, sloganlar atılarak bitirdi.

ÜNİYEKTE TOPLU VİZİTE EYLEMİ

İstanbul Üniversitesi Yemekhane İşçileri (ÜNİYEK) 19 Haziran günü toplu vizite eylemine çıktılar. Kamu emekçileri ile KAMU-SEN arasında sürmekte olan toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasını protesto eden işçiler İTÜ Beyazıt Merkez Binasında toplanarak vizite kağıtlarını imzalar. Daha sonra Sultanahmet'teki dispensere kadar ilerlediler.

Devrimci işçileri vizite eylemlerine başladıkları eylemlilik sürecini daha da yükselteceklerini açıklıyor. "İşçiyiz, Güçlüyüz, Halkız Kazanacağız" sloganlarını haykırıyor.

İşçiler, memurlar 15-16 Haziranlara birlikte sahip çıkıyor. Birlikte mücadelelerin ve dayanışmanın, coşkuyla paylaşmanın güzel bir örneğini sergiliyorlar.

İninde birçok deviz taşıyarak yürüyüşe başladılar. "Halkız Kazanacağız", "Halkımız İstila", "İnsan Yaşamı İstiyoruz", "Grev Halkımız Sıkı Sıkı Alın", "İşçiyiz, Kazanacağız" vb. sloganlar atan işçilerin eylemi çok sayıda polisin gözetiminde sürdü.

Toplu sözleşme görüşmelerinin altı aydır sürdüğünü söyleyen işçiler, işverenlik teklif ettiği rakamları çok komik olduğunu ve kendilerini açığına mahkum etmekten başka bir anlam ifade etmediğini belirttiler.

İSTANBUL HALK EKMEKTE

GREV SÜRÜYÖR

Mayıs ayında İstanbul Halk Ekmeğe başlayan grev, işçilerin Anakent Belediyesi önünde gerçekleştirdiği üç günlük oturma eylemleri ile yeni boyut kazandı. Öz Gıda-İş Sendikası'nın örgütlediği bu Halk Ekmeğe 500'e yakın işçi grevde bulunuyor. Halk Ekmeğe 11 yıllık aradan sonra ilk kez grev çıktı. Sendika ile İstanbul Anakent Belediyesi arasında süren toplu sözleşme görüşmeleri sonuç vermemişti. Halk Ekmeğe 23 Mayıs'ta greve başladılar.

Grev sürerken, grevdeki işçiler 19 Haziran 1991 günü Anakent Belediyesi önünde oturma eylemleri başlattılar. Eylemin ikinci günü belediyenin önünde KAM-SEN üyesi memurları da eylemi gerçekleştirdi. Memur-İşçi dayanışması açısından önemli bir fırsat, özellikle Öz Gıda-İş Sendikası yönetimi tarafından engellendi.

Grevdeki kitle işçilerle görüşerek, sürmekte olan grev, direnişleri ve memurlarla dayanışma konusundaki düşüncülerini açıkladı. Görsüştüğümüz işçiler düşüncelerini şu şekilde ifade ettiler: "...Sendikamız genici ve san sendika. Sadece ekonomik taleplerle olaya bakıyor. Taban tarafından oluşturulan Grev Komitesi'nin çalışmasını engelliyor. 20 Haziran günü memur arkaadamların eylemi başladığında sendika başkanımız eyleme kimsenin katılmayacağını açıkladı, hatta işçi arkaadamların etrafında bir çember oluşturarak memurlara doğru yaklaşmamızı da engelledi. Başka kimsenin memurların attıkları sloganları atılmayacağını söyledi. Bu arada memur arkaadamlar da yolu kesmiş ve sloganlar atarak bize doğru yürüyorlar. Bir noktadan sonra işçi arkaadamlar da sendikayı dinlemeyerek, "İşçi-Memur Ele Ele Grev", "İşçiyiz, Memnuz, Halkız Kazanacağız" sloganlarını hep bir ağızdan attılar. Memur arkaadamlar bu dayanışma eylemi işçiler arasında sevgi ve saygı yarattı. Memur arkaadamlar yanımızdan ayrılınca, onları alıngımla karşıladık." Halk Ekmeğe işçisi ekonomik demokratik haklarını kazanarak çok grev sürdürmekte kararlı olduğunu ifade ediyor.

DEMİRYOLU İŞÇİLERİ: "İŞÇİYİZ

GÜÇLÜYÜZ, HALKIZ KAZANACIZ"

20.6.1991 günü Devlet Demiryolları'nın İstanbul Anadolu yakasında çalışan yaklaşık 3500 işçi "İşçiyiz, Güçlüyüz, Halkız Kazanacağız" sloganlarını atarak toplu viziteye çıktılar. Vizite eylemi oldukça coşkuyla geçti. DDY işçileri hak alma mücadelesi içerisinde viziteye çıktıklarını, eylemlerinin bundan sonra da süreceğini, yemekte boykotu, iş yavaşlatma vb. eylemlerle gerçekleştireceklerini söylediler. Atılan sloganlarda iktidarı politika eleştiriliyordu. Vizite eylemi sırasında polisin Alıy'da işçilerin çevresini sarak açarak destek ziyaretine gelenlere müdahale etti. İşçilerin göğüslerini çarpan destekçilerine tahammül edemediyorlar. İşçilerin eylemi sırasında Kadıköy trafiği zaman zaman kesiliyor, Kadıköy'deki işçi coşkuyla işçileri izliyor.

işçilerin Direnişine SHP'li Belediye Yönetiminden Tehdit

İstanbul Gaziosmanpaşa Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü bünyesinde çalışan işçiler için günlük iş brakanı eylemi gerçekleştirildi. İşçilerin haklı ve meşru direniş karşısında SHP'li belediye yönetimi işçileri eylemlerinden vazgeçirmek için ikna etmeye çalıştı, bu çabası sonuç vermemişse bu defa da tehdit yoluna gitti.

18 Haziran günü gerçekleşen direniş eylemini işçiler iki gün puntırlık önünde oturma eylemi gerçekleştirerek sürdürdüler, işçiler ayıklarının ve ikramiyelerinin zamanında ödenmesini isteyerek, haklarını alıncaya kadar çalışmaya devam ettiler. Eylem yerine gelen Belediye Başkan Yardımcısı Sükrü Haşhaş, işçileri işbaşı yapmaları yönünde ikna etmeye çalıştı, bu çabası sonuç vermemişse bu defa "... Yaptığınız direniş yasal değil, öğleden sonra iş Mahkemesi'ne gideceğiz." diyerek tehdit etti.

Direniş ikinci günü ise işçi lokalinde sendikal sorunların yanı sıra devlet terörünü yasallaştıran Anti-Terör Yasası konusunda tartışma gerçekleştirildi. Direniş sırasında bir grup işçi tarafından Mücadele dergisinin "İştan Altınlar" başlıklı özel sayı okundu. Direniş ikinci günü SHP'li Belediye Başkanı İsmail Rüstemoğlu da işverene gelecek işçilere tehditler savurdu. İ. Rüstemoğlu, "... Ben buranın çöpünü ihaleye vereceğim, sizin işinize ise son vereceğiz." şeklinde konuştu. SHP'li yönetim iki-yüzyıl politikasını bu eylemler bir kez daha ortaya koydu.

12. 6. 1991 günü toplu sözleşme görüşmeleri devam eden Eskişehir Hava Bakım İmalat Merkezi'nde çalışan Harb-İş üyesi yaklaşık 2700 işçi E-24 Karayolundan sendika binasına kadar yürüdüler. Yürüyüş sırasında zaman zaman durup alkışlı protesto yapan işçiler 2 saat boyunca trafiği kestiler. Halkın yer yer kat-

CAM İŞÇİLERİ İHANETE UĞRADI

insanca bir ücret ve iş güvenliği için 14 Mayıs'ta greve çıkan 13 bin cam işçisi, 38 gün sürdüğü grev ve hak alma mücadelesinde ihanete uğradı.

Kendilerini "lerici", "sosyalist" diyen, lafa geldiğinde demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı yaptıklarını iddialarından düşmeyen, pratikte ise işbirlikçi san sendikacıların farklı hiçbir yönü olmayan uzlaşmacı-reformistler tarafından bir geceyarısı imzalanmış sözleşme ile 13 bin cam işçisi 2 yıl daha kölece çalışacakları bir ücretle mahkum edildi.

Cam işkolunda örgütü Kristal-İŞ Sendikası'nın genel merkez yöneticileri, "tabanın onay vermediği sözleşmeyi imzalamayacaklarını" defalarca, geniş işçi toplantılarında söylemelerine rağmen, geçmişte olduğu gibi bugün de sözlerini tutmadılar ve işbirlikçi şube yönetimleriyle birlikte, 13 bin cam işçisine rağmen greve son verip, sözleşmeyi imzadılar.

Uzlaşmacı-reformist Kristal-İŞ yöneticileri işverenle bir hafta öncesinden, işçiler haberi vermesizden anlaşkıktan sonra, gelinen son noktayı işçiyi kabul ettimeye çalıştılar. Yapılan zımnı anlaşmayı ve tüm sorumluluğu işçilere yüklemek için işçilerin birliğini parçalamak pahasına grev içinde grev olmaması yapmaya çalıştılar. Bunun için de duyarlı ve greve sahip çıkan Paşabağçe işçileri için hedef olarak seçildi. Genel Merkez yöneticileri çok iyi biliyordu ki, Paşabağçe işçilerine kabul ettirilen her şey diğer fabrikalardan da kabul ettirilebilirdi.

Genel merkezin bu tavırını çok iyi bilen Paşabağçe cam işçileri, grev olmaması yapacağı öğrenildikten sonra, genel merkezin bu tavrını teşhir etmek ve işçileri bölme, işverenle yapılan satış anlaşmasını işçilere dikte etmeyi amaçlayan oylamayı engellemek için harekete geçtiler.

Devrimci Mücadelede Cam İşçileri bu bilinç ve kararlilikla bütün gece ev, kahve kahve dolayarak diğer duyarlı işçileri birleştiren bu seçimin boykot edilmesine ve greve devam edilmemesini çalışmasını yaptılar.

Oylamanın yapıldığı gün işe işçiler oylamanın yapıldığı yer olan fabrikarın karşısında parkta toplandılar. Kristal-İŞ Genel Başkanı İbrahim Eren'in konuşmaya başlamasına birlikte protesto sesleri ve sloganlar yükseldi. Oylamayı boykot eden işçiler hep bir ağızdan "Kahrolsun San Sendikacılığı", "Greve Devam, Sandık Denize", "Grev Bizim, Sandık Sizin" "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını haykırıyordu. İşçiler güvenemeyen, onların onayını almadan sözleşmeyi bitirmek isteyen İbrahim Eren'in "Benim canımı sıkma..." diyerek işçilere hakaret etmesi üzerine protestolar daha da şiddetlendi ve uzlaşmacı-reformistler çareyi polis korumasından olmalarına rağmen tartaklanarak kaçmakla buldular.

Sonuçta 2700 işçinin çalıştığı Paşabağçe Cam Fabrikası'nda 2000 işçinin greve devam etmek iste-

meşine rağmen Kristal-İŞ genel merkezi geceyarısı greve son verdi.

İşte uzlaşmacılığın ve reformizmin geldiği son nokta burasıdır. TESLİMİYET!..

Tensikatları engellemek bahanesiyle 6 saatlik 4 vardiya sistemini -hiçbir yazılı akde bağlamaksızın- işverene önerip, işçiyi baskı yaparak kabul ettirirken; işverenin Kırklareli Cam Fabrikası'ndan kamyonlarla mal çıkmasını engellemek isteyen şube yöneticileri-ne karşı çıkarak "sözleşme olumlu yönde gidiyor" diyerek işverenin 33 kamyon mal çıkmasını sağla-

ken; hep bu teslimiyetçi kafa yapısıyla hareket edildi. Cam işçisi artık birçok şeyi daha net görebiliyor. Mücadelenin önündeki engellerin başında san, uzlaşmacı-reformist sendikacıların olduğunu, bunları sendikalarından temizleyerek devrimci sendikal anlayışı yerleştirmek gereğini artık daha iyi kavıyor.

Gelecek günler cam işkolunda, diğer işkollarında olduğu gibi tensikatlar, işçi kıymaları gebe. Cam patronları grev öncesinde özellikle Paşabağçe'de yapmak istedikleri kıymaları şimdi gerçekleştirmek isteyecektir. Cam işçileri bu kıymalarla ve tensikatlarla mücadele edecek bilinç ve kararlılıkla sınırlar. Cam patronları bilmedir ki, böylesi bir girişimde tüm Paşabağçe halkını karşısına alacaktır. Ve sınıf mücadelesi 15-16 Haziranlardan, Profilo'dan, Bereç'den, Mada Dini direnişlerinden kalan şanlı bayrağı Paşabağçe'de de taşıyacaktır.

SAMSUN

Samsun'da Tek Gıda-İş'e bağlı Tekel işçilerinin toplu sözleşme anlaşma sağlanamaması üzerine başlayan vizite eylemi mrlinge döndü.

Tekel'in merkez müdürlüğü, tütün işleme atölyesi ve Köprübaşı ambarlarında çalışan 4000 işçiyi başlangıçta vizite eylemi Tekel Yaprak İşleme, Ahıllı ambar ve A. Bakım'a bağlı işyerlerinde çalışan işçilere, Köy Hizmetleri ve Karayolları işçilerine de katılmaya 8000 kişilik bir gösteriye döndü. SSK'ya doğru yürüyüşe geçen işçiler Bulvar Caddesi'nde yolu 10 dakika trafiki tıkararak oturma eylemi yaptılar. "İşçiler El Ele Genel Greve", "Yasasız İşçilerin Hak Mücadelesi", "Yur Dışına Çıkartılma Dinsin", "İşçiyiz Güçlüyüz, Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla yürüyüş eden işçiler, SSK hastanesi bahçesinde yaptıkları konuşmalarla kararlılıklarını vurgulayarak tıkanan toplu sözleşme görüşmelerini sonuçlandırılmazsa ülke genelindeki 600 bin işçiyi birlikte yeni eylemlerinde gündeme getireceklerini vurguladılar. Ertesi gün de karayolları işçileri 6000 kişiyi Atakum mevkiinden meydana kadar yürüdüler. Toplu vizite eylemi sırasında alkış tutulmasına ve slogan atılmasına karşı çıkan sendika yöneticileri işçilerin kararlılığı karşısında bu tavrından başını alamadılar.

İmıyla ve alışlarıyla destek verdiği yürüyüş sırasında "İşçiler El Ele Genel Greve", "Çankaya'nın Şişmani, İşçi Düşmanı", "İşçiyiz Güçlüyüz, Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. 19 Haziran'da aynı eylemi yineleyen işçilerin eylemine polisler herhangi bir müdahalesi olmadı. 20 Haziran'da ise DDY işçilerinden 2500 kişilik bir kitle yaklaşık 5 kilometre yürüyerek kıtanın toplu iş sözleşmesi görüşmelerini protesto etti. Yürüyüş anında halktan katılmak isteyenlerin polisleri engellediği görüldü.

Öte yandan, Eskişehir Kılınçlı Kiremit Fabrikası'nda 8 Nisan'da başlayan grev devam ediyor. İşveren tüm engellemelerine karşın süren grevde destek vermek için AÜÖD'lü öğrenciler ve Mucadele dergisi çalışanlarının Kristal-İş Sendikası'na yaptıkları ziyaret haber alan polisler yanı sıra fabrikaya gidecek işçileri tehdit etmesi de grevci işçilerin azmini kramadı. Polislerin terfilerine karşın işçiler, grev kınalığı yapan bir işçiyi döverek dersleri verdiler. AÜÖD'lü öğrencilerin de yanı sıra onları (kart basma, gece düzenleme vb.) sevinçle karşılayan işçiler, kamuoyundan yeterli destek göremekle ilgili şikâyet ettiriler. Yine AÜÖD'liler ve Mucadele çalışanları, TUM-TİS'e bağlı otogar temizlik işçilerinin grev yerlerinde ziyaret ederek onlara moral verdiler.

ANKARA

Ankara'da Haziran ayı içinde üyelerinin büyük çoğunluğunu kamu işyerlerinde çalışanları oluşturan YOL-İS, HARB-İS ve PETROL-İS sendikalarına üye binlerce işçi, toplu iş sözleşmesi görüşmelerini hızlandırmak, sendikaların destek olmak ve T.Ü.S'nin tavrını protesto etmek amacıyla çeşitli eylemler gerçekleştirdiler.

YOL-İS Sendikası 1, 2, 3, ve 4. No. 1'u şubelerine üye işçiler protesto amacıyla Haziran ayı başından itibaren sakal bıraktılar. 11 Haziran 1991 günü sözcükünü şubelerinin yöneticileri sendika genel merkezinde 3 günlük AG'ye başladılar. 6 No. 1'u Şube'nin 1'i yöneticisi de aynı gün destek AG'ye başladı. AG sırasında Köy Hizmetleri, Karayolları, YSE, Bayındırlık ve İDLH işçilerinden oluşan 2500 kişilik bir kitle, her gün mesai arasında sendika genel merkezine gelecek yolu trafiğe kapatıp gösteri düzenledi. "Zam, Zülüm İşkencik, İşle Sermaye", "İşçiler El Ele Genel Greve", "Demokrasi Hakkımız Söke Söke Alınır" ve "Haklar Direnerek Alınır" sloganları atan işçiler birçok kitle örgütü ve sendika çalışanları destekledi.

Mucadele, Devrimci Gençlik ve Tavrı dergilerinin Ankara bürolarının temsilcileri, TAYAD'lılar, DEMKAD'lılar, Devrimci Mucadelede İşçiler, Grup Ekin 13 Haziran günü grevdeki sendikaların ziyaret ettikleri. Grup Ekin'in tükelleri her birlikte söylenirken, işçilerin omuz omuza halatları çekiliyor, sloganlar her birlikte haykırılıyor. Aynı gün HARB-İS üyesi işçiler, mesai saatinin bitiminde birlikte işyerlerinden büyük gruplar halinde gelecek sendika önünde toplanıyor. İşçiler TÜHİS'in tavrını sloganlarla pro-

testo ederek, Sakarya Caddesi'ne kadar yürüyerek dağıdılar.

Petrol-İS üyesi işçiler ise 14 Haziran'dan sonra her gün toplu ziyaret eylemi yaparak, kışkırtılıyışlarla, TÜHİS'in tavrını protesto ediyorlardı. 19 Haziran gün-

nü TPAO ve Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü çalışanlarında 800 kişilik bir kitle de müdahallığın Tuncus Caddesindeki binasından TÜHİS'in önüne kadar yürüdü. Aynı günlerde Kırıkkale'deki Petrol-İS üyesi işçiler de toplu ziyaret eylemleri yaptılar. *

ÖZELLEŞTİRME, SENDİKASIZLAŞTIRMA VE İŞTEN ATIMLAR TÜM HIZIYLA SÜRÜYOR

Devletin doğrudan ya da dolaylı söz sahibi olduğu KİT'lerin, uluslararası tekelere ve yerli işbirlikçilere satış işi yoğun bir çalışma sürüyor.

KİT'leri bir an önce elden çıkarmak her şeyin önüne geçti. Siyasi iktidar bu politikasını da, "disiplinsizlik, verimsiz çalışma, kadro fazlası vb." adı altında açıklıyor. Genelikle devrimci, ilerici, sendikacı çalışmada yer alan işçiler bu atımların boy hedefi oluyor. Böylece bir taşla iki kuş vuruluyor... IMF'nin ve kârıların katılmak için her yola başvuran tekelilerin istediği biçimde sendikasıztırma-örgütüsüzleştirme bu yöntemle süreç sonuk oluyor.

İMF politikalarının, işbirlikçi tekelilerin istemlerine göre hareket eden siyasi iktidarlara özelleştirmeye hız kazandırması sonucunda K/İ'r ve özel sektörlerden on binlerce işçi beş ay gibi kısa sürede sokaka atıldı. Tekellere dönük politikanın sözcüsü gibi hareket eden Yüksek Denetleme Kurulu 1989 KİT Toplu Raporunda "İşçi sayısındaki azalmamın yeterli olmadığını" vurgulayarak, "gerçek personel ihtiyacının saptanması ve yeni bir düzenlemeye gidilmesi" gerektiğini açıklıyordu. Bu kadar işçinin atılması da yeterli değildi. Onlar daha fazla işçinin sokaka atılması nı istiyorlardı.

Sadece 1 Ocak-1 Mayıs 1991 tarihleri arasında özel sektör ve KİT'lerden çıkarılan işçi sayısı 75 bini buldu. Özellikle Demir Çelik ve Maden sektörlerinde işçiler, emekçiler sevk edilme adı altında işten çıkarıldı. Denizcilik işletmelerinde emekçiler süresi gelmiş olanların beklentilerinin emekçiyi ayrılmış için baskı yapıldı.

-THY'den 580 kişi işten çıkarıldı. İstanbul'un dışında Ankara ve İzmir'de aynı uygulamalarla gidiliyor.

-Sadece İstanbul'da Hizmet-İş'e üye 500 temizlik işçisi işten atılıyor.

-Trabzon Orman Bölge Müdürlüğü'nden 51 kişi.

-İstanbul Türk Metal üyesi 2300 işçi.

-Maga Deri'den 580 işçi.

-Bursa Saray örme Fabrikası'ndan işyeri temsilcisiyle birlikte 350 işçi.

-Gebze'ye bağlı Şekerpınar Köy'ünde kurulu özün Kablo Fabrikası'ndan çalışan 80 işçi tasminattan ödenmeden işten atılıyor.

-İstanbul Cam Tekstil tesislerinden 80 işçi.

-Soma'da Şahin Madencilik'ten 410 işçi.

-Erdemir'den 610 işçi.

-Bursa Kozbirlik'ten 87 işçi.

-Adana Tekstil üyesi 2500 işçi.

-İzmir'de Gazimir ilçesinde kurulu Demiş Demir Mamulleri A.Ş.'den 150 işçi.

-Türk Metal Sendikası İzmir Şubesi'nde 40 işyerinden toplam 3500 işçi.

-Penyeltux firmasından 168 işçi.

-Türkiye gazetesinin yan kuruluşu olan İhlas İnşaat, Yuva Sitesi inşaatlarından 20 işçi.

-Ankara KSB (Pompa Armatür Sanayi)'de çalışan 7 işçi, daha sonra 14 işçi işten atıldı.

-Petkim'de 103 günlük eylemin ardından 3 Haziran'da, Yarımcı, Alağada Petkim'den toplam 17 işçi, Çankallık Plastik İşleme Fabrikası'na sürgün gönderildi.

-Devlet Demiryolları Haydarpaşa Liman İşletme Müdürlüğü'nden 11 geçici işçi, işten atıldı.

-Diyarbakır Belediye Başkanı 500 işçiyi istifa dilekçesi imzalattı.

-Derby Jilet Fabrikası'ndan 83 işçi.

-Çerkezköy Profilo'dan 800 işçi grev sonrasında işten atıldı.

-Kavel Kablo Fabrikası'ndan 5 işçi.

-İzmir Tansaş ve Büyükşehir Belediyeleri'nden 4 işçi.

-Ankara Palas Devlet Konukevi'nde çalışan 10 sözleşmeli personel işten atıldı.

-Samsun'un Terme ilçesi Akçay yöresinde kurulu Yanpaş işyerinde 4 aydır ücret ve diğer sosyal haklarını almayan 200 işçi iş bırakma kararı alıyor.

Ülkemizdeki krizden basın da etkilenmiştir. Cumhuriyet gazetesinden 42 işçi, Güneş gazetesinden 116, Milliyet ve Hürriyet gazetelerinden peyderpey 200 işçi işten çıkarıldı.

Siyasi iktidar uluslararası ve işbirlikçi tekelere işçi sınıfına karşı yoğun bir baskı kampanyası sürdürüyor. İşçi sınıfını aşışlamak, sindirmek, önünü düzlemek, işçileri örgütlesizleştirmek için her yolu deniyor. Siyasi iktidardan Anti-Terör Yasası'nı özel sektörden ve KİT'lerden işçi atımları, işyeri kapatmaları, sendikasıztırmalar izliyor. Buna karşı işçi sınıfı eylemlerini yükselttiği süreçte diğer emekçi sınıflara dayanışmayı artırarak yanıt verdi. İşçiler ve diğer emekçi sınıflar için bu oyunu bozmada mücadele eden ve dayanışma içinde olmanın başka yolu yoktur. İşçiler-emektarlar ve diğer emekçi sınıflar siyasi iktidardan ve sermayenin baskılarına karşı giderek güçlerini birleştiriyorlar ve kalkışıyorlar. Çaresiz ve açmazda olan işçi ve emekçi sınıflar değil, olgudur. Süreci, işçi ve emekçi sınıfların mücadelesinin ilerlemesi yönünde açılıyor.

İŞÇİ-MEMUR EL ELE MÜCADELEYE

★ Temmuz maaş zamlarının açıklanması yaklaştıkça, memurların tepkileri yoğunlaşıyor ve kitleleşiyor. 90 Temmuz'da kapkulluğunun kabuğunu parçalayarak mücadelelerini sendikal örgütlenmelere taşıyan memurlar, Temmuz'a daha öncül, daha politikleşmiş, daha fazla mücadele birikimiyle ve olaylara müdahale edilebilir gücüne sahip olarak geliyorlar.

Bu, örgütlülüklerden sloganlar, sloganlardan taleplere kadar her şeyde kendisini gösteriyor.

Memurlar sendikal örgütlülüğün haklarını öne çıkartan bir anlayış sergilerken, grev haklarını kullanacaklarını, grev gömlekleri giyeceklerini, grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinde daha ileri mevzilere taşıyacaklarını açıklıyorlar.

"Memnuz, Halkız Kazanacağız" sloganıyla haklıklarını, kazanma bilinci ve gücünü birleştirerek, daha işin başında mücadeleleri ekonomik taleplere, sloganlara hapsediyorlar.

Bu noktada, ekonomik hak istemi, demokratik taleplerle birleşerek politik mücadele kanalına atıyor. Grev hakkı başat bir sorun olarak gündeme getiriliyor. Bugün memur mücadelesinin geldiği nokta, yüzüde zamlarla hapsedilemeyecek kadar ileri çıkmıştır ve yüzüde zamları da artıranların grev haklarını kullanımla kazanılabileceği noktasına varıyor.

Memurlar bugünkü süreçte, basın toplantılarını, yemek boykotlarını, bordro yakma eylemlerini gündeme getiriyor. Mücadeleleri belediyelerde ve hastanelerde iş bırakmaya kadar varırlar.

Memurlar, hak arama mücadelesinde işlerin grev ve ziyaret eylemlerine destek verme yönünde somut adımlar atıyor. Bu tavırlar giderek aktifleşti ve radikalleşti kadar, kitleleşti de...

Memurların mücadelesi yaşanan süreçte işçilerin talepleri ve hareketlilikleri ile çakıştı. 90 Temmuzunda mücadelede memurlar vardı ve işçiler belediyelerde sadece destek olma şeklinde hareket edebiliyorlardı. Bu yıl, işçiler memurlardan önce hareketliliği içerisinde girdiler. Memurlar da, Temmuz yaklaştıkça, haklarını arama bilinciyle hareket ederken, iş-memur dayanışması da bir propaganda olmanın öte pratik bir gerçekliğe dönüşüyor.

Bu birliktelik, hakların elde edilmesi yolunda önemli adımlar ortaya çıkartıyor. Yaşanan süreçte Halk Emek Grevinde bu somut olarak görüldü. Davamı o memurlar Halk Emek işçilerine dayanışma giderek, onlara coşku ve kararlılıklarını taşıdılar. Ve sendikamız uztas-macı tutumu karşısında işçilere mücadele ederek kazanmak gerektiğini anlatıyor. İşçi ve memur dayanışması pratik tavrıyla, programıyla, talepleriyle işçiler daha ileri noktalara varıyor. Bu mevcut durumda yakalanmış olan etk ve uygun bir zemindir. Bu zeminin heriye götürülebilmesi ise, iradi çabaların ortaya çıkacağı sonuçlara bağlıdır.

Memurların mücadelesini her iki safhada grev hakkını kullandıkları noktada ve o noktaya yaklaştıkları, örgütlenme

Memurlar, basın toplantılarında, yemek boykotlarında, bordro yakmadan yürüyüşlere kadar çok tavrı gerçekleştirdiler. Grev haklarını kullanacaklarını söylediler.

Bugün işçilerin hak alma mücadelesiyle memurların Temmuz maaş zamlarına karşı olan mücadelesi çakışıyor. İşçiler ve memurlar bu noktada "İşçi-Memur El Ele Mücadeleye" sloganı atıyorlar.

Memurlar hak arama mücadelesinde insanca ve onurlu bir yaşam istediklerini, rüşvete boyun eğmeyeceklerini söylüyorlar.

garantılarını süreçte uygun bir biçimde yenileyerek buna denk düşen mücadele biçimleri yarattıklarını gösteriyorlar. Mücadele, memurlar açısından işçilerle dayanışma içerisinde geliyor. İsmi ve biçimi ne olursa olsun bu süreçte, mücadeleyi her şeyiyle omuzlayıp götürecek, en çökme memurlardan oluşturucağı örgütlenmeler bugünkü süreçte yaşanarak görülen bir gerçekliktir.

Memurlar belli programlara ve reçetelere kapılıp kalmadan, kitlelerin duyguları ve düşüncelerini iyi kavrayarak, politikalarını ve taleplerini bunlarla çakıştırabilirdi noktada ve tabii ki, mücadele sürecinin dayattığı örgütlülük yarattıkları ve bunun birleşimini buldukları ölçide, hem işçilerle dayanışma içerisinde olmaları kolaylaşacak, hem de memurlar Temmuz'a doğru evlenen süreçte hızla adımlar atacaklardır. Şimdi, Temmuz'a esma yönünde daha yoğun dışış ve fedakarca, kolektif bir çaba içinde olmak temel bir önem kazanıyor. Bugün memurlar öne çıkardıkları talepler doğrultusunda çeşitli etkinlikler gerçekleştiriyorlar.

17 Haziran günü, Beşiktaş Belediyesi'nde bordro yakma eylemi gerçekleştirilen 70 kişilik Bem-Sen üyesi memur, "Sendikal Mücadelemiz Engellenemez" pankartı taşıran, "Memnuz, Halkız Kazanacağız", "İşçi-Memur El Ele Mücadeleye" sloganları yükseliyordu. Çok sayıda dövize taşıyan memurlar, basın açıklamalarında, "Böler bilyoncu ki hak alma yolu mücadeleden geçer. Haklarımızı almak için mücadele edeceğiz. Çünkü biz, halkın memuruz." diyorlardı.

Eylemlerin sonra, Belediye-İş 1 Nolu şubasının Fatih Belediyesi'nde düzenlenen "15-16 Haziran'ın Beklenmez, Yaratılır" şenliğine dayanışmaya giden memurlar, mücadelelerini coşkusunu ortaya da taşıyorlardı. Grup Yorum'un söylediği Türküler eşliğinde hastaneleri çekildi, "İşçi-Memur El Ele Mücadeleye", "İşçiler-Memnuz Halkız Kazanacağız", sloganlarını attıkları şenliğinde, iş-memur dayanışmasının güzel bir örneği sergileniyordu.

Aynı gün Kartal Belediyesi'nin önünde toplanan 250'ye yakın Bem-Sen'li memur, "Memnuz Halkız Kazanacağız" pankartıyla yürüyüşe geçerek, "Sadaka Değil Hak İstiyoruz", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" dövizlerini taşıran, "Memnuz Halkız Kazanacağız" sloganları atıyorlardı. Memurların gösterisi belediyenin alanda düzenlenen şenliğe katılan çok sayıda insan tarafından destekleniyordu. Memurlar daha sonra, bordrolarını yakarak eylemi bitiriyorlardı.

18 Haziran'da Eminönü Belediyesi'nde toplanan 100 kişilik memur kitlesi, "Yaşasın Mücadelemiz, Kam-Sen'li, Bem-Sen'li, Sağlık-Sen'li Memurlar" pankartı açıyor, "İşçi Kıymına Son", "Memnuz Halkız Kazanacağız" dövizleri taşıyorlardı. "Böler bugün burada haklılığımız haykarmak için toplanık. Yıllardır bizim hakkımızda karar verin, ücretlerimiz belirlenip her onlar oldu. Artık biz kamu emekçileri suskunluğumuz kırıp atık ve haykırıyoruz. Çocuklarımız için haykırıyoruz, eşlerimiz

için haykırıyoruz. Biz kamu emekçileri olarak haklarımızı sonuna kadar savunacağız. Çünkü 'Halklıyız Kazanacağız' dedik, diyoruz, diyeceğiz." şeklinde basın açıklamasından sonra beş tencere-releriyle tepkilerini dile getiriyor ve omuz omuza halaylarını çekiyorlardı. "İşçi-Memur El Ele Mücadeleye" sloganları atılarak eylem bitiriliyor.

Aynı günün akşamı, İSK Akarsay binasının önünde toplanan yaklaşık 300 kişilik memur kütlesi, Kam-Sen, Bem-Sen, Sağlık-Sen Kadın Komisyonunun düzenlediği eyleme, "Çocuklarımızın Akla-tın Olusun istemiyoruz", "İnsanca Yasama-k Bözim de Hakkımız", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Hayat Pahalılığına Sen" dövizleri yaparak "Memnurs Halklıyız Kazanacağız" sloganları atarak türküler söyleyip halaylar çekiyordu.

Protesto eylemleri kervanına Kam-Senliler PTİ ve Maliye çalışanları da katılıyor. 19 Haziran günü, Sirkeci Postanesi önünde toplanan Kam-Senliler PTİ çalışanları, basın açıklaması yapıp üzünde % 20'lerle tabutu gemek istemiyoruz yazılı tabutları bordurlarını yakıyorlar. Kam-Senliler Maliye çalışanları ise, 21 Haziran günü, Sarayhane parkında ta-plarını içeren dövizler açarak basın açıklaması okuyup, mevcut uygulamala-nın protesto enklideni yapıyorlar.

Bu etkinliklerin ardından, Bem-Sen ve Sağlık-Senliler memurları ise günlük iş brakama eylemleri gerçekleştiriyorlardı. Kadıköy, Bakırköy, Kuşçuköy, Alibeyköy, Eminönü, Kartal, Şişli belediyelerinde, Çapa ve Bakırköy hastanelerinde il seati ile brakama eylemlerinden hayata geçiriliyor.

Başkağz Belediyesi il günlük iş brakama eylemini yüzde yüzük bir katımla gerçekleştirecek, hizmetten gelen gücünü kullandıklarını söylediler. Başkan yarımdolunları da katıldığı iş brakama eylemi, ikinci gün tüm çalışanların katılması coşku içinde sokağa taşdı. Memurlar protestolarına burada devam ettiler.

Bakırköy Belediyesinde iş brakama-nın ikinci günü, iş brakap yürüyerek pankart ve dövizleriyle özlüklük Meydanı'na çıkan 300'ü aşkın memur, hak elde edileceks bunun mücadele edilecek ka-zanacağız vurguladılar.

Boğaziçi İmar Müdürlüğünde hemen tüm çalışanlar birkaç kişiyi binada bara-arak, iş brakıyor, dövizleriyle Sanyer yolunu trafikte keserek yürüyüşe geçen memurlar, "İşçi Memur El Ele Mücadeleye", "Memnurs Halklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla, coşkuyla bir şekilde Fatih Orman Başmüdürlüğü'ne kadar yürüyor, bu defa geç yolu kesip aynı şekilde işyerlerine dönüyorlardı.

Şişli Belediyesinde memurlar, Cuma günü iş brakama eylemini gerçekleştiriyor, tüm belediye önünde caddeleri inerek halay çekip iş brakama eylemine yeni bir halka ekliyorlardı.

Aynı gün Etilp Alibeyköy Belediyesi aynı şekilde iş brakarak, memurları bi-ranını dısına taşıyorlar, örgütlü olmanın, mücadele etmenin, hizmetten gelen gücün ne demek olduğunu ve elde edilecek her dihem hakta bunları etkisini belirtiyorlardı.

Kadıköy Belediyesi Selimiye çalışanları iş brakama eylemini gerçekleştiren diğer belediyeler gibi dışarıya taşarak caddeleri taşıyor kesip mücadelede, mü-cadelenin coşkusunda bizim de payımız var diyorlardı. *

Fatma Patlar, gerekçesiz olarak 14 gün gözaltında tutuldu

"İşkencenin her çeşidi, kafamda oluşturduğum yeni insan modelinin karşısında eridi, yok oldu..."

MÜCADELE: Gözaltına nasıl alın-dum?

F. PATLAR: Mücadelemin işime kazandıysa birlikte, artan faşist baskı-lar hastanelerimizde yansımaları ihbar-cılıkla buluyor. Hastanelerde başından beri yaşanan sürgünlerin, işten atılma-ların kör etmediğini gören hastane idarele-ri, polis komursu altında bulunurken, mücadeledekindi kararlılığı görüp en ufak bir hak arama mücadelenisi polise ihbar etmekle çareyi bulacaklarını sanarak yanıldılar.

Grevli-tü sözleşmelerinde sendikal hak alma mücadelenizin işime kazandıysa ve hastanelerde benimsenmesi, hastane toplantılarında çalışan personelin idare-cileri karşısında bir desteklemesi ve hak arama mücadelenisi katılmaları idareci-leri panığı düşürdü.

Zeynep Kamil Hastanesinde sendika-mızın üyeleriyle yaptığımız toplantı sa-rasında, personel yemhanesinde bir kişinin polis misin, MIT inşin diyorlar işime kazandıysa ve tam adının surata tokadı indirileceken bordan çoğal-malarıyla tavırını koyarak direnmeye başladım.

MÜCADELE: Gözaltına alınırken neler geliştirdi?

Yerel seçim öncesi propaganda çalışmaları da "Önce insan" sloganıyla bol bol vatandaş SHPTİ belediyeler, yönetimi alir almaz, kulağış hoş gelen vaatleri unutmayla devam ediyorlar. Bugün, "demokratik" adına belediyeleri kışla disiplini ile yönetmeye çalışıyorlar. Bu baskıların en yoğun olarak yaşadığı yerlerden biri de Ankara Büyükşehir Belediyesi Fen İşleri Dire Başıkan-lığı'na bağlı İnşaat Etüd Proje Şube Müdürlüğü'dür. Bu müdürlükte kitap okunmasına bile tahammül edilemez ve kitap okurken görülenler "ce-zalandırılıyor",

Tehditleri, gözdağı çabaları hiç bitmez. Üstelik, memuruna kendi özle işlerini yapacağı kadar perversizdir. Bu baskıların en son noktası da teknik ressam Mehmet Başoğlu'nun dövlümesi olayıdır. Mehmet Başoğlu, kendil şahsi işi olan bir proje çizimini savsakladığı gerekçesiyle, böyle bir tavırta karşı karşıya kalırken, olaya tanık olan insanlar da salt bu yüzden baskı görmüşlerdir.

Dayak olayının ardından sorum, Tüm Bel-Sen'in toplantısına getirilir. Aralarında il kez bir sendika toplantısına katılanları da olduğu memurlar, Tüm Bel-Sen'den destek isterler ve sorunun belediyelerde teşhir edilmemesini önerirler. Ama Tüm Bel-Sen'den gereken desteği göremezler. Bunun üzerine memurlar, "Yalnızca % 15, % 20'lik zam-larla ilgilenmenin sendikacılık olamayacağını, kimi işyerlerinde yaşanan onur kinci davranışlara tavır

F. PATLAR: İl kez olarak benim işkenceci yüzümleri teşhir etmem gerektiği inancıyla "İşkencelerin Yeri Hastane-ler Değildir", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" diye slogan atmaya başladım. Kitlemin içerisinde bana vurmaya ce-saret edemeyen sivil ekip ağzımı kapta-maya çalıştıysa da, başarılı olmadı.

Direnme tavırını komşularla başlayan direnme isteği ve kursu benim coşkulandı-riyor, zorla bindirildiğim arabada marş söylüyorlarm. Benim döverek, boğazımı sıkarak sustumaya çalışan polisler, tavırından dolayı şışmış görünüyorlardı. Yüzlerinde ki bu şaşkınlık ifadesi geri adım atılmadığını gösteriyordu.

Ve kafamı kazadığım her şeye rağmen geri adım atmama, hiçbir şekilde yaptırımları kabul etmeme fikri ve mü-cadele olanı inancım benim güçlendir-di-yordu.

Karakolda ve şubede zorla indirip bindirilirken, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganını atma işkenceçileri şaşkına çevirirken, benim direnme iste-gimi bir kat daha artırıyor.

MÜCADELE: Şubede neler oldu?

F. PATLAR: Şubeye gittiğinden itibaren, köyüldüm direnme tavır ista-maması dahil hiçbir şey imza atmama

FATMA
PATLAR
SAĞLIK-SEN
BAŞKANI

ve susma hakkını kullanmaktı. Bana saldıran işkenceciye saldırmam ve slogan atmama başlayan işkencenin her çeşidi, kafamda oluşturduğum yeni in-san modelinin karşısında eridi, yok ol-du.

İşkencede göz bağıni söküp atmam, beş altı kere göz bağı bağlamaları, yine işkencede türkülerimizi söylemem işkenceci-leri adım attırıyordu. Altı saat boyunca benimle başa çıkamayan işkenceçiler, ağzımı pankart bezileyle bağladılar. Ona da çıkıp atmama bir-likte, tek başına hiçbir cezası vererek ve siznize başa çıkamayız diyerek hücreye indirdiler. Evet, çok açık görünüyor-du ki, inancım ve kararlılığımız onlara geri adım attırmış. Başımı dik tutmaya bile tahammül edemeyen işkenceçiler, şubede kaldığım sürece bana bir daha dokunmadıkları gibi, sen başkasın, sen marş, türkü söyleyebilsen demeye baş-ladılar.

Şubede kaldığım dönemde, 14 Hazi-ran ölüm Orucu şehitlerimizle yağı-mı anma, bütün engellemeler çabalarına rağmen güzel oldu. İşkenceçilerin yüreğini direnme ve mücadele gelenegini-mi kazanmışın son damlasına kadar yaşa-tacağımızı bir kez daha haykırıyor-duk. *

"BASKILARA KARŞI SESSİZ KALMAYACAĞIZ"

almanın bir yaklaşımları yanıltışlığı ve basın şan-sının olmadığımız" vurgulayarak oradan ayrılıyorlar.

Daha sonra Ankara'daki Bem-Senliler memurların soruna sahip kıymasıyla, bir basın toplantısı dü-zenleyerek olayın sorumluları hakkında yazı hak-larını kullanılması kararlantılır. Olayın sorumlu-ları hakkında idari soruşturma açılması için ver-len dilekçe, belediyelerdeki baskıların son bulma-sını hedefleyen kampanyanın il adımı olur. Bu kampanya belediyelerde birçok yetkilili rahatsız eder. Ne de olsa müdürler, amirler memurun her şeyi seneye kekeceğinden çok emindiler! Bem-Senliler memurların bildirisiyle kitle olaydan haberdar edilmiş, yapılan emek boykotuna büyük bir katılım sağlanmıştır. Tüm bu gelişmelerin ardın-dan adı geçen dairedaki sorumlular hakkında so-ruşturma açılması yerine. Fen İşleri'de devrimel-demokrat bilinen 3 insan sürgüne yollanmıştır. Şu anda gündemimizde bu arkadaşların sürgünleri-nin durdurulması vardır. Baskıların son bulması ve onurumuz korumak için daha fazla çağa sar-fetme göreviyle karşı karşıyayız.

Memurun sorununun yalnızca ekonomik olma-dığının bilinciyile hareket ederek, memurların in-sanlık onuruna yönelik bu vb. saldırılara karşı ta-vır almaya bir görev biliyor, bu konuda sessiz kal-mayacağımızı bir kez daha haykırıyoruz.

BEM-SEN'Lİ MEMURLAR

Ekonomik kriz her geçen gün derinleşerek kuleleri etkilerken ENFLASYON KRALLIĞI DEVAM EDİYOR

Dışa açılma, kapitalizme bütünleşme denen şeyin özü, emperyalizmin sönürü ağı içerisine daha fazla girebilme ve emperyalist sönürü mekanizmasıyla daha fazla bütünleşebilmektir.

45'i yıllardan bu yana izlenen ekonomik politikamız dışında bir şey değildi bu.

Farklı olan tek biryan vardı; o da emperyalizme olan ilişkilerin ayyuka çıkartılması,

acıktan açığa savunularak günlük yaşamın birparçası haline getirilmesiydi. Yani bu konudaki pervasızlığı...

Zaten siyasi iktidarımla kitleleşliğini kaybetmiş olmasına rağmen, halen ayyuka kalmasının da belirleyici nedeni buydu.

Her gün artan fiyatlar yüzünden en ucuz yer olarak bilinen semti ve halk arasında bile en çok tartışılan

Halk canından bezdi, KİT zamları

Mayıs ayı yine zam şampiyonu

Soğuk mevsim, kışın ve baharın

Zam fırtınası, dün de

Hazine yaz bunalımında

Gıda ürünlerine zam yağmuru

Mayıs ayında gıda fiyatlarında % 68 artış

İlaça zam geldi

Devlet baba "Zamci baba"

Devlet baba "Zamci baba"

Özel henüz DPİB müsteşarlık yaparken, "... Türkiye'nin bu kriz noktasını aşarak ilerleyebilmesi için, ekonomimizi hızla dışa açmak, kapitalist dünya ile kapsamlı bir biçimde bütünleşme şarttır. " değişimin üzerinden yıllar geçti. Zaman çok şey değişti. DPİ müsteşarlığında yola çıkan Özal, başbakanlığı, son anda cumhurbaşkanlığına ulaştı. Yeni ülkenin ekono-

de"alınayazısını" yazdı... Dışa açılma, kapitalizme bütünleşme bir demet, bir hayalden öteye geçti. Artık dışarıya gerçekleştirebilir, rahat rahat dışa açılıp kapitalizme bütünleşilebilir... Bunun adınımları atmadna hiç de vakit kaçmadı. Kapitalizme bütünleşmeden anlaşılan ise, "... bütün sektörler yabancı yatırımlara açılır, yabancı sermayenin düzeyi ve yönünü belirleyen katı kurallar yoktur. " oldu.

Bu düşünce biçimi, aynı zamanda dışa açılmanın rotasını da tayin ediyordu. Dışa açılma, kapitalizme bütünleşme denen şeyin özü, emperyalizmin sönürü ağı içerisine daha fazla girebilme ve emperyalist sönürü mekanizmasıyla daha fazla bütünleşebilmektir. 45'i yıldan bu yana izlenen ekonomik politikamız dışında bir şey değildi bu. Farklı olan tek biryan vardı; o da emperyalizme olan ilişkilerin ayyuka çıkartılması, acıktan açığa savunularak günlük

yaşamın bir parçası haline getirilmesiydi. Yani bu konudaki pervasızlığı doruğa tırmamasıydı... Zaten siyasi iktidarımla kitleleşliğini kaybetmiş olmasına rağmen, halen ayyuka kalmasının da belirleyici nedeni buydu.

Bugün ülkenin içinde bulunduğu ekonomik krizi yaratan koşullar da bu mantığın ve bu politikanın üzerinde yükselmiştir. Ülkemizde her şey emperyalist tükellerin ve onlarla birlikte hareket edenlerin çıkarları üzerine kurulmuştur. İşte harekete savundulan "dışa açılma"nın nedeni de bu çıkarları ortaya koyduğu dayatmadır. Bu yüzden de, ekonomide bir kırsaldığından ne şimdiye kadar kurtulunabilmiştir, ne de bundan sonra kurtulunabilecektir. "Milyarlarca dolar dış borcumuz var, hala bize borç para veriyorlar. Demek ki, geliyoruz, kalkıyoruz. " değişimin ardında da emperyalist tükellerin ve onlarla bütünleşenlerin çıkarları yatar. Her yıl milyonlarca dolarlık dış borç ödemesi yapılmasına rağmen, dış borçların hiç eksiklenmeyecek artması, dış ticaret açıklarının faz-

larak ekonominin çarptırılması "döndürülmesi" bu bağımlılık ilişkilerinin korumaktan başka bir anlamda gelmez. Yeni-sömürgeci ilişkilerin bir gereğidir bu. Bu yüzden de ne ülkemizdeki sürekli krizin derinleşmesi önlenilebilir, ne de ekonomide düze çıkabiliriz. Bunu anlayabilmek için, çok karmaşık tablolara, ekonominin analizlere gerek yoktur.

Emperyalist-kapitalist sistemin kendi başına süreç merhale bulnamaması ve son nefesini uzatmabilmesi bizim gün ülkeler sayesinde sağlayabilmesi için aslıdır.

Bu noktada, yeni-sömürge statüsündeki ülkelerin esas işi, ülkede yarattıkları değerlerin önemli bir bölümünü emperyalist ülkelere transfer etmesidir. İMF reçetelerinin, uluslararası emperyalist ekonomik kurulumların bütün işi gücü budur. Ülkede yarattıkları değerlerin üzerinde bu kadar aç gözü vermek de, ülke halkına ve emekçi kesimlere pek fazla bir şey düşmemesi, onlar için yoksulluğu ve sefaletli durum haline getirilmesi de "doğaldır".

Sanayileşmek, kalkınmak, gelişmek, insan onuruna yarayan bir yaşam sürmek, işte bu aç gözü aptoputun sarıp sarmayışları kollarına rağmen olanaklı değildir. Bu aptoputun kolları arasında "yoksullar", "imparator" ilan ediliyor ise, halkın sırtına basarak, halkın alnı teri pahasına "yükseliş" aradan "sıyrılamları" O yüzden de, yeni-sömürge ülke ekonomisinin bağımlı ve hastaklık yapısı da hiç düzelmez. Dönemsel olarak iyileşme gibi gözükten belirtiler ise, halka rağmen elde edilebilen kısmı görülmüştür.

"ENFLASYONA ALIŞMIŞINIZ"

Bugün en çok ve talep arasında ki derinden bozulmasından kaynaklanan enflasyon, gazete manşetlerinde eksik uluyor. Ekonomi sayfa larının hatırı sayılır bir misafiri oluyor. Ayyık olarak açıklanan enflasyon rakamları birbirine yetiştiriyor. Uygulanan ekonomik politikalar, toplumu yaygın bir yoksulluğa sürükler-

ken, iktidar yetkililerinin enflasyona, yaşam pahalılığı ile mücadele ediyoruz ya da edeceğe sözleri her havada kalıyor. Bu fiyatlar sürekli artıyor, ücretler, maaşlar, tarm ürünlerinin taban fiyatları erimeye devam ediyor. Geli dağılımlı neredeyse yüzde 90'ı aşan kesimin aleyhine giderek daha da bozulurken, sistem yalnızca tüketici kapitalizm ve onlara bağı burjuvazi lehine işliyor. Bugün en iyimser işadamları bile yüzde 70'leri aşan enflasyon bekletisi içinde olduklarını açıkça ifade ederlerken, Türk Lirası'nın değeri 1 Dolar karşısında 4 binleri aşan rakamlara kadar düştü. Bu düşüş, enflasyonu, dolayısıyla da hayat pahalılığını körükleyen bir eğilim yaratırken, Türk Lirası'nın içte ve dışta değer yitimi-nin bedeli de halkın daha fazla çalşıma-sını beraberinde getiriyor.

ANAP iktidardaki kongre sonrasında da gerçekleştirilen vitrin değışikliğini de durumu kurtarılmaya yetmiyor. Tam yetkiyle "ekonominin başına geçmesi beklenen Pakdemir'in de yapacağı fazla bir şey yok.

İç kamuyunda, bu vitrin değışikliğini de Pakdemir'in'nin ekonomisi için ne kadar hayırlı olacağı imajı yaratılmaya çalışılıyor, Dünö Bankası'nın Türkiye'nin de dahil olduğu Avrupa, Ortadoğu ve Kuzey Afrika masasında sorumlu Bölgese Başkan Yardımcısı Willi A. Wapenhans, "Türkiye'de enflasyon daha yüksek düzeyde seyrederken, kamu kesiminin açıklarının büyüklüğü ise endişe yaratıyor. " sözleri önemli bir gereğin altını çiziyor.

Ülkemizdeki siyasi iktidarı yetkililerinin halkın gözünden kaçırması çalıştı bu gereğin dışında başka herkes farkında... Bu gerçek, İngiliz işadamlarının gözünden kaçması olmalı ki, ülkemize "ziyarete" gelen İngiliz Ticaret Heyeti Başkanı Geoffr Hillier, enflasyona "alışmış" olduğumuzu söylüyor. Onlara göre de, "Türkiye bugüne kadar enflasyona yaşamaya alışmış bir ülke"...

"Nezaket" icabı olsa gerek, bu alışkanlığımız kendilerini ve onları ülkemizde çok sevenlerin esiri olduğunu söylemeye unutuyor... Evet, emperyalist, kapitalist sistemin ve yeni-sömürgeci ilişkilerin yarattığı alışkanlık sadece enflasyona sınırlı kalmıyor. Bu "hüti alışkanlık" halkın aleyhine olan hemen her şeyde yansımaları buluyor. Ulusal gelir dağılımında emekçi kesimlerin aldığı payın düşmesi, halkın yaşam standartlarında negatif tırme, tarlmda toprakların giderek daha da azalması toplanması, tarm ürünleri taban fiyatlarının sürekli olarak üreticinin aleyhinde bir "dengeye" oturmaması, işsizlik, hep bu "alışkanlık" eseri. Emperyalist ve bağımlılık ilişkilerinin kurtulmadığı, bu ilişkiler kesilip altınıdığı süreçte de böyleli "alışkanlıkların" devam etmesi kaçınılmaz bir sonuçtur.

EKONOMİNİN İYİ DEĞİŞİNİ BİZDEN BAŞKA KİMSE "BİLMİYOR"...

Bugün ulusal gelir dağılımında ücretin payı Ça'dan bile daha geri bir düzeydeyken, ekonominin iyiyi gittiği, Türk ekonomisinde yeni atılımların bek-

lendi. ANAP kongresinden sonra bu atılımın gerçekleştirileceği yolu mesai ve şöenler bizden başka kimseyi inandırmıyor.

Malıye ve Gümrük Bakanlıı'nın yaptığı resmi açıklamada, beş ayık bütçe açının 5.3 trilyonu bulmasını ardından, Devlet Bakanı Güneş Taner'in New York'taki Amerıka banka ve banker kurullarıyla yaptığı görüş bulma operasyonları hüsranla uğradı.

Taner, ülkemizde halka çizilen iyimser tabloyu, bu temaslara sırasında Amerıka bankalarına da çizmeye çalıştı, ama onları ikna edemedi... Çünkü Amerıka da radyo, televizyon, boyalı basın vb. halkı kandırma ve demagoji yapmakta kullandığı iletişim araçları kendi tekelinde değılı...

ABD bankaları, Türk ekonominin güvenciliğine olan güvensizliğini ve bütçe açığını nedeniyle körpara vermeye yanasmadılar. Taner'in verdiği yüzde 49'luk enflasyon oranına da pek ikna olmadılar... Amerıkan bankalarını ikna edici bir Anti-Terör Yasası da olmayınca, bu ikna olmaz tavırları ortadan kaldırmak mümkün değildi.

Şimdi, başarsız geçen bu operasyondan edilecek geriye kalan kaynak için yeni kemer sıkma politikalarını hazırlıyorlar. Özel başkılığında 13 Haziran'da yapılan Ekonomik Zirvesinde konuşulanlar da bunun sinyallerini veriyor. Yine ekonominin olumsuzluğu ve yaşanan krızmaçsı zamların, yeni üretiletilen ve emviki kesimin başına patladığı. Ekonomik Zirvesi'nde, ekonomi kurmaylarının maas zamanı konusunda aldıkları değıktir, "Siz biraz daha fazla çalışın. Malıye ve Hazine biraz daha çalışsın. Hazırlıkları bitirin. Bu iş için daha sonra özel bir toplantı yapın. Orada konuşuruz." oldu.

Yıllardır uygulanan ve ekonomik politikaların değışmesi kaderi olan ekonomik krızın tüm yükünü halkın sırtına yüklemek yaklaşımı değışmedin deriyor. Şimdi de, sanki emviki sınıflar lehine bir ekonomik politika uygulanması mümkünmüş gibi, Pakdemirli bir umut olarak lanse edilmeye çalışılıyor.

Pakdemirli'nin ekonomiyi nasıl "düze çıkaracağı" daha şimdiden belli oldu. Pakdemirli Ekonomiden Sorumlu Başkan Yardımcısı olarak, Merkez Bankası'ndan 11 trilyon istemeye hazırladı. İlk baskıda iş borçlarını yerine geçecek, onca alternatifmiş gibi görünen bu politikanın sonuçları göz önüne alındığında ortaya çıkacak tablo, daha önce uygulanan benzeri ekonomik politikaların halk kesimlerinde yarattığı tablodan farklı olmayacaktır.

Merkez Bankası'ndan çekilecek bu para, Merkez Bankası'nda daha fazla para basmasını getirecek, bu da enflasyonu daha fazla yükseltmesine yol açacak. Arz-talep dengesi yeniden altüst edecek olan bu politika, halkın yaşam yükünü daha ağırlaştırarak, dolayısıyla Pakdemirli'nin 1983'ten bu yana söylediği enflasyonu düşürme hedefine ulaşmasını sağlayamayacak. Ve daha "alışılması" gereken çok şey ortaya çıkacak. İşsizliğe, yoksulluğa, enflasyona, devalüasyona, ulusal gelirden pay almama, taban fiyatlara, üretim maliyetinin altından kalmama, ücret ve maaşların enflasyonun gerisinde gelmesi "alıştırılması" çalışılacağı. Tabii, bunlara "alışmayacağımızı" haykırana kadar...

"Terör" konusunda CIA ile işbirliği yapılması kararlaştırıldı...

TERÖR PENTAGON'A HAVALE

Mayıs ayı içinde bir araya gelen ABD'li ve Türk istihbaratçıların "Teröre Karşı İşbirliği Zirvesi" yapıldanı açıklandı. Bu görüşmenin stratejik işbirliğinin önemli unsurlarından biri olan terörle mücadeleyle yönelik olduğu da vurgulandı. Her şeyde açık açık yapılmaya başlanan işbirliğinin yanında, istihbaratta da "Glasnost" gidiyordu.

İşbirliğinin yeni olan hiçbir yanı yoktu. İşbirliği, eski bilik işbirliği... 12 Eylül'ün ilanını önce ABD'nin sesi radyosundan anons ettiren işbirliği... Darbeler planlatılan, darbeler yapılan işbirliği... İşbirliğinin kökleri ülkemizde epeyce gerilere uzanır. Bunun ülkemizde olduğu kökü bir geçmişi de vardır. Daha Marshallardın, Truman'ların, IMF'yle, Dünya Bankası'yla, NATO'yla biçimlerin. Oralarından ekeğimiz, üniversitelere, televizyonumuzda kadar uzanır. Kısaca, günlük yaşamımızın her köşesine nüfuz eder... 12 Mart'ta altmış oyar, ikidarlardır düşürür, ikidarlardan yıldızını parlatır, başbakan olacaktı referans verir. Nereye gitsen, kırkışmadı onı görürüz. En son olarak da, Ortadoğuda yaşanan savaş süreci boyunca bu işbirliğinin sonuçlarını yığıcı biçimde yaşadık. Hiçbir çıkarımızın olmadığı savaşta, emperyalist telloklar için ölümlün eşliğine gitki gitki geldik... Bu işbirliği sayesinde, benzeri tehlikeleri çok atlattık. Üstelik Kore savaşında da kadar uzadı da kurtarmadık. Bir halan kurtuluş savaşına karşı, 4500 Mehmet bu işbirliğine kurban edildi.

Bu politika çerçevesinde, "yetkililerimiz" oldukça da cömert davrandı. Her olayda, her fırsatta bu cömertlikleri sergilemekten geri durmadılar. ABD gemileriyle gelen askerleri "baykoya ağırılar", bir dedikleri için etmezler. Sanayininin, tannımızın, ekonominizin kapıları zaten onlara ardına kadar açıktır. Onların tepelerine çekmeklemlerinin lali olmaz. Bu konuda hizmetke kusur etmeyenler de mükafatın alır, yaşamlarını sürdüreler. Bütün bu hengame arasında, olan halka okur, işbirliğinin kalbı etkenlere olur. Çünkü emperyalizme işbirliği yapmak, ülkeyi onların ayakları altına sermek, vatanperverlik, buna karşı çıkmak, ulusal onuru savunmak vatan hainliğidir...

Çok daha önceki yıllarda, böyle sömürü açında görülen emperyalist postal izleri artık görülmek. Gizlenip saklanmaya çalışılır. İşin kırkı bukur. Çünkü bir yandan da "başmızlık", "demokras" edebiyatı yapmak gerekir... Yoksa halk kendisini, işgal altında bir ülkedymiş gibi hissederler. O yüzden de, işbirliği politikası elden değildiğince gizlenmeye, gözlerden uzak tutulmaya çalışılır.

Bu genel yaklaşım çerçevesinde, şimdiye kadar emperyalizme olan işbirlikler pek açıktan savunulmuş, "utançgacı" değıştirilmeye çalışıldı. Lafıta da olsa, "Biz başmızlık, kimsen ne yapacağımızı söyleyemez." denirdi. Emperyalizmin olan işbirliklerin herkesin gözleri önünde cereyan etmesi istenmezdi. Hatta sık sık, Beyaz Saray'da masalara ynmurak atma hikayeleri anlatılırdı. Ara sıra, kabadağılık taslandığı bile olurdu... İşler biraz daha adabına uygun yapılmaya çalışıldı... Ama artık değışti. 12 Eylül sonrası süreçte ve özellikle günümüzde, ABD övgüsü almak gövce kabartmanın gereği oldu. Pek fazla gizlenip saklanması da söz konusu değildi. Tam tersi, atılan nutuklarda, sergilenen "ıccaratlarda" ABD, başkaların "başcanları" olarak gösterilmeye başlandı. Kraldan çok kralcı politika pek geçerli bir akçe oldu. Böylece de, Beyaz Saray'ın ufak çaplı bir taklidi de ülkemizde işle edildi.

Ülkedeki toplumsal değışmelerden siyasi değışmelere kadar her şey emperyalizme ipotek edildi.

Son olarak da, MIT ve CIA zirvesi gerçekleştirildi. Ko-

nu "terör"dü. Zirvelerin de gizli saklı kalmadı. Amerikalılara önceki eyerlerden rahatsız olan Pentagon, bu işin başında da bizi dikti... Zirvenin adı "Stratejik İşbirliği" idi. Ancak zirvede konuşulanlar "şimdilik" terör ve istihbarat konusunda işbirliğiyle, ülkemizdeki Amerikalıların korunmasıydı... Stratejilik de, Pentagon'un geliştireceği yeni kontrolerlik taktikleri ve işçence yöntemleri olsa gerek... Anlaşılan emperyalizme gerekçesi kadar mucedelenin gelişmesi CIA'ya çok rahatsız etmişti. Onlar hem sömürcek hem de rahatsız edilmek istemediler. Onların rahatsız edilmesi halkın kırkına, halkın kırkına olansa onların zararınaydı. O yüzden de öyle emperyalizme, faşizme karşı olmaları, hak aramaktan, özgürlük istemekten pek hoşlanmazlardı. Çünkü herkes bunları istemeye ve elde etmeye başlasa, kendilerinin dünyada işi kalmayacaktı. O yüzden de öyle Amerikalı görevlinin vurulmasına ve Amerıkan şirketlere yönelik bombalama eyerlerinden sonra, öncelikle bu işlerin önünün alınmasını istiyordu CIA, MIT'ten... İstemesine istiyordu da, bunu başka çaresi olmadığında ni istiyordu, yoksa yanlış adı ni oynuyordu, burası "bilimiyor"... Çünkü yardım istediklerinin kendileri zaten yardıma muhtaç durumdaydılar.

Bu iş, Körfez savaşına için demeye benzemiyordu. Buymakla alakalı bir iş değildi bu seferki... 12 Eylül'e buyummuştuk da ne olmuştu... Aradan on sene geçmiş, toplumsal muhalefet yeniden alevlenmeye, ülkeyi sarmaya başlamıştı... MIT'in, CIA'nın, kontrolerlikleri ya da diğer militatist örgütlemelerinin boyunu aşan bir şeydi şimdi istedikleri. Çünkü onları zaten on yıldır ellerinden geleni esirgemişler, işçenceye işçence, baskıya baskı, yavaş yavaş, her türlü yöntemi deniyor, ancak kaparamıyorlardı. Şimdi de yapacakları yeni bir şey yoktu. Zaten CIA'nın, Latin Amerıka'da uyguladığı yöntemleri çok geçiyordu ülkemizde.

Emperyalizmin kol kola girmenin, böylesi bir politika-sa sadık kalmamı sağlayabilir bir yarar yok. Emperyalizmin her istediği ne kadar sadakalete yerine getirilse getirilsin, küçük düşürülmesin, aşışılmasından kurtulunmaz. Emperyalizmin çekti çarkları korunup kollandığı sürece yüzü bakar. Sonrasındaki sonuç işe kulanılıp çöpe atılmanın ötesinde bir şey değildir. Bush'un önmüzedeki günlerde yapacağı gözden daha bir ay öncesinde Pentagon'cuları gezdiren, kendi güvenciliğini kendi almaya çalışması da bunun bir göstergesidir. CIA ile MIT'in, MIT ile CIA'nın kol kola yürümelerini yaratacağı sonuç hiç değışmez. Pentagon, emperyalizmin büyük ve istediklerinin yerine getirdiği, kendi sömürü ve çarklarını korumak geliştirdiği süreç, övgüler yağırdır. Yani, ulusal onur ve ulusal başmızlık kavramlarını pek hatırlanmadığı süreç... Böyle zamanlarda her şey iyi ve güzeldir. Bu zamanlarda bile, işine gelmediği yerlerde aşışılıpı horlamaktan da geri kalmaz. O bir ülkede vatanın satılan olduğu süreç, o ülkeyi çok sever, övgüler yağırdır. Ne kadar iyi ve güzel yönetildiğinden dem vurur. Ama kırkılarla en ufak bir çatışma olduğunda da gerçek yüzünü ortaya çıkararak, dışlerini gözde termeye başlar.

Bağımlı olmanın doğal bir sonucudur bu. İşbirlikçiliğe bir kez bağlandı mı, bunun sonu gelmez. Emperyalizmin istedikleri bitip tükenmez. Bu bitip tükenmek bilmeseyi eteklerin başında da devirlemler, ilerlemler, yüzleşmeler, yeni halka kırak olmak, onların "huzur" ve "güveni" bozmasını engellemek olur. Başmızlık işin mucedale edicileri ortadan kaldırmak gelir.

İşte, geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen MIT-CIA zirvesinin nedeni de emperyalizm ve onun yandaşlarının bu istedikleri.

Beklenen ANAP Kongresi Gerçekleşti... Çehreler Değişti... Bilinen Politika Hüküm Sürmeye Devam Ediyor...

ANAP'IN YENİ VİTRİNİ "LIBERALİZM"

Derinleşen siyasal-ekonomik kriz karşısında umut olarak lanse edilen Kongre gerçekleşti. Kongreden ardından, ekonomik-siyasal kriz de derinleşmeye devam ederken, Kongreden umut değil, çıkar çatışması çıktı...

Yaklaşık bir aydır ANAP Genel Kongresi nedeniyle, burjuva politika arenasız toz duman içinde, göz gözü görmüyor. Ülke gündemini ısgal eden ANAP Kongresi, kendi deyimleriyle "Bizans entrikalarına", "ayak oyunlarına" sahne oluyor. Bir yanda Mesut Yılmaz etrafında toplanan "liberaler", diğer yanda Yıldırım Akbulut etrafında toplanan "muhafazakârlar" ve bir türlü paylaşılamayan "milliyetçilik" kişivesi. Kongre öncesi Özal'ın desteğini alamadıkları için sıralanan özlemiş, Osmanlı padişahlarına yapılan methiyeleri de geride bıraktı. Yönerim Çankaya'ya çevirenler, Çankaya'nın yollarını aşındırıp destek istediler. Bu kongre öncesi ye sonrasında da en çok konuşulan şey programlar, tüzükler değil, oy karşılığı alınan "hediyeler" oldu.

"Ben şimdiye kadar Özal'dan dedigini yaptım. Kendimden bir şey yapmadım." Bu sözleri söyleyen "Anadolulu çocuğu" Yıldırım Akbulut, ANAP Kongresini kaybettir. ANAP Genel Başkanlığını ve Başbakanlığı Mesut Yılmaz'a bıraktı. Halbuki, ANAP'ın "dini bütün" delegelerine güvenip, ne kadar çok milliyetçi ve muhafazakar olduğunu söylemiş, üstüne ustak er kazanmış, Ayasofya'da ezan okutacağına söz vermişti. Ama bütün bu sözler, çirpınslar boşa gitmiş, Akbulut ANAP'taki Amerikan operasyonunu kurban edilmişti.

Şimdiye kadar kendisine söylenenlerden başı bir şey yapmayan, ne söyletirse uygulamaya koyan Akbulut şimdi nedeni değiştirilmiştir. Bu değişiklik sadece "sirtinlemele" açıklanabilir miydi?

ANAP 12 Eylül'ün uygulamalarını temel alan, "90'lara uzanan sivil görünümü, bir 12 Eylül partisi". '83 seçimlerinde de, başta ABD'nin ve uluslararası sermayenin desteğini almış, ABD'nin desteğini almış ve denememiş olmak nedeniyle yerli sermaye çevresi de ANAP'a yönelmişti.

Bu şartlar altında seçimi alan ANAP, ABD'nin ve işbirlikçi tekelinin gölgesinde, tek adam hegemonyası altında yıllarca, "milliyetçi-muhafazakar" bir görünüm çizdi. Bu, ABD'nin ANAP ve Türkiye'ye uygun gördüğü bir kimlikti.

ABD, Sovyet tehdidinesine karşı Türkiye'ye kendi yöresindeki bir kimlik kazandırmayı hedefliyordu. ANAP'ın "milliyetçi-muhafazakar" görüntüsü de bu kimliğin örtüsüyordu. Ancak Sovyetlerin kapitalizme acımasızlığı bu ihtiyaç ortadan kalkıyor, bu durumda, Türkiye'ye farklı bir görünüm vermek gerekiyordu. Ülkemizde iktidarda ABD'nin ve yerli işbirlikçi sermaye-

nın ihtiyaçlarına göre biçimlendirildiğinden, ANAP'ın vitrinini değiştirmek gerekiyordu.

Kamuyu desteginin her geçen gün azalmasına, oy oranının % 12'lere düşmesine ve yıpranmasına rağmen, ABD bu süreçte yola ANAP'a devam etmeyi tercih ediyor, dereyi geçerken at değiştirmek istemiyordu. Çünkü dereyi geçecek başka at yoktu...

ABD'nin, bütün bu puan yitimine rağmen, Özal'a çalışmada ısrarının nedeni, kendi çizdiği politikalarla uyumu ve kararlı uygulayıcısı olmasında yatıyordu. Körfez savaşında, Birleşmiş Milletler kararlarından önce ambargo uygulayan ve ülkeyi ABD'nin baba üssüne çevirenler, böylece emperyalizme kendini kaptırmaya fırsatı da buluyordu. Çünkü ülkendezide siyasi iktidar olma gereğinden, ABD'ye sirtını dayamaktan geçtiği biliniyor. Bugün ANAP'ın altı boş, başka dayanağına güç yok. Bu yüzden ABD'de dayanıyor. "ABD'ye dayanırsam kazanırım." diyor.

Bunu bilen ABD, yeni dünya düzeninde Türkiye'ye yeni bir kimlik ve yeni bir misyon yüküyor. Bu misyon, laik, liberal bir kimliği içeriyor. ANAP'ın vitrinini değiştirmek, eski mankenlerin yerine yeni mankenler koymak gerekiyor. Ülkedeki demokrasi görüntüsünü pekiştirmek, Ortadoğu'da parmakla gösterilecek bir demokrasi timsali yaratmak amaçlanıyor.

ANAP'taki Amerikan operasyonunun ilk adımı Senna Özal'ın ANAP İstanbul İl Başkanlığına getirilmesi. İkinci ve daha koldu olanı ise, "liberal kanadı" adıyla olan Mesut Yılmaz'ın genel başkanlığa seçilmesiyle atıldı. Ancak ANAP'ın görüntüsünü değiştirme operasyonu, parti içi memnuniyetsizlikleri ve sancılar da beraberinde getiriyor. "Muhafazakar ve liberal" ayrışması ve çatışması derinleşiyor.

Bakanlık ve koltuk kapma yarışında hiç kimse dışından aşk almıyor. 12 Eylül partisi ANAP'ın çürümüşlüğü, oturmuş olduğu çizgi iktidarsızlığını yozluğu gibi ortaya çıkarıyor. Koltuk kapmak için her türlü çaba ile çalışılmasına giriliyor. Çkar ilişkileri ANAP'ın hicrelerine kadar yeni bir işlemiş ki, bir gün önce muhafazakar olanlar, ertesi gün liberal oluveriyorlar. Yılların tescilli faşistleri, şimdi en keskin liberal kesiliyor. ANAP, bir çıkar partisi ve bugün ANAP'ta çıkarlar çatıyor.

İflas etmiş ANAP politikası, liberalleşme adı altında siyasi arenaya yeni Amerikançı yüzüyle çıkmaya çalışıyor. Genç, dinamik, yıpranmamış Mesut Yılmaz, kitlere yeni bir alternatifmiş gibi sunuluyor. Halbuki,

Kongrenin ardından, ittifaklar, gizli saklılar bir bir ortaya dökülmeye başladı. Çelişkiler giderek su yüzüne çıkmak, Kongre mağupları da doğal olarak "Yok aslında birbirimizden farkımız." diyorlar.

daha işin başında, şimdiye kadar izlenen politikaların dışına çıkmayacağını açıkça ortaya koyarak, ABD'nin ve işadamlarımızın desteğini alan Mesut Yılmaz, değişikliğin sadece "çehrelerden" ibaret olacağını da ısratını veriyor. ANAP Kongresinden yeni olarak çıkan bir şey yoktur. 40 yıldır ülkeye damgasını vuran ekonomik politikanın tıkanık çimşirir Kongreden.

Bugün işbana gelecek olan siyasi kadrolar, ne Akbulut döneminde ne de daha önceki dönemlerde farklı bir şey gerçekleştiremeyecekler. Çünkü ülkeden içinde bulunduğu krizi ne Özal, ne Akbulut giderebildi, ne de Mesut Yılmaz giderebilecekti. Mesut Yılmaz soruları yumağı haline gelen ülkede yeni çözecek? Yüzde yüzlerce varan enflasyonu mu düşürecek, 60 milyar dolara yaklaşan dış borcu, 30 trilyona varan iç borcu mu ödeleyecek?

Ne yi çözecek?... Sokaklara dökülen binlerce işçinin, memurun, küçük üreticinin insanca yaşam sorununu mu?..

Ne yi çözecek?... ABD'ye ve işbirlikçi tekelere yeni para muslukları açacak...

Ne yi çözecek?... IMF politikalarının uygulanmasını devam ettirmek bu sorunları nasıl çözecek?

Bizim gibi ülkelerde liberalizm, başa ve terörün güler yüzüyle çehreyle sunulması olarak anlaşıyor. Halka verilecek hiçbir şey olmadığının bilincinde olan Mesut Yılmaz, genel başkanlığa seçilir seçilmez, yaptığı konuşmada, "Benden mücadele beklemeyin, ben bir şey vaat etmiyorum." diyor.

ANAP, Amerika'nın yeni dünya düzenine yananman ve yıllardır kapısında beklesiy, yüz sürdüğü AT'ye girebilmeyen yolunun yeni bir kimlikten geçtiğini biliyor. Bunu bildiği için de, ANAP'a çatışmalar ve komparalar sebep olsa da, vitrin değişikliğinde ısrar ediyor. Bu taktik, tüm yeni-sömürge ülkelerde kullanılır. İktidarda, kabaran toplumsal muhalefeti nötrale edebilmek, ekonomik krizi, geçici de olsa giderilebilir, işi vitrinini değiştirirler. Bu taktik, Latin Amerika'da diktatörlüklerin değiştirilmesi yapılmak, bizde demokrasileşik oyununun figüranları değiştirilerek yapılır.

ABD, ANAP'a ve Türkiye'ye vermek istediği misyon ve kimlikle hıızla yolo hareket. ABD'nin ANAP'taki iktidari operasyonu da başarıyla tamamladı. Bakalım halk muhalefetine ne yapacaklar?..

Çehreler değişiyor, demokrasileşik oyunu devam ediyor... *

İnsanlığa herkesin kendi emek gücünü "özgürce salınma hakkı'nı kazandırarak, Amerika ve Afrika'nın her bir topraklarında bir elinde haş, diğer elinde tıfıflı ve kamçı ile tecavüz etmekle tereddüt göstermeyen "uygar dünya'nın" genç içsatanları, sövalyeleri ve misyonerlerini çantalarında "burjuva ve hak özgürlük anayasası'nı" yapıp, küllürleri içinde halkların üzerlerine savrulmalarının üzerinden yakaşarak bir asır geçti.

Dünya halkları yeni ve bu sefer iyileşmeye olmayan bir iplerde bağimsızlık ve demokrasi ile sosyalizmi tanıdılar, yaşadılar. Bu uğurda çok ağır bedeller ödediler.

Sovyet halkları 1917 Ekim'inin ardından, emperyalistler doğrudan askeri ve politik desteği ile başkaldıran Çar yanlıları ve işbirlikçileriyle üç yıldan daha uzun bir süre savaşmak zorunda kaldılar.

Uygar dünyası yeni Amerikalı liderleri, Sovyetlerin yıkılması istediğiyle, tanıyarak, yeni dünya halklarını Sovyet anarşizmi ve dünya halklarını Alman faşizminin kurtarma savaşında 20 milyon Sovyet yurttaşını şehit düştü. Olanagüştü bir emek tarihini oldu.

Ama tarihin ve sınıf mücadelelerinin aklını kayıranlar, tüm enerjilerini yürekten inanıklan sosyalizm davasına hasretdenler, yılmadan, yorulmadan büyük bir atılım daha gerçekleştirdiler: Halkların gelişimi için "henüz erken" diyerek bu misyonu, emperyalizmin ezilenlerine kalesine kalesine, "dış elde emek için her yol, her araç mübah"ter fikrine büründüler. D. Avrupa ülkelerinde önce halk demokrasilerini, zamanla da sosyalizmi insana yöneldiler.

Çin halkı, Mao'nun ardından yürüyenler karatılıyordu. 1 milyar çekik göçmüş insan, açığı, yoksulluğu ve feodal köleliği alt ederek, "küçük" ama bir o kadar da mahareti elleriyle yepyeni bir dünya yarattılar.

Sonra Kore ve Vietnam halkı da katıldı.

sel tavırlar geldi kendi içinden. Ama yeterli olmadı, subjektivizme ve hatta objektif olarak emperyalizme işbirliğine kadar savrulmalar oldu.

S. Birliği ve D. Avrupa'da sosyalizm gününe sosyalizmden ve emekçi kitlelerden uzaklaştı. Kendi içindenliğe teslim oldu. İçten işçi, büyük fedakarlıklarla kazanan devletleri kenarımıza başladık. Ta ki, yeni bir dönüm noktasına, Gorbacov reformlarına kadar.

Reformist, karış-davimci bir rüzgar sardı sosyalist sistemi, dünya halklarını.

şeye rağmen sosyalizm, insanlığın sınıfsız, sömürsüz topluma uzanan mücadelesinde işçilerin ve emekçilerin iktidarda olduğu devrimi ve zorunlu tarihsel bir aşama olarak bundan böyle de yaşayacaktır.

Çünkü dünya halkları için parçalanması zorunlu ve kazanılmaz bir kölelik zinciri ni ifade eden emperyalizmin bunalımı yaşıyor.

Çünkü, kapitalist restorasyon, milliyetçilik vb. sosyalizmin sorunlarına çözüm olmaz. Tersine bunlar geçmişin sosyal-

yüme hızı % 5.7, 1970'li yıllarda % 3.6 iken 1980'li yılları başında % 2.2'ye düşüyordu. 1990 yılı için ise ABD'nin yıllık büyüme hızı % 2'dir. Onar yıllık periyotta gösteren bu rakamlar, genel eğilimi ifade etmekte ve emperyalizmin "kendisi, ni yenilmesi"nin asıl olarak teknolojiye değil, sömürüye dayandığını açıkça göstermektedir. Teknoloji, kapitalist sistemden kopan pazarların açığına gerekçe hiçbir zaman dokunamazdır. Yeni yeni şeklide dünya üretiminde büyük artış 1979'da % 4 dolayında iken, 1980'de %

DÜNYA, GELECE

Yıllarca yöneticileri tarafından kendilerine kültürel hiçbir değer verilmiş, eğitime ve adeta güdülenlikle hareket eden birleşik kitleler karış-davimcilerin günahtına ortak edildiler. Bunun anlamı gerçeğe dönüşü, kapitalist restorasyondur. D. Avrupa'da karış-davimciler pekişti bu süreç. Bugün de tüm dünya S. Birliği'ne yasınıyor, bir bir sosyalist değer ve kazanımları kayıyor, harap ediyor.

Emperyalistler uçurumun kenarında derin bir nefes aldılar. "Yaşasın bireylerin -yani gerçekte tekellerin- sınırsız girişim hakkı", "Yaşasın her dünyanın çıkarları, hufuş ve Amerikan adaleti" diyorlar. "Yaşasın sermayenin sarsılmaz egemenliği" diye gılgıklar atıyorlar. Ama ekonomik bunalım yakalanan bir tınılı bırakıyor, gelişmeleri giderek derinleşiyor.

Sosyalist ülkeler çok az da olsa varlıklarını sürdürüyorlar. Ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri yine sürüyor ve yeni zaferler doğuyor. Emperyalizm çok anksa kadar da bu böyle devam edecek.

list halklarına işsizlik, enflasyon, yoksullasma ile ekonomik ve siyasal bir bağımlılık geliyor.

Çünkü, ulusal ve halk kurtuluş mücadeleleri emperyalizme darbeler vermeye devam ediyor.

DÜNYA HALKLARI İÇİN PARÇALANMAZSIZ ZORUNLU VE KAZANILMAZ BİR KÖLELİK ZİNCİRİ OLAN EMPERYALİZMİN BUNALIMI YAPISALDIR

Emperyalizm, kapitalizmin serbest rekabete dönmedik devreli bunalımlarının sürekli kazanması anlamında da gelir. Kesintisiz bir hale gelen bu bunalım, zaman zaman, periyodik olmayan bir şekilde derinleşerek dönük noktalara ulaşıyor. Örneğin 1929 ya da 1973-74 bunalımları gibi...

Derinleşen bunalım göçmeştir, I ve II. emperyalistler arası paylaşım savaşlarını doğurdu ve savaşlar sonrasında kesmen bir duranlık dönemi yaşandı. Yine emperyalist iğgal ve ilhaka yönelik savaşlar günümüzde dek sürdü. Ama bu durum, emperyalistler arasındaki gelişkin bitmesine değil, giderek artmasına yol açtı.

II. paylaşım savaşları sonrası emperyalizm, kendisi açısından böyle duranlık, kesmi bir "istisna" dönemiye girdi, savaşların güçlü bir şekilde çıkan ABD emperyalizmi, emperyalist sistemin "tek efendisi" olma yolunda önemli adımlar attı.

Bu durum uzunca bir dönem "istisnalar" bir şekilde sürdü. Bunda yeni-sömürgeci ilişkilerin yanı sıra, görell olarak teknoloji gelişmelerine de payı vardı. Emperyalistler bunu "ikinci sınıfsı devrimi" olarak adlandırdılar ve bunalımdan tamamen çıktıkları kehanetlerini yaymaya çalıştılar. Artık onlara göre, "Amerikan rüyası" başlamıştı. Diğer emperyalist ülkeler de ABD'yi emperyalist sistemin yegane istencesi olarak gökçmeye başladılar.

Emperyalizm, aslında bu dönemde, elinde yoğunlaşmış bunalım sermaye birikimini yordu. Bu süreç, yani "istisnalar", bir süre sonra yekına uğramaya başladı; 20 yıllık "huzur" 1970'lere doğru duraksadı. Amerikan imparatorluğu yarantı geçiyordu. Bu, kapitalizmin eşitsiz ve sızmalı gelişimin bir sonucuydu. Bretton-Woods para sistemi 1969'da yıkıldı. Petrol savaşı 1973-74 "petrol bunalımı" geldi. 70'li yıllardan 80'li yıllara gelinceye kadar, on yıllik süreçte emperyalist-kapitalist sistemin, yavaşça bunalım, bir yede ilik sürüyor, ilik hafifletilemez olsa da, genel bir istislar çizgisi yaratamamış. 1980'li yıllara boyünecek çalkantılı ve zik-zaklar gösteren eğriye ulaştı.

ABD emperyalizminin 1960'lardaki bu-

2'ye, 1981'de de % 1.2'ye düşüyor; ticaret hacmi de 1979'da % 6'dan, 1980'de % 1.5'e, 1981'de ise % 0'lara iniyor.

Emperyalist sistemin sayılı dengensizliklerinden Henry Kissinger, gelişen aşamada gerçekleri söylemeden edemiyordu artık: "ABD uluslararası alanda II. dünya savaşları sonrasında izlediği politika ile yemeyiz, bunu sürdürebilecek ekonomik güce sahip değiliz." Bu bunalım; emperyalist-kapitalist sistem için Keynesçi ekonomik politikalar döneminin kapanmasıydı.

II. paylaşım savaşları sonrasında emperyalist dünyanın kuratıcısı olarak, dört el ile sarıldığı "refah toplumu" modelini göz önünde bulundurarak, talebi on planda tutan, üretimin arttırılması dayalı ekonomik uygulamalar içeren Keynesçi politika-

Enternasyonal ruh ve bilincin ayakta tutuldu

ka, savaş sırasında yıkılmış durumdaki olan ekonomileri canlandırılmak ve ayaklan üzerinde doğrultmak için uygun bir model olarak seçilmiş ve belirli bir rahattama da sağlanmış. Ancak yaşanan süreç içinde emperyalist dünyanın, yeni-yüklem ekonomileri canlandırarak, ayaklan üzerinde doğrultmak, sistemin doğusunda var olan rekabet ve pazar savaşımında yeniden hız kazanması sonucunu doğurmuştu.

Bu süreçte emperyalist dünyanın bir anlamda can damarı sosyalizme, yem-sömürgelemeden belirli aşamada ulkaren emperyalist-kapitalist zincirinden kendilerini koparmış olmaları ve bunun getirdiği pazar daralması emperyalizmin ekonomisi ni adeta altüst etmişti.

Emperyalistler uçurumun kenarında derin bir nefes aldılar. "Yaşasın bireylerin -yani gerçekte tekellerin- sınırsız girişim hakkı", "Yaşasın her dünyanın çıkarları, hufuş ve Amerikan Adaleti" diyorlar. Tasasın sermayenin sarsılmaz egemenliği" diye gılgıklar atıyorlar. Ama ekonomik bunalım yakalanan birakıyor, gelişmeleri giderek derinleşiyor.

Ve ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri yine sürüyor, yeni zaferler doğuyor.

di bu uzun yürüyüşe. Bir de Küba'nın isyanları halkı başkaldırdı Batista diktatörünü. Ve ardından Angola, Mozambik, Gine-Bissau halkları...

ABD emperyalizmi, tarihinin en ağır yenilgilerini 1974'da G. Vietnam'da aldı. II. sömürgeci girişim atıldı, "özgür dünya"(?) nin efendisi, hamisi, silah tekellerinin tankları, topları, en yeni silahları, napalm bombaları.

Kamboja, Laos, Nikaragua, Zimbabve... Onlar da terk ettikleri sınırlardan geri biraktınmış karaburununu. Bağımsızlık ve halk demokrasilerini gerçek kıldılar, yeni bir dünya için yola çıktılar.

Ama bir virüs gibi bünneye, Sovyetler Birliği'nde, dünyanın ilk sosyalist ülkesinde sosyalizm güdükten işti. Ve başta parti içi bu hastalık tuttu. Bundan böyle fedakarlık yapılmıyacak, hastalar eksiksizlere ve zorla emperyalizme karşı çok fazla savaşılmalı. Ülkede artık sosyalizm değil, "demokrasi" olacaktı.

Dünyanın üçte birini saran bu dev sistem sarsıldı, sarsıldı. Doğru ya da tepki-

Nitekim bugün "sosyalizm öldü" gılgıkları henüz kesilmiş olmasa da, emperyalistler arası etkileri ve beklentileri bir dünya ortaya çıkmıyor. Emperyalist beklentiler gerçekleştirmiyor. Emperyalist satarkadlı sevinç gılgıklarını yeni yeni yavaş yavaş geçelecek dönük kaygılar, karamsar yorumlar alıyor.

Yine dünya uluslararası sosyalist hareket ve halk kurtuluş örgütleri saflarına bağlanmış olan Gorbacov reformculuğu, beklenilen aksine giderek etkisini yitiriyor. "Sosyalizmin yenilmesi" masalını kapitalist restorasyondan başka bir şey olma dışında hiç biçimde ortaya çıkıyca, reformizme bağlanan umutlar da yıkılıyor, halkları yeni arayışlara yöneltiyor. Kültürel hareketlerine egemen olan duranlık eğilimi, yenini yeni kabağına bağlamıyor. Bunun en canli kanıtı sosyalizmin bu denli prestiji yitirdiği, bir sistem olarak ortadan kaldırıldı ve emperyalist hegemonyanın gücündeki koşullarda, yeni zaferlerin doğuyor olusudur.

Bugün kesin olan bir şey var ki, her

Gergekten de, II. paylaşım savaşı sonrası Doğu Avrupa, Çin, K. Kore, K. Vietnam ve sonrasında Küba gibi ülkelerin ardından, bu dönemde, emperyalist-kapitalist pazardan kopmaları büyük bir hız kazanmış: 1975'te Güney Vietnam, 1974-75'te Kamboya, Angola, Mozambik, Gine-Bissau, 1979'da Nikaragua ve İran, 1980'de Zimbabve pazar dışına çıkan ülkelerdi.

Bunun dışında Cezayir, Libya, Suriye, Tanzanya, Sudan, Etiyopya, Afganistan, Grenada gibi ülkelerden izlenen ekono-

gemişine benzeterek II. paylaşım savaşı sonrası yapılan antlaşma gereği yasaklanmışlar "ulusal ordu" oluşturma istiyordu.

İngiltere ve Fransa, bugün nükleer silahların indirilme güdülerini görüşmelerine karşı çıkarak, emperyalist-füzelilerin pazar dışı tutulmasını istiyorlar. Ve tüm görüşmelere karşın, bu iki ülke nükleer silah araştırma harcamalarını artırıyor, yeni yeni silahlar üretmeye devam ediyorlar.

İşte bu silahlarla "çingirli", bölgesel savaşlarla, geniş çaplı askeri tatbikatlarla

1986 yılındaki net dış borcu 250 milyar dolar olan ABD'nin daha Körfez krizi öncesindeki borcunun 500 milyar dolar aşığı, bizzat emperyalist ekonomistler tarafından ifade edilmektedir. Ayrıca, "ekonomik bir atılım içine girdiği, bunu devam ettireceği" iddiasında olan ABD'de "aralanda dünyaca bilinen, çok güçlü olduğu" söylenen bankaların da bulunduğu -120, 1986 yılında ise 170 bankanın faaliyette olduğu- söz konusu ekonomik çöküşün, geniş çaplı tartışmaya yer bırakmayacak nitelikteki önemli göstergelerinden.

ABD'de % 5.4, İngiltere'de % 7, Japonya'da % 2.3, İtalya'da % 16.4, Hollanda'da % 13.9, F. Almanya'da % 8, Fransa'da % 10, Kanada'da % 7.6, Belçika'da ise % 10.8'dir.

Tabloda belirtilen yüzdelere göre ortalaması bir hesap yapıldığında, ABD'deki işsiz sayısının 10 milyon, Avrupa topluluğundakilerin ise 17 milyon olduğu nü söyleyebiliriz.

Emperyalist-kapitalist ülkelerden gelir dağılımında meydana gelen uyuşum, sistemin bunalımını çok açık olarak ortaya koyan bir diğer önemli olgudur. Örneğin ABD'de "orta sınıf" diye adlandırılan kesimin 1970 yılında ulusal gelirden aldığı pay % 46 ken, 1985 yılında % 39'a düşmüştür. Artık ABD'de imarretlerin sadece zenciler için değil, daha geniş bir yoksul tabaka için "hizmet görmesi", kurulların oluşması, pankartlarla yemek yarması isteyenlerin ortaya çıkması bu yoksulluğun görünürlüğü ifadesi olmaktadır.

BUNALIM SIYASAL GERİCİLİĞİ ARTIRDI

Yeni politik, siyasal anlamda gerici-lik hızlandırdı. Aslında siyasal gericiliğin "sağda kaynaması" emperyalistlerin döneminde olmamasına karşın, tüm emperyalist ülkelerde bu süreçte mahafazakar-sağcı yönetimlerin işbaşına getirildiğini görüyoruz.

ABD'de Carter, 1976'da seçildikten sonra sağa kaydı ve 1980'de Demokrat Parti aday tespit sırasında, Keynes bir politikaya aday olan Kennedy'yi yenilgiye uğrattı. Ardından daha sağ-saldırgan politikaları savunan R. Reagan tarafından atıldı. Yeni işi döneminde "liberal de mokrat" denilen senatörlerin çoğunluğu senatoya seçilemedi.

İngiltere'de M. Thatcher'ın başkanlığında Mahafazakar Parti, İngiliz işçi Partisi'ni yenilgiye uğratarak iktidara geçirdi. Avustralya'da Fraser, Yeni Zelanda'da Muldoon gibi gerici başkanlar, başbakanlar yönetimleri aldılar.

"Emperyalizmin yeni politikası siyasal anlamda gericiliği hızlandırdı. Aslında siyasal gericiliğin -sağ kaynaması- emperyalistlerin döneminde olmamasına karşın tüm emperyalist ülkelerde bu süreçte mahafazakar-sağcı yönetimlerin işbaşına getirildiğini görüyoruz. Metropollerde proletarya ve diğer emekçi halk kitlelerinin burjuva devrimler sırasında ve sonrası, kanlıklar, canlarını vererek bedeller ödedikleri demokratik hak ve özgürlükler her geçen gün biraz da kırılıyor, kısıyor, alabildiğine daraltılıyor.

Yedilerin Ötümü Zirvesinde aldığı kararlar, bu bunalıma sonu veremeyen halika neler verdiğini göstermektedir. Kararda şöyle denildi:

"Kamu harcamalarının sınırlandırılması, vergiler, işsizlik, seçmenlerin daha bir süre ekonomik büyüme ve refah devleti bekletilmesi girmeyecek şekilde iletilemesi, sanayi ekonomisi adaptasyonu döneminde hazırlanması." (basın)

Düşünülen ve uygulamaya konulan politikanın açık ifadesi, toplumsal yaşam içerisinde sosyal harcamaların, konut, eğitim, sağlık vb. alanlarında kısılması, ağır vergi yükümlülüklerinin gündeme getirilmesi, işsizlik gibi önemli bir sorunda kitlelerin içsüzüm bekletilmesi teğmeniyasıdır. "İçsüzümün" (Çünkü sürekli ettirilmiş bu okular, emperyalist-kapitalist sistemin her men her ülkesinde buyutları bir hıza ortaya çıkmakta ve yekolünün hissettirmektedir.

1989 yılı resmi rakamlarına göre işsizlik tablosu şöyledir:

entilimeye çalışıyor, bu konuda ABD başta olmak üzere, emperyalist ülkeler bölgesel konferanslarda daha fazla başvuruyor. İşte bunları işi örneği İran-İrak savaşında, bu savaş, emperyalist savaş tekelinin büyük kazançları sağladı. Aynı şey Körfez savaşı için de geçerlidir.

Bu yeni politikanın ikinci aşaması ise; ekonomik ve siyasal gericiliğin artması- nın bir sonucu olarak aynı zamanda sen-dikalarla saldırı. Enflasyonun aşağı ge-rekere, işçi karşısında sermayenin konumu güçlenmektedir istendi.

Böylece faiz oranları yükseltildi, dolay-sızca para toplama bankalarla transfer edildi. Sosyal haklar kısıtlandı, gerçek üc-rutter düşürüldü. Devlet bünyesinde bu-yuklu açıklar gerek alarak yatırımın finan-sedildi.

Bunun yanı sıra, bunalım atlatılabilme-nin bir çaresi olarak bilim ve teknoloji-de hızlı gelişmelerin yararlanmasını gün-de-ma getirdiler. Üretim otomasyonu ve ro-bot kullanımı arttırdı, yer yer ağırlık ver-meye başladı. Bu bir yarıya emperyalist-kapitalist dünyanın kendi içinde yeni pazarlar yaratma çabasıydı.

Ne var ki, bu uygulamaları ilk ve doğ-rudan sonuçları arasında işsizlik ve alm-gücünün düşmesi önemli bir yer tutuyor-du. Bunlar, söz konusu uygulamaların iş-levlerini önemli ölçüde etkileştirmiyorlar-dı. Çeşitli arayış ve yeni eğilimler ra-gmen, emperyalist-kapitalist sistemin üretim faaliyetlerinde bir yenilemeye gidemedi-ği ve gidemeyeceği işi, bilim ve teknoloji-de gelişmelerden üretimde yararlanmaya yete-rince mümkün olmayacaktır. Kısmen mümkün olduğu noktalarla ise sistemin uzun vadeli sorunları daha yavaş, so-nra hale gelecek sonuçlar yaratmaya de-va-m edecektir.

Emperyalist-kapitalist sistemin, bunalımdan çıkış yolu olarak gündeme getir-diği uygulamalar, bu amaçla sağlamak ye-rine bunalım daha da derinleştirmekten doğ bir sonuç yaratmadı. Bunun Friedman'ı ceteretelerin ilk uygulayıcısı olan ABD'de gözlemlemek mümkündür.

19801 yılının başında, ekonomisini canlandırmak ve emperyalist dünyada -özellikle ekonomi alanındaki- gücünü pekiştirmek irtıyacı duyan ABD emperya-lizmi, yeni uygulamaların sonuçlarının alınmaması başlandı. 1984 yılında 122.3 milyar dolarlık ticaret açığı vardı. ABD'nin bu ticaret açığı 1985'te 140 milyar dolara, 1986'da ise 156 milyar dolara ulaştı. (Basından)

ABD ekonomisindeki çöküşün, gerile-yişin önemli bir göstergesi de, ABD'nin 1985 yılında itibaren borçlu ülkeler ara-sında ilk sırada yerini almış olmasıdır.

K VE SOSYALİZM

mik politikalar da sosyalizmden farklı dü-zeylerde etkilenebilirler, bu ülkeler emper-yalizmin istekleri dışına çıkıyor, çabıla-yıyordu.

19801 yılının başında emperyalist sis-temdeki bu çok yönlü ve derin sarımsık, ekonomide üretim fazlası, dağılım, iş-sizlik gibi sorunları da birbiri ardına gün-de-ma getirmişti. Bu bunalımın en etkili ol-duğu ülke ABD idi. O güne kadar ağırlıklı olarak Keynesçi ekonomik uygulamalar terk edilip, tabii değil, arız ön planda tutu-luş, sıra para politikasına dayanan Fried-man ekonomik uygulamaları geçmisi günümüzde geldi. (*)

ABD'de bu politika en genel anlamda kendisini ilk aşamada gösterdi. Birinci-si, tekelileri ağırlıkla açığa koyan bir ver-

de, sosyalizmin bayraktan elden yere düşüyor.

gi reformu ile geniş bir silahlama politi-kası bilirdir.

1981 yılında silah tekelileri büyük kam-panyalara Reagan'ın başkanlığı getiriyor-du. Aynı kampanyalar diğer emperyalist ülkeler için de uygulandı ve silah şirketle-rinin istediği başkanlar ve başbakanlar ik-tidarlara oturuldu. Ve Reagan, tarihin en büyük silahlama kampanyasını başlattı. Tüm yatırımlar bu amaçla uygun olarak düzenlendi, araştırma fonlarının ağırlığı si-lahlara için yapılan araştırmalara verildi. Özellikle teknolojik işler, daha çok ve irtükütü silahların üretmesini uygun-la-dı ve yeni yatırım alanları açıldı.

Benzer silahlama artışı, diğer emper-yalizmde de görülmüştür. Hatta Japa-nya, kendisini SSCB'ye karşı bir uçak

dondurulması, sosyal harcamalarda kısıtlamaların getilmesi ve kamu idaresi kuruluşlarının özelleştirilmesi gibi uygulamaların derindenleri hiç de geri kalmadı. Buna karşın Cumhuriyetçiler kısa bir dönem de olsa hükümeti tekrar aldılar, ancak ellerinde tutamadılar ve yitirdiler.

Yine İskandinav ülkelerinde uzun süreli devam eden sosyal-demokrat iktidarlardan çoğu, "liberal" ya da muhafazakar sağ partiler tarafından sonuçlandırıldı ya da etniklerindeki önemli çapta değişiklik meydana geldi. Japonya'da liberal sağ

Dünya'da bititlenleşen kapitalist partilerine rağmen kapitalist metropollerde de, kapitalizmin bunalımının sonuçlarına ve çölsüklere kitleler çeşitli biçimlerde tepki gösteriyorlar.

İyice güçlendi, salırlama hızlandıran çölsüklere, "liberal" ya da muhafazakar sağ yönetime her daima hem de ülke içinde saldırganlıklarını arttırdılar.

Metropollerde proletarya ve diğer emekçi halk kitlelerinin burjuva devrimler sırasında ve sonrası, kanlıları, canlarını vererek bedeller ödeyerek elde ettikleri demokratik hak ve özgürlükler her geçen gün biraz daha kırılıyor, kısıyor, alabildiğine daralıyor.

Bugün, burjuva demokrasilerindeki bu daralması paralel olarak "tawizic politikaları" işçi sınıfı mesleki örgütlenmelerini de sendikaların işlevsiz kılınabilmesi için birçok yöntem denemektedir. Aynı yaklaşımla büyük grev ve gösteriler için de sözcüksüz olmaktadır, bu yöntemlerle bastırılmaya çalışılmaktadır.

Sendikaların çok önceden kazandığı oldukları çalışma saatlerini düzenleyen resmi yönetmelikler etkisiz hale getirilmekte, çalışma yasalarını ihlal eden uygulamalar giderek çoğalmaktadır. Bunların yerine sendikalar işçiler teşvik edilmekte, "yarmı gün..." ya da "kisa süreli çalışma" uygulamaları düşük ücretli, niteliksiz işgücü kullanımı devreye sokulmakta ve sendikali işçiler tehdit altında bulundurulmaktadır. Örneğin, İngiltere'de Thatcher döneminde çalışma yasasında yapılan bir değişiklikle işçilerin çalışma süresinin 1/3'ü boyısı bir kolonisi altına sokulmuştur. Böyle bir sistem içinde çalışan işçilerin sendikalarına üye olma, grev yapma hakları daha başından çok edilmiştir.

Sendikali örgütlenmelere yönelik saldırıların ortaya çıkardığı bir başka sonuç da, bir kısmı işçilerin çeşitli nedenlerle sendikalarından uzaklaşmalarıdır. Araştırmalara göre ABD'de güplü sendikalar 1970lerde 10 milyon işçi bünyesinde toplanırken, bugün 6.4 milyon işçi temsil edilmektedirler. Fransa CGT'nin 1980'den 1983'e kadar üye sayısında da 15 oranında bir azalma meydana gelmiştir. İngiltere'de sendikalar birliği 1972'den 1986'ya kadar olan süreçte (arasında 2 milyon üyesini kaybetmiştir).

Sistem, burjuva demokrasilerindeki da-

ralma ile ve işçi sınıfına yönelik saldırılarla yetinmemektedir. Saldırıların politikası rahatlıkla yasama gerektirmekte, bunun için de iş sorunları karşışlaşımın amacıyla milliyetçilik ve ırkçılık körüklenmektedir. İşçilerin aralarında gelişmiş ve etnik gücünden yararlanarak, kitleler yoz-derneğe kültür ile oynanmaktadır, politikaya olan ilgileri köreltilmektedir. Emperyalist-kapitalist ülkelerde son yıllarda görülen milliyetçi, ırkçı hareketlenmeler ve sevgilerdeki düşüş katilim oranları her

Bu saldırlar politikasını, çabası proletarya ile omak üzere diğer emekçi kesimler tarafından tepkile karşılanmaması dışınınlamaz. 1980 sonrası, proletaryanın emekçi kesimlerin gerçekleştirdiği ekonomik-demokratik aramak, eylemler gözardı edilmemektedir.

F. Almanya'da anti-kapitalist bir iktidare de bürünen, işçi sınıfının hatalık çalışması süresinin 35 saate indirilmesi talebini yürüttüğü grevler, İngiliz kömür-maden işçilerinin Thatcher hükümeti zora sokan ve giderek ilmin işçilerinin katliamı sürdürdüğü grevler; "Telge kervisi"ne karşı ortaya konan ve büyük çatışmalara varan tepkiler, Fransa'da güfletilen her yıl yapılacak yol kapama eylemleriyle, öğrencilerin parli örgütine, demokratik hakların kısıtlanmasına karşı yürütüldükleri gösterilerin sonucu olarak yavaş yavaş alırdımlan, bu eylemlerinden başlıcalardır.

Ancak bugünkü aşamada, komünist partiler, kitleleri örgütlemeye ve önderlik etmeye nitelik ve komünizmin çok uzadırlar. KİP'ten burjuvazile "tarislessizizm" adı altında reformistlik, emekçi kitlelerden uzaklaşmıştır. Kitleler, "alternatif hareketler" denilen Yeşiller vb. akımlara ya da sosyal demokrat partilere terlet edilmişler. Bugün, bu duruma, sosyalist ülkelerdeki son gelişmeler de eklenince, sosyalizm bilinci işçi zayıflama, uzun zamanlar gücündüken çok küçülmüşlerdir.

EMPERYALİZTLER ARASI İLİŞKİ VE ÇEŞİTLİKLER

ABD ekonomisinin gelişmesi ve emperyalist sistemin "sarsılmaz ulus" imajını kaybetmeye başlaması; buna karşın başta Japonya olmak üzere, diğer (AET) emperyalistlerin ABD karşısında güçlenmesi, kendi aralarında ilişkileri iyice artırmaktadır.

Bunun somut göstergelerinin başlıcaları şunlardır:

Faz oranlarının ve doları değeriğin yükselmesi, ABD'nin pazanın Japon "istilas"ına uğraması doğmuş, bu durum karşısında ABD telaşa düşerek, gümrük kotaları getirme gibi bir dizi tedbirler al-

ma gereği doğmuştur. Ancak bu tedbirler de başarılı olamamış, Japon "istilas"ı devam etmiştir.

ABD'nin gelişmesi, diğer emperyalist ülkelerin ABD karşısında güçlenmesiyle yol açmıştır. Japonya'nın yeni-sömürge ülkelerdeki doğrudan yatırımları, 1973'te 3 milyar dolarken, 1981'de 8 kn, 1983'te 8.1, 1984'te ise 10.1 milyar dolara çıkmıştır, (veriler, 24.5. 1986, Cumhuriyet). Günümüzde ise emperyalistlerin ABD'e ekonomisindeki payları şöyledir: ABD % 24, Japonya % 17.9, RASD % 17.9 (Birleşik Almanya % 6.7) (Basend).

Yolda % 21'ik bir büyüme gösteren ABD ekonomisi karşın Japonya ve F. Almanya ekonomisi bu rakamı iki katına çıkarmıştır. Yine pek çok konuda önde görünen ABD, giderek birçok alanda rekabet gücünü yitirmektedir: 1970'te Amerikan şirketleri ABD'de satılan elektronik ev eşyalarının %100'ünü üretirken, bugün 1990'da ancak %5'inden azını üretmektedirler. Pazarını geri kalamayan ise, diğer emperyalist ülkeler tarafından paylaşmaktadır.

Japonya ve F. Almanya bankaları, ABD bankalarını geri bırakmış durumdadır. ABD'nin dış ticaret açığı Japonya karşısında 49 milyar dolar, F. Almanya karşısında ise 8 milyar dolar. Kİ, bu açıkları kapatmak ABD lehine dönüştürüleceğini söylemek mümkün değildir. (Veriler, basend).

Göstergelerle uzatmak mümkün. Güçlüğü gibi, ileride pazar kavşasının giderek kışacağı ve de Japonya ve Almanya'nın ekonomik, siyasi ve askeri konularında daha fazla gücündülmek isteyenyecekleri anlaşılacaktır. Gerek Japonya'ya tekrardan "İslahatına gerek" tanınması, gerek Japon hükümeti ile ülkelerin ödenen elverişli ilişkileri ve serbest ticaretin oluşturduğu bir kurul tarafından hazırlanan bir raporda (US. News and World dergisi, aktaran: Günaydin, 16.7.1990) açıklanan hedefler, gerekse D. Almanya'daki karşı-devrim sonrasında bu ülkelerin Alman emperyalizmi tarafından satın alınması, emperyalistler arası ilişkilerin güçlenmesi yeni bir madde zemin oluşturacaktır. Bugün Japonya ve Almanya ABD'yi zorlamaya başlamıştır. ABD karşısında teknolojik, sanayi ve mali açıdan

cephesi ağır darbeler almıştır. Sosyalizm meşvler kaybetmiş, halk kurtuluş savaşlarında, '80 sonrası görelli bir duruşan ortaya çıkmıştır. Ancak sosyalist ülkeler az da, olsa hala vardır. Emperyalizm var olduğu sürece ulusal ve halk kurtuluş savaşları sürmekte ve emperyalizm açısından en önemli (ölümlü) teşkilatlı güçler-maktadırlar. Çünkü gerek siyasi, sosyal, gerek ekonomik olarak emperyalizmin ezilen halklara verebileceği bir şey yoktur. Ve emperyalistler, sahibi oldukları sömür sisteminden bir par barçaları koparıp ve koparacak olan bu savaşları kendileri varlıklarından oluşturduğu tehlikelerini farkındalar. Yabancı süreç, bunun kantarlamaktadır. (**)

Başta Reagan olmak üzere, tüm emperyalist-kapitalist ülkelerde sağcı muhafazakar iktidarlara işbaşına gelmesinin anlamı basittir. Ulusal-sınfsal tüm hareketleri ezmek, emperyalizmin pazar kaybını getirecek, emperyalizmin pazar kaybını engellemek Reagan iktidarı getirilen, yeniden "dımık ayakta durabilecek" tepeden trınaşa salınlamış,

"eski gücüne kavuşmuş ABD" sloganlarını atıyordu.

Bu, esas olarak; emperyalizmin gelişen ulusal ve halk kurtuluş hareketleri ile pazar kaybına karşı aldığı önlemlerin ifadesiydi.

Aslında bu çaba Reagan'dan önce de vardı. Daha 1962'den Kennedy, "Dünya'da, daha uzun yılar süreceği anlaşılıyor ki bir döneme girmektedir. Bu dönem Hindinci tipi partizan harpleri dönemi olacaktır. Bu durum, tamamen yeni nitelikte strateji ve tamamen yeni cins silahlı kuvvete sahip olmaları gerektiriyor." derken, emperyalizmi tehdit eden olgunun ne olduğunu ortaya koyuyor ve tedbir almak gerektiğini işaret ediyordu. (Amerikan Harp Doktrinleri, Rockefeller Vakfı'nın Raporu) Ancak ulusal kurtuluş hareketleri '60'li ve '70'li yıllarda pes peşe zaferler kazanmaya devam etti. Emperyalist müdahaleler bu zaferleri engellemeye etki edemedi. Özellikle Vietnam yenilisi ABD emperyalizminin gelişmesi ve prestij kaybına uğramasına, etkileri yıllar süresince sonuçlar doğurmasına yol açtı.

ABD emperyalizmi Reagan'la kaybetmiş gücünü yeniden kazanmak ve emper-

Başta Reagan olmak üzere, tüm emperyalist-kapitalist ülkelerde sağcı muhafazakar iktidarlara işbaşına gelmesinin anlamı basittir. Ulusal-sınfsal tüm hareketleri ezmek, emperyalizmin pazar kaybını engellemek. Reagan iktidarı getirilen, yeniden "dımık ayakta durabilecek", tepeden trınaşa salınlamış, "eski gücüne kavuşmuş ABD" sloganlarını atıyordu.

Bu, esas olarak; emperyalizmin gelişen ulusal ve halk kurtuluş hareketleri ile pazar kaybına karşı aldığı önlemlerin ifadesiydi.

daha iyi konumunda olan bu iki ülkenin kasa bir süre içinde askeri açıdan da ABD'ye yetiselmeye potansiyeline ve imkanlarına sahip olduğu bir gerçektir.

Ancak var olan tüm ilişkilerde karşın, bugün işçi entegrasyonu hala kendisini dayatmaktadır.

Entegrasyon bir zorunluluk ifadesidir, yani bir sonuçtur. İ, paylaşım savaşları sonrası dünya emek cephesinin önemli ölçüde gelişmesi, sosyalizmin altım yapıp güçlenmesi, ulusal ve halk kurtuluş savaşlarının giderek yaygınlaşmasıyla emperyalizme öldürücü darbeler vermesi ve nükleer salınlamının varmış olduğu şekilde bu zorunluluğu ortaya çıkarmıştır.

Bugün bu etkilerle emperyalist öne-gişmeler mümkün kılınarak birlikte entegrasyon hâli kendisini dayatıyor. Şüphesiz emek

yalızın artık tahammül edilemez noktaya vararak pazar kaybına son vermek için yeniden atığa geçti. Bu süreçte genel olarak emperyalist saldırılarının artmasını pratik sonuçları biliniyor. Grenada, Panama, Liberya, Ruanda, Cez şigalleri, Libya'nın bombalanması, Lübnan'a müdahale, Nikaragua'da Contra cephesinin örgütlenmesi, devrim ezmeye cabadan, burjuva devrimci geteler elyile Angola ve Mozambik'in istikrarlaştırılması vb. bu saldırı-ganlık politikasının en çarpıcı örnekleridir. Reagan'ın, kendi yonetime döneminde, emperyalizm adına "bir kara topağı" gibi kaybedilmemesi" olmasaydı düvnenin, devrim ezmeye cabadan, burjuva zamanda emperyalizmin ulusal ve halk kurtuluş mücadelelerinin gelişiminden ne denli çekindiğini de göstermektedir.

Ayrıca emperyalizm, yeni-sömürge ülkelerinde devrimci halk hareketlerinin gelişimini engellemek, halkın ulusal ve siyasal taleplerini nötrleştirmek ve edilebilir ve güncel değil, ucuza çekici "istisnai rejimler" yaratmak için en kanlı cuntalarından ardından "yüzine 'insan hakları' maskesi takarak 'demokrasi'likçi manevralara' girişmiştir.

Kısaca emperyalizm, ulusal ve halk kurtuluş hareketlerini engellemek ve etkisizleştirmek için ulus devleti, istisnai rejimleri yapmayı ve yapmaktır.

Günümüzde; D. Avrupa ve SSCB'deki değişimleri karşısında emperyalizmin yeni politikalar, yeni taktikler peşinde olduğu da bir gerçektir. Ancak bu gelişmeler entegrasyon eğiliminin ve kurulumların ortadan kalktığı anlamına gelmez. Sadece, yeni gelişmeler göre yeni düzenlemeler yapılmasına bağlıdır.

Bunun en iyi örneği NATO'nun konumuna dair öze bir değişikliğinin olmamasıdır. Bilindiği gibi, NATO, basta ulusal ve halk kurtuluş mücadelesi olmak üzere tüm sosyalist güçlere karşı bir saldırı aracıdır. D. Avrupa ve SSCB'deki değişimler karşın, NATO'nun konumunu ve rol bakişimini üzerinde çok güçlü birliğine varılmışsa yaşayamaz. (Dünya Sonunları Dizisi I, syf. 212

NATO Daimi Temsilcisi William Howard şunları söylemektedir: "NATO'nun önemi ni kaybedeceğini sanıyormuz. Ancak rolünün değişeceğini düşünüyormuz." (22.4.1990, Cumhuriyet)

Bu rol değişikliği, ABD için NATO'nun güncel daha çok siyasal bir ortaklık anlamına yünüldüğüden, AET emperyalistleri açısından Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGIK) çerçevesinin geliştirilmesi yönündedir. Bugün, bu düşünceler AGIK kurumsallaştırılmış. Ancak NATO'nun kaldırılması noktasında adam almışa sözünüştürmüştür; tersine ortaklık NATO çerçevesinde devam etmektedir.

(*)

İngilizce Dışişleri Eski Bakanı ve

1984-88 NATO Eski Genel Sekreteri "..."

Bey'nin teklifi var oldukça NATO'yu

dağıtmak değil olur. (30.4.1990 Cumhuriyet)

şeklinde görüş belirtir; ancak D.

İşbirliği Bakanı J. Baker, "Amerikan birliği

Avrupa'da kalmaya devam etmektedir."

diyerek tersinin "gajmasını en büyük

stratejik hatası" olduğunu söylemekte,

dünya halklarına karşı izlediği saldırlarına politikadır. Bugün ABD ve diğer emperyalist benzer işlevleri görebilecek askerî birliklerinin dağıtılmasına yönünde çalışmaktadır. Örneğin, Körfez savaşıyla birlikte Ortadoğu için askerî bir paktın oluşturulması tartışılmanın gündemindedir. ABD gücünün bölgeye yerleşmesinden dolayı bu düşüncesi şimdiki tavassufla olsa da, çatışma bölgedeki anında müdahale edebilmek için bir güç oluşturma çabaları sürdürmektedir, bu konuda arimden almaktadır.

Yine ekonomik planda, mevcut pazarlar üzerinde ekonomik mal işbirliği giderek derinleştirilmektedir. Çokuluslu şirketlerin giderek yaygınlaşması bunun bir göstergesidir. Örneğin, ABD-Kanada "Serbest Ticaret Anlaşması", AET'nin "iç devratan kaldırma" girişimleri gibi anlaşma ve çabalar bu alanda entegrasyonun diğer göstergeleri olmaktadır.

Emperyalist burjuvazinin sadık temsilcisi sosyal-demokrasinin liderlerinden H. Schmidt şöyle demektedir: "... Hiçbir zaman işbirliği bugünkü kadar gerekli olmasın. (1) ... Dünya ekonomisinde oynanan kuralları ve rol bakişimini üzerinde çok güçlü birliğine varılmışsa yaşayamaz. (2) ... (Dünya Sonunları Dizisi I, syf. 212

Evet, bu sözlerin taşıdığı niyeti bir kenara bırakarak, bütün bu gelişmeler neyi ifade ediyor?... Emperyalistler arası çelişkiler içten içe derinleşmektedir ve giderek daha da keskinleşmektedir. Ancak, bugün için entegrasyon hala kendilerini dayatmaktadır. Çünkü emperyalistlerin geçmiş deneyleri, dünyadaki konjonktürel ilişkilerin, yeni statülerin her dünümleri bir kaç bölgeden buzulabilecek ve altüst olabileceğini gösteriyor.

YENİ-SÖMÜRGEÇİLİK EMPERYALİZMİN BULUNIMINI ÇÖZEMEYCEK

KAPİTALİZT RESTORASYON DA ÇÖZEMEYCEK

Emperyalizm için özette "Daha uzağa, daha geniş ve ıstısraklı bir pazar" yaklaşımla güncel olarak getirilen yeni-sömürgeçilik ilişkileri, gerek ekonomik, gerekse siyasal sonuçlarıyla emperyalizmin bulunam "çaresi" olamazdır.

Devrimini yapamaması onlara yeni-sö-

zülü, Venezuella, vb. ülkelerin, ekonomilerinin yüzölçümü iflas etmesi ve bu ülke hükümetlerinin dış borçlarını ödeyemeyecek durumda oldukları ilan etmeleri, emperyalist-kapitalist dünyında tam bir çöküş yaratmış, "çok sayıda büyük-küçük-üç bankanın iflasının gündemine gemesine emperyalistleri alelacele önlemler almaya, gözümlerini aramaya sevk etmiştir.

Dünya Bankası'nın 1987-88'de borç raporuna göre her bir krizlinin toplam 141 ikinci emperyalist-kapitalist ülkelerin aramı borç miktarı 648. 282 milyar dolar-

Emperyalist-kapitalist dünyanın yeni devri kafa kafaya verip dünyayı paylaşmanın hesaplarını çıkartıyorlar ama birbirleriyle aramı çelişkileri bir türlü gideremiyorlar.

bu. Rakam bugün daha da büyümüş-

Emperyalist-kapitalist sistemin metropollerdeki durumu kurtarılabilir için bulunulmıyorken yeni-sömürgeçilik halkların sirtına yirkma düşüncesi istenilen sonucu vermemiştir. Tam tersine yeni-sömürgeçiliklere aktarılan paranın, kredilerin geri gelmesini bir eli tehlike olarak yaşıyor. Fidel Castro'nun "Tartışılmaz pek çok veriyi göre, yeni-sömürgeçilik, geçmişte sömürgeleştiğin başına geldik bulunama girdi." şeklindeki sözleri emperyalistlerin içinde bulunduğu çıkmazı ifade etmektedir.

Bugün D. Avrupa'da ve Sovyetler Birliğinde yaşanan kapitalist restorasyon da emperyalistlere yeni pazar alanları açıyor, işbirliklerinin kalkmasına neden oluyor. Kapitalist restorasyonu yirikten desteklemek, "sosyalizm için" gıcıkdan atılman bu yüzden. Şüphesiz emek ophesinde yaşanan olumsuzluklar, geri dönüşler emperyalistlerin işi yarmaktadır. Kendilerinin on yıllardır başaramadığını reformistler gerçekleştirmektedir. Buna karşın emperyalistlerin istedikleri şekilde sürse, dış, sözkonusu kapitalist restorasyon ancak kısa bir süre için "rahatsızlık" yaratabilecektir. Ya sonrası?... Sonrasında yeni açmazlar, bu ülkelerde patlak verecek yeni siyasal, ekonomik ve sosyal krizler ve ıstısrakları vardır. Kapitalist restorasyon geliştiğe, bu ülkelerden bazılarının ekonomik ve siyasal adanmı bir çöküşe sürüklenieceği; bazıları ise dış pazarlara yönelme talepleri sözkonusu olacak emperyalistlerin işi geçici "rahatsızlık" içinden çıkılmaz yeni bulunamlara yönecektir. Ve tabii ki, iş başta bu üç kalemle yapılacak çeşitli yatırımlardan para kazanma konusunda emperyalistler arası çelişkilerin artması da gündeme gelecektir.

Nitekim daha şimdiden gerek Doğu Avrupa ülkelerinde, gerekse Sovyetler Birliğinde tam bir ekonomik çöküş yaşanıyor. Sürekli büyük ölçekli işsizlik ve hız artan entegrasyon karşısında halk kitleleri kararsızlık içindedir. Dünyanın hayal kırıklığı kitleleri yer yer sokağa dökülerek restorasyoncu iktidardan sarsacak büyük pro-

testolar gerçekleştirmelerine yol açıyor. Ekonomik çöküşe paralel olarak sosyal hareketlilik ve siyasal karışıklıklar artması, daha kısa süre öncesinde bazı bu ülkelerin kapitalizm için verilmiş yatırımların alanları ve ucuza çekme onneti olarak gören emperyalist sermayeyi korkutmasına başlanmıştır bile.

Burada ifade edilmesi zorunlu ve önemli yararıdır birisi, D. Avrupa ve Sovyetler Birliğindeki süreçlerin tamamen reformistlerin, sosyal demokrasilerin, emperyalistlerin istediği şekilde yürütüleceği

ve potansiyel olarak büyük siyasal çalkantıların içinde barm ardığı görülmektedir.

Evet, insanın 21. yüzyılın eşgine geldiği günümüzde emperyalist-kapitalist sistem tarihsel çöküşünün önüne geçilebilir, en azından biraz daha geciktirebilir, ancak bu tür türlü yemine basurdu ve başarmaya devam edebilir.

Sistemin "istisnai", "güçlü" görüntüsü bugün artık insanları cezbediyor. Tüm dünyadan emekçi sınıfların saldırılarına ek bir kumbar olmanın öze bir anlam taşıyor. "Amerikan yazan tazi", "daha büyük ve daha iyi, sürekli bir refah" sloganları artık ağzıdan arıyor.

1980lerin başında Reagan'ın çok sevdiği "tümük ayakta durabilecek bir ABD" sloganına, yeniden "dirilme" gibi sözlerle rafineğin kiti atılmaktadır. Emperyalistler devrati mevcut kriz karşısında telaşlarını gizlemiyorlar ve "Eğer Batı ülkeleri-nin halk, demokratik hükümetlerin, ekonominin alınyazısını ellerinde tuttuklarına olan inancıları yitirilsen, bu ekonomik bulunam, Batı demokrasisinin bulunama dönüşebilir." diyorlar! (H-Kissinger, Dünya Sonunları Dizisi I, syf. 193)

Bugün emperyalizmin en etkili ağdını mercuri olarak "büyük tehlike"ne işaret ederken, diğer yandan da 1990'ı yılların, krizin atlattacağı bir dönem olaçağı demagogisi yapıyor. Ne var ki, tarihin ve bilimin yasaları işleme devam ediyor. Emperyalist-kapitalist sistem kendi içinden gelen çelişkiler, yapsal olan krizlerin içinde yüzüyor. Çöküntü siyasal ve sosyal alanda da ifadesini buluyor ve sistemin her geçen gün tarihsel sonuna bir adım daha yaklaşıyor gösteriyor.

Ancak Garbovac ve yandaşları hiçbir zaman böyle düşümleridir. Katarlarında gücünü artarak çelişkilerinin emperyalizmin, adam adımı, ülke ülke iflas etliği, çöküşünün görüldüğü gerçeğe yaklaşılmaz. Daha uzatılabilir. Çünkü onlara göre teknoloji her şeyi değiştirebilir, kendi başına çöküyor... Oysa emperyalizmi taşıyıcı emekçi sonuna kadar kararı bir önderlik, sosyalist bir politika, sosyalizme inanarak yürüyor. Onlar ise bunun çok uzağındaydılar.

Bugün emperyalizmin en etkili ağdınlar mevcut krizin "büyük

tehlikelerini işaret ederken, diğer yandan da 1990'ı yılların,

krizin atlattacağı bir dönem olaçağı demagogisi yapıyor.

geri kalmıyorlar. Ne var ki, tarihin ve bilimin yasaları işleme

devam ediyor. Emperyalist-kapitalist sistem kendi içinden

gelen çelişkiler, yapsal olan krizlerin içinde yüzüyor. Çöküntü

siyasal ve sosyal alanda da ifadesini buluyor ve sistemin her

geçen gün tarihsel sonuna bir adım daha yaklaşıyor gösteriyor.

"Sovyet tehdidi'nin azalmasına rağmen ABD'nin 'Avrupa'da öncül rol oynamaya devam etmekte kararlı olduğunu" açıklarlar. (16.6.1990, Cumhuriyet)

KZZA ABD Savunma Bakanı Cheney

notu, bir savanla nükleer silah işi kullan-

manın taraf olma doktrininin vazgeçme-

mez. (10.5.1990, Cumhuriyet) sözleriyle

sonunun esas yönünü vurgulamaktadır.

Yine ittifağı yüzünden "tehdit'in yeniden ta-

namlanması NATO gücünün daha ge-

niş sahada kullanılmasına ve NATO'nun

mutabakatı alanının genişletilmesini gün-

demdedir. Yeni gelişmelerde göre, ayrı ya

da benzer işlevleri görebilecek yeni yapıları

ortaya çıkması durumunda NATO'nun

varlığı ya da yokluğu pek bir şey ifade et-

meyecektir. Önemli olan emperyalizmin

mürge olduğu gibi ya da açık işgali son-

usunu olarak mük (kriz ekonomik, siyasal

ve sosyal planda, bir bütün olarak tüm

alanlarında) sürekli bir bütünü korurken,

ulusal ve halk kurtuluş hareketleri dev-

am etmez, ancak fazla ülkede emperyal-

ist zincir parçalanmıştır. (Bugün bu konu-

da sözkonusu olan görece güdülüden işe,

etkilenmesi olmaksızın birlikte, temelde ye-

ni-sömürgeçilik ve emperyalizmin saldırgan-

lığı'nın artması ile belirlenmemektedir.

Buna ayrı bir başlık altında değinileceği

konu. Bu konuda son yıllarda ortaya çıkan

önemli sorunlardan biri de yeni-sömürge-

çilikten emperyalistlere olan borçlarındadır.

Sürekli büyük ölçekli işsizlik ve hız art-

an entegrasyon karşısında halk kitleleri ka-

rarlılık içindedir. Dünyanın hayal kırıklığı

kitleleri yer yer sokağa dökülerek restor-

asyoncu iktidardan sarsacak büyük pro-

Bugün kendine güvensiz ve uzun erimli, kıyasla mücadele ruhundan yoksun kimi "sol"cularımız da sosyalist ülkelerin kapitalizme yönelmesiyse, emperyalist-kapitalist sistemin demagogik söylemlerinden fazlasıyla etkilenmekle, "Emperyalizmin, sistemi yenilen üretekci damaklere sahip olduğu" ve "istisnaları bir geçiş gösterilebilir" hana "üretici gücün" bugüne kadar sosyalizmden daha fazla geliştiği" türünden yaklaşımları savunabilmektedirler.

"Dünya tersine döndü!" Emperyalistler, kendi bunaltımların farkından ve 1929 bunamı gibi yeni bir bunamın dalgalanışını gelp çatacağı korkusuna yasıylarken, kendilerine "sol" diyenlerin, resmi açıklamaları kuyruğuna takılmış bir biçimde, emperyalizmin "istisnaları gelişmesinden" söz etmeleri körlükten, bilinc çapıldığından, sosyalizme inançsızlıktan öte bir anlam taşıyıyor.

Doğal ki, emperyalizmin bugünkü bunaltımını, sistemin çökmesinin çok yakın olduğu anlamında düşünmek hayali bir yaklaşımdır. Ancak, iddia edildiği gibi "istisnaları bir gelişme"den söz etmek de emperyalizmi anlamamakla eşdeğerdir. Sonuç olarak, emperyalizmin bunaltımı yasal karakteri gereği asla çözümlenemeycek, tüm sevinç gösterileri rağmen, ne yeni-sömürçülek, ne de kapitalist restorasyon bu bunaltıma çare olamayacaktır.

EMPERYALİZMİN BUNALIMINA KÖRFEZ SAVAŞI'NIN ÇÖZÜM OLMADI

Körfez savaşını ABD'nin Vietnam yenilgisinin etkilerini aşarak dünyanın neresinden olursa olsun kendi çıkarlarına zarar veren her gelişmeye müdahale edecek bir süper güç konumunda olduğunu, sosyalist sistemin çöküşünden sonra dünyayı tartışmasız tek efendisi haline geldığını göstermek istemesi gibi siyasal hedefleri yanında, emperyalizmin bir hayati önem alan petrol kaynaklarını kontrol altında tutmak ve bunların derinleşen ABD ekonomisini rahatlatmak amacı da taşıyordu. Bu yüzden ABD'nin Körfez'e müdahalesi stratejik çıkarlarının sonucu olarak gündeme geldi. ABD, kendi istiyatında başlayıp sonuçlanan bir savaşın adını tazahatı ve gerçekleştirdi.

1990'lı yıllara dünyanın en borçlu ülkesi olarak giren ABD'nin 200 milyar doları bulan bütçe açığını kapatması, borç yükünü hafifletmesi ve kötü durumdeki ekonomisinin solunmasını için petrodolları ABD'ye çekilmesi ve yeni yatırımlara yöneltilmesi gerekiyordu. Bu ancak, dünya petrol rezervlerinin büyük kısmını barındıran Ortadoğu'da ABD yanlısı yönetimlere sahip çıkarak, ABD'nin bölgedeki etkililiğini pekiştirmek ve güçlü bir ABD imajı yaratmakla gerçekleştirilebilir. ABD Körfez'e müdahale ederek savasına yönelirken, sadece dünya politikasına yeni vermesini kolaylaştıracak ve gücünü tartışmasız ilave bir siyasal konuma ulaşmayı hedefledi; savaş, kendi ekonomisi ve yasalama düzeni olan çıkarlarını zarar gelmesiyse için de kendini dayattı. Savaşların, emperyalizmi geçici de olsa rahatlatıyor bir gerçek. ABD'nin 20. yüzyıl içinde yaptığı atılımın hep savaslarla birlikte gerçekleştiği göz önüne alınırsa, Körfez savaşının neyi amaçladığı daha iyi anlaşılacaktır.

Körfez savasıyla ABD dünyada tek süper güç olmanın adınımları attı. Bölgeye kalıcı olarak yerleşme yanında bir siyasi kazanımda da elde etti. Kuşkusuz bu başanda Gorbacov reformculuğunun halkları ihanet çobosunı payı büyüktür. Sosyalist sistemin dağılmasıyla birlikte or-

taya çıkan uluslararası konjunktürü iyi değerlendiren emperyalizm, Gorbacov'u da yedekleyerek, kolay bir "zafer" kazandı. Kapitalizmin sosyalizm karşısında kazandığı moral üstünlük ABD'ye pervasızca hareket etme ve saldırganlığı artırmaya olanaklını sundu.

Ancak Körfez savası, kapitalizmin derinleşen bunaltımına, tüm beklentilerin aksine bir çözüm getirmemiştir. Savaş sonrası kapitalist ekonomilerin canlanışında umut uluslararası finans çevreleri, kapitalist ekonominin savunucuları ve sözcük-

Kapitalizme kaplıların ardına kadar açılan, emperyalizme uzlaşan Gorbacov halklara ihanet etti. Emperyalizm yeni azya almadan en çok bu tavırdan cesaret buldu.

ri, şimdî ummanın aksine, durumun, eskisinden daha da kötü olduğunu belirtiyorlar. Savasın ardından "dünya ekonomisinde Rönesans yaşanacağı" yolundaki ümitlerin boş çığır" diye getiriliyor. Emperyalizmin derinleşen bunaltıma savaş da çözüm olmadı, genel olarak savas, kapitalist ekonomilerin, en başta da ABD ekonomisinin içine bulunduğunu durunluğa aşmaya yetmemiştir. Bir ABD ekonomik araştırma kurumunda çalışan ekonomist A. Friedman, "Durgunluk şalesi, Kuveyt'tin işgalıyla başlamış gibi, savasın bitmesiyle de sona ermedi." diyor. (20. 5. 1991, Güneş)

ABD ekonomisi de bu aşığı güç devam ettirmektedir. Tüm ekonomik veriler bunamın "hızla ve derinleşmeye" yaktığını ortaya koyuyor. Kapitalist ekonominin içinde bulunduğu duruma gösteren tüm endeksler, büyüme hızında bir düşüşe işaret ediyor.

Bugün ABD ile Japonya arasındaki kronik ticaret anlaşmazlığından daha safyaya ulaşmış durumdadır. ABD'de işini kaybeden ve işsizlik yardımı talep edenlerin sayısı kabarmaktadır. En güçlü ABD şirketleri savas sonrasında üç ay zararla kapattıkları açıkladılar. "Borç para" olmayan ABD ekonomisinin çarkı çevilmeyor. ABD'nin borç toplamı, savas sonrası, 10 yıl öncesinin dört katına yaklaşarak 3, 5 trilyon dolara ulaşmıştır. (Bu miktar içinde kredi kartları hesapları, bütçe açıkları, iç borçlar vb. vardır.) 1 Düşüş, aynı ivmede olmasa da Japonya için de geçerlidir. Ekonomik olarak diğer kapitalist ülkelere göre görece olarak daha iyi durumda olan Japonya ekonomisi de aynı duruma ulaşmaya girmeliydi yasıymı. Bunamın daha derinleşeceği ve giderek diğer kapitalist ülkeleri de aynı düzeyde etkileyeceğine dair tahminleri yapıyor. (veriler: 20. 5. 1991, Güneş)

Körfez savası, gelişmiş kapitalist ekonomileri canlandırmazken, yeni-sömürçü ülkeleri de ekonomik açıdan olumsuz yönde etkilemiştir. Petrol fiyatlarındaki artış, ağır borç yükü altındaki bu ülkeleri, borç batığına daha da batırmıştır.

Bütün veriler emperyalistlerin savasla birlikte baş kazanımları elde etse de umudukları sonuca ulaşmadıklarını orta-

ya koyuyor. Savas, siyasal açıdan da, emperyalistlerin lehine olduğu kadar aleyhine sonuçlar yaratmıştır. Her şeyden önce emperyalistlerin arzu ettikleri bir dünya tablosu ortaya çıkmamıştır. Her şey sülümün değildi: dünya, yeni karşışıklarla, belirsizlikler, çalkantılar dönemine girdi.

Emperyalist zincirin zayıf halkalarını kıracak, anti-emperyalist hareketleri yeni bir mayılamına sürecin eşliğinde. Her seyye rağmen anti-emperyalist hareketler gelişmeye devam ediyor. Savas, halkları

halkların kendilerine dayatılan emperyalist yeni düzeni reddederek kendi gelecekları belirleme, eşit, adil ve özgür bir düzen için ayaga kalkacağı yığılacağı yeni isaretileri yöneltti. Daha şimdiden bunun can emareleri ortaya çıkmaya başlamıştır. Ezilen halkların gündeminde anti-emperyalist devrimler vardır. Halkların coşkunluğundan, sömürü ve yolsuzlukları kurtulmaları, bunları kolayca olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı çıkmaktan ve bağımsızlığı kazanmasından geçiyor. Çünkü, halklar da görüyor ki, kapitalizmin insanlığı vereceği bir şey kalmamıştır.

Bugün dünyada ilişkiler-yön veren öge "güç"tür. Sözü bolca edilen ve dillerden düşülmeyen demokrasi, insan hakları ve özgürlükler, emperyalist burjuvazinin dile pelesenk ettiği ama hiçbir zaman dikkate almadığı kavramlar olmayı sürdürüyor. ABD'nin Ortadoğu'ya bu kavramları arkasına gizlenerek müdahale etmesi, emperyalist yeni düzenin benimsenilmesi amacıyla savasla yönelmesi. Üstelik BM'de de arkasına alarak "işgiller" "güç" olusunu yön verdiğini çarpıcı bir göstergesi olmuştur. Güç karşısında halklar boyun eğmeye zorlanırs, karşı koyarlara ne olacağı gösterilecek istenmiştir. Yönetimler düzeyinde emperyalizmi işbirliği ya da emperyalizm karşısına çıkmama tavrı yaparken, halklar nezdinde anti-emperyalist duyguların güçlenmesi ve emperyalizme karşı mücadele gereği öne çıkmıştır. Bu tablonun süreci içinde değişeceği, reformcu hayallerin yıkılmasına bağlı olarak halkların istemlerine ters düşen yönetimler de yıkılacağı, emperyalizm karşısında ezilen halkların birleşik cephesinin adım adım örgütleneceği ve halkların dayanışmasının gelişeceği, emperyalizme karşı, devrimci savasların yoğunlaşacağı ve yeni devrimci kıldarıların kurulacağı ve sosyalizmin yeniden güç kazanacağı kesindir. Bugün böyle bir sürecin başlangıcıdır bulunuyor. *

SÜRECEK

(*) Bu yeni ekonomik politikaya "Askeri Keynesçilik bolumları" adını veren ekonomistler de bulunmaktadır. Ancak, yeni uygulamaları düşünse basabın M. Friedman olduğu bir gerçek.

(**) Öyle ki, emperyalist bugün hala ayakta kalan az sayıda sosyalist ülkeli de ykması, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine veren hareketleri yok etmeyi hedefleyen bir saldırı içerisinde. D. Avrupa'da ve SSCB'de yaşanan kapitalist restorasyonla birlikte emperyalist sermaye açları bu ülke pazarlarını elde etmek, yeni dünya düzeninde daha fazla pay kapmak ve daha güçlü konum elde etmek için kıyasıya bir savas içinde olmalarına rağmen, bu konuda, birlikte hareket etmekten, tüm dünyayı teslim alana cabasından vazgeçmiyorlar.

(***) Dünya kamuoyunda "büyük bir silahlazmana girişim" ile olarak gösterilecek işin yoğun bulaşıcı harcan ve AGİK kapsamında Avrupa'da "silah indirimi"ni öngören son anlaşmanın kapsamına bakıldığında; indirimin ancak sınırlı sayıda konvansiyon silahları içerdigini, büyük bir bölünmüşlüne ve S. Birliği tarafından gerçekleştirileceğini ve büyük talanlara rağmen nükleer silahları varlığına yönelik hiçbir indirim sözkonusu olmadığını görmekteyiz. Bununla birlikte emperyalistlerin baş nükleer silahlarda indirim yapılabileceğini kabul etmeleri ise, emperyalizmin silahlama politikası- nı değiştirmiyor.

KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN GİDASI: PRAGMATİZM

Burjuva, küçük burjuva sınıf yapısından gelen milliyetçi bakış, pragmatizm, kendi öz-gücüne güvensizlik ve başka güçlere bel bağlama siyasetiyle birleşince, emperyalizmin Irak'taki Kürt ulusal hareketini kendi yararına kullanabildiği enveriş bir ortam sağlamıştır. Yani emperyalizme bizzat bu kuzu verer, Kürt burjuva, küçük burjuva önderlerini milliyetçi politikacılar.

Mücadele'nin 1 Nisan tarihli 17. sayısında yer alan bu ifadeler, YNK lideri Celal Talabani'nin, sonuncusu Hilton'da gerçekleştirilen Sosyalist Enternasyonal toplantısına katılmak üzere Türkiye'ye geldiğinde söyledikleri sözler ve sergilediği tutumlar izlenimleri sonra çok sıradan ve yavan gerçekler haline geliyor. Talabani, bu ziyaretinde ortaya koyduğu tutuma geleneksel milliyetçi-pragmatist çizginin, emperyalizmin çıkarlarına hizmet etme konumunu aşarak, nasıl emperyalizmin doğrudan bir aleti durumuna gelebileceğini somut olarak göstermiş oldu.

Tarafsız kalarak ya da Irak yönetimine emperyalizmin ağızyla saldırarak Körfez savaşında takındığı pragmatist tutuma emperyalizmin çıkarlarına hizmet eden Kürt milliyetçiliği, bugün gelinen noktada, kendi halkına karşı emperyalizmin bir aleti olarak "bölücülük" yapıyor. Örlan emperyalizmin çıkarlarını ortaya yere yitiriyor. Talabani bu tutumuyla aynı zamanda sonuna olan yaklaşımların da özünü ortaya koyuyordu aslında.

"Ben bu yüzüldü başımsızlık altı emperyalizmi," dikeyer Sosyalist Enternasyonal kürsüsünden tüm emperyalist devletlere sadıqlıy ve aklılı diler mesajları veren Talabani'ye ilk övgü Erdal İnönü'den geldi:

"Gördüm ki sayın Talabani'nin yaklaşımda Irak'ta demokratik açılım birinci derecede rol oynuyor. Demokratikleşme yolundaki ilerlemelerin özserlik konusundaki ayrıntılardan da öne geldiğini ve şimdiki yolların demokratik başımsızlık varmak olduğunu anlattı."

Laf arasında Irak'taki özerkliği bir ayrıntı olduğunu da vurulayan İnönü'nün ardından tüm burjuva basın, böge devletleri temsilcileri ve emperyalist yetkililer Talabani'yi övmeye yansın girdiler. Kuşkusuz bu övgüler nedensiz değildi. Talabani gerçekten "iyi" işler yapmaya başlanmış.

SOYALİST ENTERNASYONAL VE KÜRT SORUNU

İki böge bir demokrazi ve insan hakları edebiyatı ile emperyalist politikalarla soldan destek veren, emperyalist hükümetlerin başlıca Sosyalist Enternasyonalın yıllık toplantılarının ilkinin bu yıl İstanbul Hilton'da yapılması bir tesadüf değildi elbet. Bağimli ve sömürge halkların sınıf determinasyonunu (kendi kaderini tayin hakkı) ilke olarak savunduğünü söyleyen Sosyalist Enternasyonal örgütünün, Kürt sorunu konusunda diyet standart bir yaklaşım ortaya koymasın Sosyalist Enternasyonalın gerçek yüzünü açığa çıkaran bir tutum-sol oldu.

Daha dünle kadar iyelik adından anımsatmaları ile SHP'yi savsaklayan Sosyalist Enternasyonal yetkililerinin hazırladıkları Kürt karar tasarımlarını değiştirilen SHP'nin ev sahipliğinde ve "yararlı" çalışmalarına karşı duyulan minnettarlık da oldukça anlamlıydı. İnönü'nün bizzat müdahaleleri ile Sosyalist Enternasyonalın Kürt karar tasarımlarını değiştirilen SHP, tasarımda "Kürt azınlığı" deyimini "Kürt halkları" çevirmişle işe başla-dı. Sosyalist Enternasyonalın İstanbul toplantısına katılanlar açısından bu toplantı iyelikte başları oldu ki, bir taşla köşeyi vurmuş oldu. Kürt sorununda böge devletlerinin ayrıntılarındaki değişmezliğin vurgulanması ya-narında toplantılara alınmayan Filistin temsilcisinin İstanbul'dan ayrılmışsya bu konuda da büyük bir "iş" başlarıldı. Siyazınizmin sıkı uşağı Şimon Peres böylece Hilton salonundun Filistin halkını kinisi kurarken, Filistin temsilcisi söz hakkı verilmesi Avrupa sosyal demokrazi ve "sosyalistlerin" demokrazi'dan canlı bir kanıtı oldu.

Sosyalist Enternasyonal sekretaryası ve SHP ile birlikte edilen "başarılar"da aslan payı hiç kuşkusuz ki Celal Talabani'ye aitti. Kürtenin sınıf determinasyonunu konusunda kendisine yöneltilen bir soruya verdiği yanıtta şöyle diyor: Talabani:

"Bölgedeki sınırları değiştirmek mümkün değil. Gerçekçi olmak zorundayız. Gerçekleşmeyecek emeller peşinde gitmekte yarar yoktur. Kaldı ki dünya değişiyor. Yeni dünya düzeninde bölünme değildi birleşme fikri egemendir. Irak için de bu böyle olur."

Talabani'nin bu "gerçekçiliğini" öve öve bitiremeyenler! belirttigi göre, Sosyalist Enternasyonal raporunda "aynılık" aklamaları desteklenmesi ve böge de küçük küçük devletlerin oluşmasını yararlı olmadığ" ifade edilirken, Sosyalist Enternasyonal Kürt sorununa ilişkin hazırladığı rapora da Talabani dangası-nı vurdu. Talabani kendi öz-gücüne güvenmeyen, pragmatist, emperyalizmin istekleri doğrultusunda gelişti-rildiği illanıyla Sosyalist Enternasyonalın gölgesinde politik adid... Kürt sorununu çözümünde yaşanan sorun gerçekçi göz önüne alınması değildi, Talabani'nin "dışislenim" hakim oldu. Çünkü emperyalizmin işine böyle geliyor, emperyalizm böyle ol-masını istiyor.

Avrupalı "sosyal demokrazi" ve "sosyalistlerin" gerçek emperyalist yüzleri olanca oplağıyla bir kez de İstanbul salonlarında böge göstermiş oldu.

KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN EMPERYALİZME HİZMETTEN, EMPERYALİZMİN ALETİ OLMA KURUMUNA TRANSFERİ

"Kürt milliyetçiliğinin aradığı, Irak'taki, emperyalizm ve böge devletlerine kabul edilebilecek bir Kürt özerk bölgesi ya da "federasyon"u Kürt ulusal müca-deleci açısından olumlu bir gelişme anlamına ge-le, bunun Kürt ve diğer Ortadoğu halklarını kurtuluş yolunda ilerleye doğru atılmış bir adım olmayacağı açıktır. Bugünden her türlü taviz vermeye ve Amerikan emperyalizmiyle işbirliği hazır bir Kürt önderliğin-in (örneğin YNK ve İKDP liderlerinin) Irak Kürdistanı'nda özerkliği ya da federasyonu "kazanması" olma-sı, Kürt halkı için bir adım, bir basamak olmayacaktır."

Çünkü bu adın, daha baştan emperyalizmin icaze-tiyle, emperyalizmin bölgesel "yeni düzen" politikala-rya uyum içindir. ("Mücadele, say 17)

Talabani de bu "uyum"u her fırsatta göstermekten kendini alamıyor. "Bir rüyadır" dediği bağlamızın ne kadar gerçeklik bir şey olduğunu da altını çiz-giye vuruyor...

"Irak hükümeti müteffik gücünün Küzey Irak'ta bu-lunmasından duyduğu rahatsızlığı dile getirip bunu

görüşmelerde çok olarak kullanıyor. Biz ise Irak hükü-meti ile nihai anlaşmanın yapılmasına kadar müteffik gücünün Küzey Irak'ta kalmasını istiyoruz."

Kendi gücüne zerrece güvenemeyen, her şeyi emperyalistlerin yardımına bağlayan Talabani, büyük "gerçekçiliğini" rağmen devletler arası ilişkilerde, hele hele emperyalist devletlerle girilen işlerde hatır gö-nüllü, ya da insanı yardımın sözünü olamayacağı-nı, bu kararlar dışında emperyalistleri Irak'ta tutan hiçbir şeyin olmadığını göstermektedir. Kürt mü-tedeller sorunu ayıyuka çıkaran Batı emperyalistle-rin, aynı dönem gündemde gelen Arnavut ya da Eti-yopyalı müteffiklerin sorunlarına hiç ilgisi bulunmasa da Talabani'yi ilgilendirmiyor. O itafı olmaz bir çıkara-nı ve pragmatizmiyle ABD'ye olan minnettarlığını söy-le dile getiriyor:

"Müttefiklerin Küzey Irak'ta bulunmasından mem-nunuz. Yardımlarından dolayı müteşekkirim. Ancak Ku-zey Irak'ta bulunan ABD'liler ile Avrupalıların rolünü ayırt etmek gerekiyor. İngiliz ve Fransızların dışında ABD birlikleri Amerikan halkının iteklemesi ile Küzey Irak'a girdiler. ABD'liler Küzey Irak'a bir Türk müdahale-sinin engellenmek için geldiler."

Bu sözlerin devamında "Biz yabancı kuvvetlerin Irak'ta demokrasinin yerleşmesine: sonra gımelere gerektirdiği düşüncüyüz." diyen Talabani'nin, yarı sözde "özerkliği" edile etkiden sonra bu sefer de onun koruması için yabancı kuvvetlerin bölgelerde kal-masını isteyeceği gün gibi açık. Irak'ta bir özerklik edile etme adına "Biz gerektirdiği özerklikten bile va-göçeriz." diyen Talabani gibi köle ruhlu ve uşak yapı-lı siyasetçilerin pragmatizm ve faydacılık üzerine temellenmiş politikalarının kendi hallerinde hiçbir yararının olmadığı yaşanan deneylerle sabittir. Pragmatizmi yaş-amı felsefesi haline getirenlerin insanlığı verecek hiçbir şeyi alamaz. İnsan ilişkilerde, onun ahla-kı bir benle indirgeyen pragmatist "işbirçilikle" ilgili olarak Fidel Castro'nun şu sözleri Talabani gibilerin gerek değerdendirilmesi olacaktır her zaman:

"Bu tür insanlar rızgıran ve dalgalanan oradan ora-ya sürüklediği güçleri genimler gibidir. İşbirçilikle oportünizmle eş anlamlıdır. Tutunacak yeri ve kökleri yok-tur."

Iraklı Kürtenin bugün emperyalizmin kendilerini sö-mürdün başka bir şey getirmeyeceğini, yasadığı dışardan çıkararak durumdur. Ve emperyalizmi ile işbirçi yapıp idetlerinin kendilerini değil emperyalizmin çıkarlarına sadık kaldığını görüyorlar. O yüzden de Kürt halkı pragmatist "işbirçisi" liderle-riye rağmen kendi öz çabaları ve gücüyle kurtulu-şa ulaşacaktır. *

ANTI-TERÖR YASASI'NIN SONUÇLARI

* İstanbul Barosu avukatlarından Bedii Yarıyıcı'nın 12. 6. 1991 tarihinde, bir gün sonra da Av. Murat Demir'in ve müvekkilî Cavidan Kocacac'ın ve aynı günün akşamı da gazeteci Deniz Tazet'in gerekçesiz olarak gözaltına alınmalarına karşı kamuoyuna yoğun tepkiler oluştu.

Bu gözaltıların ardından, Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi bir grup avukat, olay karşısında yaptıkları basın açıklamasında, avukatların bürolarına karakol kurulmasını, yasaya aykırı bir şekilde gözaltına alınmalarını, dava dosyalarına ve eşyalarına el konulmasını protesto ettiler.

14 Haziran günü ise, Ankara Barosu Başkanı Özdemir Gökçek, kalabalık bir avukat grubu tarafından ziyaret edilerek, baronun bu benzerlik karşısında duyarsız ve tepkizsiz kalmasını istendi. Bunun üzerine Özkü bu basın toplantısı düzenleyerek, gelişen olayları kınadığını açıkladı.

Basın toplantıları, toplukede, Barolar Birliği'ne başvuru ve Tabipler Birliği'ne gözaltındakilerin sağlık kontrollerinin yapılması için gerçekleştirilen girişimlerin ardından, Avukat Murat Demir'in gözaltına alınması sırasında kapalıdır bulunan bürosu Ankara Barosu Yönetim Kurulunda Ali Sarıgül'ün nezaretinde yeniden açıldı.

16 Haziran günü ise, çok sayıda avukat, Çağdaş Hukukçular Derneğinde protesto amacıyla açlık grevine basıldıklarını açıkladılar. Açlık grevi İstanbul'da da Devrimci Mücadele Avukatları tarafından sürdürüldü.

19 Haziran günü de çeşitli illerden gelen ve Anayasa Mahkemesi Başkanlığı ile TBMM'ye verilmek üzere hazırlanan 405 imzalı diletti aç gezen yerlere iletilti.

Aynı gün İstanbul'da da avukatlar ve demokratik kitle örgütleri olarak basın toplantıları ortaya koydular. Anlarında İHD İstanbul Şube Başkanı Avukat Erkan Kanar ve ÖZGÜR-DER Başkanı Avukat Zerrin Sarı'nın da bulunduğu bir grup avukat yaptıkları basın açıklamasında, gelişmeleri kınadıklarını, bu tür gelişmeler karşısında hak ve özgürlükler mücadelesinden geri adım atmamakla, hukuka, insan haklarına aykırı her türlü uygulamaya taviz alınmamacı belirttiler.

22 Haziran günü de İstanbul Tabipler Odası'nda yapılan basın toplantısında Demokrasi Mücadelesinde Basın Emekçileri ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinden temsilciler katıldı. Basın toplantısında gözaltına alınmaların bir komploya yönelik olduğu vurgulandı, gözaltındakilerin derhal serbest bırakılmaları istendi. (*)

BASKILARA KARŞI ÖRGÜTLÜ SESİMİZİ YÜKSELTELİM

* Her geçen gün daha fazla yükselen hak alma mücadelesi karşısında sürekli olarak prestij kaybeden iktidar çetresi, kendi baskı yasalarını da hiçe sayarak ayakta kalmaya çalışıyor. Sözde demokratikleşme havası yaratabilmek için yapılan görüntü değişikliklerine rağmen, karga yarapların farkı olamamış neydik, kendi kuyukları yasaları ihlal ederek, kendilerini farklı düşüncelere tahammil edemeyen pervasız saldırıyı ve yaptıkları meşhurluk kazandırmak için senaryolar ürettiriyorlar.

Başında yaşanan tüm engellemeler rağmen, mesleğinin iktidardan taviz vermediğini çalışan Deniz Tazet'in evinin basılarak gözaltına alınması ve arşivine el konulması da iktidardan bu keşif uygulamalarının bir örneğidir. Gözaltına alınan Tazet, Avukat Murat Demir ve Avukat Bedii Yarıyıcı yasalarla belirlenen koşulların böyle bir tavra izin vermemesine rağmen, bugün gözaltındadırlar!*)

Bu uygulamaları iktidardan; gelişen toplumsal muhalefetin bastırarak için sistemin olarak nazı yoklayarak tepkileri ölmeye yönelik cabalardır. Uygulanmaya çalışılan komplo ve senaryolara sessiz kalmakla daha da yoğunlaşacak. Oysa bizlerin örgütlü olarak sesimizi yükseltmemiz, bu tür uygulamaları baskıya çıkartacak. Geri adım atma, daima kayırmaya mahkumdur. Bizler de Demokrasi Mücadelesinde Basın Emekçileri olarak, tüm bunların bilincine basın emekçilerini bu konuda duyurdu olmaaya çalışacağız. Fakat ne yazık ki, ölümüne tepkileri Deniz Tazet ile yan yana çalışan ve ağzlarından ileri-cedidat söylemlerini etkisiyle emensanlar andırlıyor. Bizleri ve diğer duyuruları insanları "Si karışmayın, bu bizim iş mesele. Zaten size kalsa hiç dışarı çıkmamız istersiniz." gibi saçma saçma sözlerle dışlamaya çalışıp, herkesin çok yakından tanıdığı Hamdi Arıd'ı arıyıp ondan medet umuyorlar. En yakınlarından daha yana yönelik bu saldırı, sadece kendilerinin düşündüklerini insanlardan gelen tepkilere kenarda kösedeyerek verecek yasa "kahraman" insanlar, meslektaşlarına bu kadar şahıslanmayı yeterli göremek, düşündüklerini ve basın çalışanlarını aynı yarı sıra tüm duyuruları iş ve kurumların davetli olduğu basın toplantısına katılma gereği duyuyorlardı. Sosyalist basın, Özgür-Der Hukuk Komisyonu, İHD, memur sendika-ları ve değişik kitle örgütlerinin temsilcilerinin kındığı basın toplantısında konuşarak, gazeteci Deniz Tazet, Av. Murat Demir ve Av. Bedii Yarıyıcı'ya yönelik komplo ve senaryoları baskıya çıkartacaklarını söyleyerek tepkilerini dile getirdiler.

Bizler, son olarak günlük gazetesinde ve TV'nin de polisin oyununa alet olarak işi bir sürüm vermedik işi olayı sonrasında, sesini çıkarmak için sırının kendisine gelmesini bekledikleri umuyor ve diyome ki, baskılar susup oturmakta ya da ortada ileri-cedidat söylemleriyle dolmuş, pratigee gelince hiçbir şey yapmamamın teorisini üretmekle ortadan kaldırılmadı. Baskı ve yasalar ancak örgütlü olarak karşı çıkmakla ortadan kaldırılır.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNDE BASIN EMEKÇİLERİ

(*)28. 6. 1991 tarihinde mahkemece çıkardan Av. Murat Demir, Av. Bedii Yarıyıcı ve gazeteci Deniz Tazet tutuklandı.

SOSYALİST ENTERNASYONAL SHP'YE TAZE KAN TAŞIMAYA ÇALIŞIYOR

• Geçtiğimiz günlerde ev sahipliğini SHP'nin yaptığı Sosyalist Enternasyonal Konsey Toplantısı İstanbul'da yapıldı. Başkanlığını Alman Sosyal Demokratların inli adı Willy Brandt'nin yaptığı Konsey toplantısında, OrtaDoğu, silahsızlanma, Ort'a ve Doğu Avrupa ülkelerinin "demokrasiye" geçisi ve Kırımın silahsızlanması, Arca ve İran karartarı enen bildiriy yayımlandı.

Sosyalist Enternasyonal, ilke gündeminin ANAP Kongresi'ni işgal altında olmasına rağmen, Türk sosyal demokratların ilk kez böyle bir organizasyona

gerçekleşmeleri nedeniyle, toz duman içindeki ilke gündemine

"Sosyeller Birliği ile Doğu Avrupa ülkelerindeki gelişmeleri, komünizm için sosyal demokrasi arasında ki tarihi geçişmenin, sosyal demokrasi lehine sonuçlandırılmış göstergesidir." Bu sözleri Sosyalist Enternasyonal'ın Başkanı Willy Brandt söylüyordu.

Doğu Avrupa'daki eski, yanlış, zaaf, işlevsmez, kendi ayakları üzerinde duramayan sosyalist ülkelerin kapitalizme aşılması ile birlikte ül takip oyan-lar arasında sosyal demokratlar da vardı, ve bugün aldıkları moral gücle, "Sosyalizm öldü, yasasın sosyal demokrasi" sloganıyla yürüyorlar. Zafer kazanmış komutan edasıyla, ellerindeki sosyal demokrasi kılıcıyla yeni ülkeler zaptedip "barbar kapitalizm" teslim alacaklarını haykırıyorlar. "Anık sosyal demokrat olarak, Sosyeller Birliği'nde yapıp dediği değişiklikler ile birlikte bir dünya düzeni olmaaya gidiyor." deyip, boyunduran büyük laflar ediyorlar. Sosyal demokrasinin sorunları birleştirdiğinden, sosyal refahı sağladığından söz edip, yığınları aldatıyor, kitlelerin beyinlerini dumura uğrattıyorlar.

Aldarların başında "sosyalist" kelimesi olduğuna bakmayın. Aslında onlar sosyalizmin yemini dışlamışlar, kapitalist sistemin emniyet şubalarıdır. Çünkü onlar, sınıflar arasında ki, emek-sermaye ilişkisini reddedip uzlaşmaya salık veriyor.

Emperyalizmin çözüme birliği, artık karışıklı bağışıklıklam söz edilmese gerektiğini söylerler. Kapitalizmden kaynaklanan sorunların dizen sınırları içinde çözülebileceğinden, sistemlerin birleşmesinin, sınırların kaldırılmasının gerektiğinden bahsedip halklara alay ederler.

Kapitalist sermaye ilerleyen bir parçayı sayıyıp, alıp, kapitalizmin selameci için çalsıyor. Kervanları düzeni anımların, arıyışlarını sömirecek, düzen sınırları içinde eritirler. Kapitalizmin çürümüşlüğünü, adletsizliğini, pisliğini örtmeye cabalar, devrini tamamlamış kapitalizmi yasatmak için arıyışlara girerler. İnsan hakları, demokrasi, özgürlük sözcüklerini dillerinden düşürmeyecekler. Körfez savaşında OrtaDoğu halklarının başına tonlarca bomba yağdırıp, yağma ve talana koşu koşu giderler. Bunun için ne kadar örmeye çalışırlarsa

çalışsınlar, sosyal demokrasinin altında, emek-sermaye ilişkisi vardır. Sömürünün bir sonucu olan artı-değer vardır. Yani kapitalizm vardır. İnsanın insan tarafından sömürülmesi sosyalizme düşmanlık vardır.

Bugün sosyal demokrasi, yeniden cıltanarak cıçıp hale getirmeye çalışıyor. İflas etmiş sosyal demokrasi istilip istilip soforlara sürüyor. Sofrasına sürülen ülkelerden biri de Türkiye oluyor. Oligarşi, krizinin her geçen gün derinleştiği, 12 Eylül'ün sivil uzantısı ANAP'ın iflas ettiği şu süreçte baskı ve terörüni umandırıyor.

Diziden hoşnutluğu yığınlara sürekli terörüni ve baskısını umandırarak engelleyemiyor. Bunu bilen oligarşi, "sosyal refah, sosyal barış" diye yola çıkanları yedeğinde tutuyor. Böylece, demok-rasıcılık oyununda yeni manevra alamları açacak alternatif bir güç yaratmayı gerekli görüyor. ANAP'ın sosyalizmi, toplumsal muhalefetin geçici de olsa nötrleşme edilebilecek bir alternatif yapılmaya çalışıyor.

SHP, Sosyalist Enternasyonal'ı bu anlamda bir sıçrama tahtası olarak düşünüyor. Toplantının İstanbul'da yapılması ve İnonü'nün bir dahaki toplantıda başkan yardımcılığına getirileceğinin fısıldanması ve Willy Brandt'ın Türkiye'ye OrtaDoğu'da anlaşılır noktaya ödününde "diktar cemesi ve sosyal demokrat hareketin geleceğinden umulu ödününü söylemesi bunu gösteriyor oluyor. Ancak bizim gibi ülkelerde sosyal demokrasinin zemini olmadıgından, sosyal demokratların ömrü de uzam olamaz.

Çünkü maskelerin altında ki çirkin yüzü çok geçmeden ortaya çıkar.

Sosyalist Enternasyonalın İstanbul'daki toplantısında ilginç gelişmeler de yasadı. Sabancı gibi bazi sermayedar "sosyalistlerimiz de tıdirdi. Bir zamanlar "sosyalizm" lafından korkanlar, şimdi halkın tepkilerini eritip dizen içinde tutan sosyal demokrasiye minnet duyuyorlar. Dolunabıyık Saray'ın, Mecazı ve Strauss dinleyerek, bir yandan Boğaz'ı seyredip, diğer yandan kadehle-rindeki yudumlayıp "sosyalistler" arasında gönül rahatlığı ile doluşabiliyorlar. "En iyi sosyalistlerin" kendileri olduğunu söyleyebiliyorlar.

Kimi köşe yazarlarımız da, SHP'nin böyle bir toplantıya ev sahipliği yapmasının anlam ve önemi üzerinde uzun uzun kalem oynatırlarken, SHP'yi ayakta aşılmaya da imhal etmiyor.

Sosyalist Enternasyonalın halklar üzerinde fazla bir etkiliği yok. Kendi deyimlerle "Be tarımsa kırsıtsızıy" diyorlar. Ama durum, bunun tam tersi bir şekilde yansımına, kamuoyu aklındanlar prestij sağlanmaya çalışıyor. Sosyal demokrasinin yıldıcam yenden parlatarak, sınıflar mücadelesine engel olunaçamı sananlar yanılıyorlar. Sosyalizmin haklarını, zaafıları üzerine politika yaparınlar, ellerini uyuşturuların ömürleri uzam olmaayacaktır.

DEVRİMCİ MÜCADELEDE TEKEL İŞÇİLERİ:

"ÖZGÜCÜMÜZE GÜVENMELİ, KARARLI VE ATAK OLMALIYIZ"

• **Bizler** Devrimci Mücadele Tekel İşçileri olarak, toplu sözleşme görüşmelerinin başlamasıyla birlikte, kitleyi harekete geçirmek için çalışmalarımıza hız verdik. İçinde yer aldığımız Demokratik Muhalefet Birliği (DMB) toplantılarında, iki kez kitlese olarak Tek Dışla'nın genel merkezinin yanı sıra Cevizli sitesinden ziyarette çıkmaya karar aldık. Ancak alınan kararlara rağmen, DMB içerisinde yer alan grup ve kişilerin kararlı ve aktif çalışmaları sonucu (hatta tüzim komiteye yer almasına rağmen eylemlere gelmeyenler oluncu) bu eylemlerde hedeflenen kitleeselli sağlanamadı ve etkili olmadık. (Daha sonra gerçekçilerini açıklayarak DMB'den ayrıldık.)

- Toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine, sendika işe bir saat geç başlama ve bir hafta sonra da viziteye çıkma kararı aldı. Bazı arkadaşlarımız sendikaya duydukları tepkiden dolayı, bu eylem kararına katılmama yönünde eğilim

gösterdiler. Düşünceleri eylem yapılmasına karşı çıkmak değil, sendikaya karşı da tepki göstermekti. Ancak biz DMTİ olarak (henüz sendikanın aldığı eylem kararlarına karşı

alternatif eylemlerin kitlesel olarak hayata geçirilmesini koşulları oluşturmada (1) bu eylemlere katılmayı ve misyafiri-
ke geçin daha etkili radikal biçimde eylemleri dönüştürmeyi hedefledik. İste geç girme eyleminde işyerleri önünde toplanıldı. Bir saatlik eylem sonunda slogan ve alkışlarla birlikte işyerlerine yürüldü.

Vizite eyleminde sendikacıların engellemesi tavırna rağmen, sloganlarımızı attık ve kitle sloganlarımıza sahip çıktı. Likör fabrikasındaki arkadaşlarımız, polisin engellemesi çabalarına karşın, dövizimiz ve sloganlarımızla birlikte eylemi başarıyla gerçekleştirdiler.

Vizite eyleminden sonra, Tek Gıda-İş ve sarı sendikacılığı teşhire yönelik çalışmalara başladık. Kitlesel olarak genel merkeze giderek, teşhire yönelik gösteri yapmayı, toplu sözleşmedeki gelişmeler hakkında hiçbir açıklama yapmayan sen-

diğer çalışmaların hesap sonucu hedeflediği. Bu caşlamamızın diğer genel merkez, eylemi kırmak için işyerlerinde olduğunu ortaya çıkarmak için ilk olarak Cevizliye gidilen Orhan Baltı, burada işçilerin hesap sorması ve protestosu ile karşılaşıncı, tatmin edici hiçbir açıklama yapılmadan kaçarak Ciba'ya hıç geçti. Ancak burada da işçilerin yoğun protestosuyla karşılaşıncı, çareyi kendisine "devrimciyim" diyen bir sendikacının himayesinde kaçmakta buldular. Bu protostolr üzerine ise, diğer işyerlerinde dokümanların yazgıne, yine de genel merkez gitme eylemleri için kılınımsında etkili oldu. Muhaletfetti işçilerin birçoğunda da "Oraya gitsek de bir şey değışirsemeycek, eylem yaparsak işçilerinde yapaalım." düşüncesine hakim oluncı, bu eylemleri o zaman vazgeçtik.

Tabanın zorlaması ve gelen tepkilerle birlikte, sendika 14 Haziran Cuma günü, bir saatlik iş bırakma, Pazartesi'den itibaren de bir haftalık eylem programı açıkladı. Programa göre, 17, 18, 19 Haziran'da birer saatlik iş bırakma, 20'sinde vizite, 21'inde ise tam gün iş bırakma eylemleri yapılacaktır. Ancak sendika, kendi aldığı bu kararlara kendisi uymadı.

14'ünde yapılan bir saatlik iş bırakma eylemine tüm işçiler katıldı. Cevizli'de işçiler, iş bırakma sürecinde bahçeде toplanıp halay çektiler. Sloganlar atıldılar. Atılan sloganlar ağırlıkla "Çankaya'nın Şişmanı İşçi Düşmanı", "İşçinin Onuru Sermayeyi Yenecek", "İşçiler Birlesin, İktidarı Yerlesin", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" şeklindeydi. İş bırakma eylemlerinde sendikadan tavır, işçilerin çalıştıkları kısımları, tezgahlarını eylem sürecine terk etmemeleri biçimindeydi.

Program açıklandığında, bir ahlakı birliğinde iş birliğine, DMTI olarak doğru bulduğumuz için katılma kararı aldık. Ancak uygulanan biçimine karşı çıktık. Eylemlerin işçilerin eğitimi için bir araç da olduğu tespitinden yola çıkarak, iş birliğine sürecine toplantılar yapmayı hedefledik. Böylece hem bugüne kadarki eylemleri, toplu sözleşmeyle ilgili geliş-

meleri toplak olarak tartışma alanı bulacak buralar hem işçileri Tek Gıda-İşyonitienlerin etki alanında çıkararak doğru bir önderlik altında toplamayı sağlayacaktır. Aynı 14'ünde bir saatlık iş bırakma süresince faaliyetlerimizi bu doğrultuda yoğunlaştırdık. 17'sinde işe yemeleme hazzını paydık. 17'sinde işyerine erken giriş, gelen işçi arkadaşları ile toplantı yapmak için aynı etmeye, her gün 80-90 kişilik bir kalabalığa ulaşmayı ve bizlerle birlikte meydana toplanarak eylemimiz destekledi. Bir saat tavrımızı geçirdik. Eylemden sonra herkes vapıları eylemin biçiminden doğur olduğunu söylüyor ve moral üstünlük bilizlere geçiriyor. Bundan sonra da çalışmamızı etesi günü işi bırakma eylemine yönelttik. Salı günü toplantı verimizi değiştirerek, ça çağının bulunduğunda meydana kaydırıldı. Reformist ve revizyonistlerin vurdumuduzmazlıklarına rağmen, DMTİ olarak büyük bir ırsızla çalışmamıza yoğunlaştırdık. Bu defa 120 arkadaşımızla birlikte toplanarak bir forum biçiminde sorunlarımızı tartıştık. Sonuç sendikamızın kuruluşuna karar verdik. Sorunlarımızı etrafında toplayıp Tekerin diğer birimleri ile birlikte emek mekize tavır almak için motive etmeye çalıştık. Çarşamba günü eylem ise, saat 10. 00-11. 00 arasıydı. Eylem saatine kaç çağımızın önünde, bu defa 150 kadar arkadaşımızla birlikte toplandık. Bizler yine ciddi ve sorumlu bir şekilde toplantıyı sürdürdük, toplantının sonuna doğru, bugüne kadar "Ben sendikadan aldığım karar doğrultusunda eylemi kismında uygulayacağım." diyerek toplantıya katılmanın, geçmişte muahalefet önderliğine sormusuk, kariyerist bin söz almak istediğini bildirmek konuşmaya başladı. 15 dakika konuşmasını bitirip işleri o işleri konuşmalarla propaganda yapmış kendisine para toplamaya kalkınca, işçiler protesto ederek toplantıyı terk etmeye başladılar. Bunun üzerine, biraz da Persembe günü yapılabrak yarım günlük eylemlerde taleplerimizi sonuçlandıracağımızı söyleyerek toplantıyı bitirdik.

Üç gün boyunca yapılan toplantılardan oldukça rahatsız olduk sendikalar ve işveren. Perşembe günü toplantıyı engellemek için sabah 8'den itibaren yoğun bir propaganda ve baskıyla yola çıktık. İşçilerin işçileri doğrudan eylemin işyerlerinde, tezgahların başından ayrılmadan yapılacağını söyleyerek, işveren de kısım üstabaskıları işçilerin üzerine yollayarak herkesin eylemi sendikadan söylediği doğrultuda yaptığını yapmasını, yoklama çağrılarını bildirerek baskıyı yoğunlaştırdık. Çok yoğun gelen bu baskılar karşısında bir süre işçileri işçi arkadaşlarımızın elinde tuttuk. Ancak onlardan daha çok etkilenen reformist ve revizyonist anlayışlar oldu. Toplantıya katılmamak için "Eylem doğru, ancak madit şartlar ortadan kalktı, fazla bir şey yapalımaz. İşçi gerekçeleri ileri sürerek kıvrımın yollarını aramaya başladılar. Bizler de üç gün boyunca insiyatifimizle gerekçeştirilen eylemlerimize birakığı bırakmadık. Eylemde ısrarla devam ettirdik aldığımız kararlar Perşembe günü toplantıyı iptal ettiği ve iş birkama eylemi süresince çalışmamızda daha sonraki eylemlere yönelttik.

Perşembe günü iş baskını eyleminde Cevizli sitesindeki arkadaşlarımız toplanarak haleyler çektiler, site içerisinde sloganlara yördüler. Ambala fabrikasına çalışan işçilerin eyleme katılması işveren ve sendikacılar tarafından engellendi. Sendikacılar üretim orada da durdurulması yönünde çalışma yapmayıp işçileri çalışmaları dogru dağda yönlendirmen işveren dağda işçileri artırmak buradaki arkadaşların eyleme katılmasını engelledi. Dışarı çıkarak işveren işçileri güvenlik beçkeri tarafından kapılar tutularak engell olundu. Sarı sendikacıların işkütülü politikası, uzlaşmacı, teslimiyetçi yüzü bir kez daha açığa çıktı.

Yapılan tüm bu eylemler Tek Gıda-
İş'in sarı sendikal anlayışını tabana
teşhir etmemizi sağlarken, kitle
kuyrukçusu reformist ve revizyonist,
oportünistlerin mücadele diye bir
sorunları olmadığını bir defa daha
göstermiş oldu. *

TERSANE İŞÇİLERİ:

"TERSANELERDE MÜCADELE YÜKSELİYOR"

• Tersaneler, 600, 000 kamu işçinin içinde bulundukları sürece bir parçası. Dok Gemi-İş Sendikası'nın örgütlediği geniş sendikal analayışın sendika yönetimine olduğu bir şekilde, 1986'lar'dan sonra yükselmeye başlayan devrimci-demokrat muhalif örgütlenme, önemli bir güç haline gelmeye başladıkça, 1989 bahar eylemleri-toplu sözleşme dönemi sonunda, sendika-ışveren işbirliği ile "tensikat" yoluna gidilmiş, özellikle Hacı tersanesinde devrimci önderler işten çıkarılmıştır. İşten çıkarma işçilerin talebine açık bırakılarak, tazminatı ve ihbar ödemesi olarak devam etmiştir.

"İşten atılma" korkusu önemli ölçüde aşılmasa da, "insanca ve onurlu bir yaşama ulaşma" mücadelesi engellenememiş, yeniden toparlanma, demokrat, yeni insanların sürece katılımı, sözleşme-eylemlilik sürecinin duyurulması, mücadeleyi kendiliğinden de olsa yükseltmiştir. Sendikaların işbirlikçi yüzü kitleler açısından oldukça net olmasına rağmen, süreci ve mücadeleyi çok yönlü kavrayan, kitlelerin güven duyduğu bir örgüt-

lenme yaratılmadığından, alternatifsiz kalmakta ve adeta işkolunda bir imparatorluk oluşturmaktadır.

Bu muhalefetin demokratik yapılanmasının belki de doğal aşamadır. Başkını, zorbalığı hakim olduğu tersanelerde, muhalif örgütlenmeler de buna uygun karşı baskıyı ve zoru hayata geçiremediği, mücadeleli demokrat-kendiliğindenci bir çizgiden, devrimci-iradi bir çizgiye dönüştüremediği, buna uygun çalışmayı oturtamadığı süreç basanlar geçici olacaktır.

Tersane işçileri "örgütlü mücadele" temelinde gerçeği kavrayabildikleri, samimi, dürüst, özverili bir çalışmaya girdikleri, kendi "korku ve tereddütlerini" yenebildikleri oranda durumu kendi lehlerine "çevirecekler. Dok Gemi-İş'in gerici sendikal anlayışını parçalayıp, yerine "sınıf ve kitle sendikacılığını" yerleştireceklerdir.

Tersanelerde kitle potansiyeli düşünülmenin aksine "gerici sendikal imparatorluktan" memnun değildir, güvenmemektedir.

4. 6. 1991'de Kasımpaşa'da Camialtı ve Haliç tersa-

nelerinden yaklaşık 2000 işçi, Tepebaşı SSK dispanserine viziteye çıkmış, sendikanın inisiyatifini pratik olarak aşmış. "İşçiler El Ele Mücadeleye", "Türk-İş İstifa" sloganlarını küle ve mal etmişlerdir.

11. 6. 1991 'de Pendik tersanesinde yaklaşık 2500 işçi toplu vizite eylemi yaptılar.

13. 6. 1991'de Harb-i Eskiye bağlı Taşkızak tensesinde, Dok Gemi-İle ve bağlı Camialı ve Halic tensesilerinden yaklaşık 6000 kişi "Çankaya İstifa", "Ozal İstifa", "İşçiler Ele Geli Genel Greve", "İşçiler Birleşin", "İşçiyiz Haykır: Kazanacağız" sloganları ile yola toplu yürüyüş yaptılar. Zamancağere kendilerini "İşçiler Birleşin" sloganını taşıyan birer yeşil tencere protesto ederek yansı verdiler. İyil zamanada Pendik tensesinde çalışan 2500 işçiyi işyerinde, müdiriyetin önünde bir saatlik oturma eylemi yaptılar.

17. 6. 1991'de İstinye tensesinden yaklaşık 800 işçiyi ziyette çıkış. Yürte dönüştü sloganı atan işçilerle müdahale etmeye çalışan tenses görevlileri amirini protesto için tenses içinde müdiriyetle kadalı yürüyen işçiler yürte eyleminden "İşçiler Ele Geli Genel Greve", "İşçiler Birleşin Kadara Yürşün", "İşçiyiz Haykır: Kazanacağız" sloganını taşıyan karırlıklı ile kuzbırlıklı ile

19. 6. 1991 Taşkızak, Camialtı, Deniz Dikimevi, Deniz Basımevi, Onarımevi işçilerinden oluşan 4000 kişilik bir kitle toplu vizite evlemi yaptı. *

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ ANILDI

* '84 Haziran'ında zulmün zorbalığına karşı bedenleri ile barikat kuranlar ve ölümü güzel klanlar geçtiğimiz günlerde çeşitli etkinliklerle anıldılar.

ÖZGÜR-DE'İN bu anımla 16 Haziran günü düzenlediği geziye, Ölüm Orucu şehitleri anısına Silivrikapı'daki Haydar Başpaşa ve M. Fatih Öktülmüşün mezarlarına karafilleri konulması ve devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başlandı.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı anımda açılan pankartlar arasında "Devrim Şehitleri ölümsüzdür" sloganı ve "Onlar ki dünyanın son umudu, soyları tükenmeyen birer şahindiller" dizeleleri yer alıyordu. Ayrıca Ölüm Orucu şehitlerinin portrelerini yer aldığı bir pankart da açıldı.

Anımda o dönemi yaşayan tutuklu aileleri adına bir konuşma yapan TAYAD Başkanı Gülten Şeşen, Ölüm Orucu şehitlerinin faşizmin korku duvarlarını parçalayıp, yeni direniş gelenekleri yarattığını ve bu geleneklerin duvarların dışına taşınarak, özevri, atılabilir ve cesaret ruhunu pekiştirdiğini belirtti. Karanfillerle kaplanan mezarların başında yunmurları havada "Biz devrimciler olarak" diye başlayan ve "Bu uğurda ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin, hiç geldi safı geldi" diye sonlanan andı içtiler.

Ülkede "gıt" çekildi, yaprak kıpırdamadığı bir süreçte evlatlarını yalnız bırakmayan tutuklu ve şehit ailelerinin başında beyaz başörtüleri, ellerinde karanfilleri ile yine en öndeyleydiler. Ve ölümü, ölümsüzlüğe yenilenler ardından türküler söyleyip, "Devrim Şehitleri ölümsüzdür" diye haykardılar.

Mezar anması tamamlandıktan sonra otobüslere binip, piknik yerine gidiли. Bu sefer pankartlar ağaçlara gerilerek, hazırlıklar yapıldı. Ölüm Orucu şehitlerinin portreleri önünde Ortaköy Halk Sahnesi oyuncular başlarında kıızı baritanları ile "Direniş, ölüm ve Yaşam" adı oyunlarını sergilediler. İnsanlar alabildiğine ilgi, bir şeyler kaçırmamaları için seyrettiler. Oyun bitince üniversiteler, liseler, işçiler, memurlar, gençler, kondukları, her kesimden insanlar oluşturdukları çember etrafında sohbet ederek, Ölüm Orucu direnişini soluk soluğa yaşamış olanları dinlediler: "Onlar yeni insanın, kendini yeniden yaratmanın ilk örnekleriydi. Onları yarattığı gelenekler, içkenode, zulme baş egmemede, inançları, siyasi kimlikleri için ölebilme cesareti gösteren Bir-tan'larda, Yusuf'larda, Faruk'larda yaşıyor..."

"BİZE ÖLÜM YOK"

* Ölüm Orucu şehidi Abdullah Meral 14 Haziran günü Manyas'taki mezarının başında devrimcilerin ve köylülerin düzenlediği çöktüklü bir törenle anıldı. Dile zengin kardeşlerim, ellerinde çelenkler ve Anı'nın göğüslerindeki resimleriyle yüzyıllık geçen kitle, mezarın başında saygı duruşundan sonra, Ölüm Orucu direnişinin anlatılmasıyla "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür", "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarını atıyor, inanç ve kararlılıkla yunmurlar havaya kalkıyordu. *

SAMSUN EĞİT-DER MÜCADELEDE İŞLEVSİZ KALİYOR

* Memurların sendika kurlmalarının yasalarla yasaklandığı, örgütlenmelerinin engellendiği ülkemizde, EĞİT-DER'in kurulması, eğitim emekçileri öğretmenlere bir mevzi kazandırmıştır. Bujuva yasaları bu örgütlenmede; çalışan öğretmenleri yer almalarını engelliyor, ancak emekçi, görevden ayrılmış öğretmenlerin çalışmalarına izin veriyordu.

Tüm Türkiye'de olduğu gibi, Samsun'da da EĞİT-DER örgütlenmişti. Bu örgütlenmede yasaların izniyle saygı unsurları bulunuyor, çalışan öğretmenler ise "fahihi üye" olarak yer alıyordu.

EĞİT-DER yönetiminde bulunan öğretmenlere çok iş düşmesine rağmen, bu işlevlerini yapamadıkları, pasifliğin ve suskunluğun bir örneğini sergilediklerini. Samsun EĞİT-DER örgütlenmesine demokrasi mücadelesinde öğretmenlerimizden bilgi almak, bir şeyler öğrenmek için gittiğinde, dehisle müşahade ettim. Burası adeta ülke sorunlarının konuşulmadığı bir mahalle kahvesi niteliğindeydi. Burada mücadeleyle insan kazanmak, bir şey üretmek gibi sorunlar olmadıkları görmenin dehşetini hala yaşamaktayım.

Ve bu insanlara soruyorum: Sizler demokrasi mücadelesinin neresinde-siniz? Emekçi öğretmenlerin ekonomik hakları için ne yaptınız? Neler ürettiniz, ürettiriyorsunuz?

Yaptıklarınız içinde: futbol takımı kurma çalışmaları veya göstermelik bir konser size bir şey kazandırmayacaktır...

Çalışan emekçi öğretmenler, size sesleniyoruz: EĞİT-DER'in gerçek sahibi sizler olmalısınız. Bunun için mücadele etmelisiniz. *

SAMSUNDAN BİR MÜCADELE OKURU

LİSELİ DEVRİMCİ GENÇLİĞİN SİVİL FAŞİSTLERİN SALDIRILARINA CEVABI

* Liselerin kapanmasında yakın günlerde, başta Gazi Mahallesi ve Küçüköy civarındaki liseler olmak üzere, işe idarelerinin ve öğretmenlerin de desteği ile, sivil faşist örgütlenmelerin yaygınlaştırılması ve saldırılarına hız verildi.

Ümraniye Lisesi'nde banyon öğrencileri ile altımsız. Vefa Poyraz Lisesi'nde öğrencileri saldırıların, işe üniversitelerle yaşanan sorun olaylar, oligarşinin elinin altında tuttuğu sivil faşist terçihli kullanacağını iplacıkları veriyor.

Saldırıları sonrası Ümraniye'de sivil faşistlerin barındığı lunapark. Liseli Devrimci Gençler tarafından basılyor ve sivil faşistlere dersleri veriliyor. 12 Haziran günü işe faşist örgütlenmenin merkez olan Küçüköy Milli Gençlik Vakfı, 23. 30'da Liseli Devrimci Gençlik tarafından tahrip edildi ve bu tahribat sırasında, binanın zemin katı tamamen yandı. Üst katla bulunan öğrencileri kendilerine çekmek için banyo kuydukları- oyun makineleri de kullanılmaz hale geliyor. Buna çevresinde yüzlerce Liseli Dev-Genç kuşmaları yapıldığı görülmüştü. *

"Onlar için de artık saflar çok netti: Ya mücadele ya düzen"

GRUP EKİN İSKENDERUN'DA KONSER VERDİ

* 2 Haziran 1991 günü gözaltılar, cezaevleri, ölüm tehditlerinden sonra adeta dirilen ve parçalanmış enstrümanlarını yenilenen Grup Ekin, İskenderun'da çöktüklü bir konser verdi.

Konsere yeni şarkılarıyla devrimci mücadelenin günümüzdeki yerini ve önemini vurguluyorlardı. "Erken ölçeğiz Seninle Biz" isimli parçalarını Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesinde öldürülen on yurtsever devrimci için söylerken, orada bulunan Nasır'ın ailesi de "Bir Nasır gider, bin Nasır gelir" diyerek, parçaya coşkuyla katılıyor, ilze-yiciler de sloganları atarak kitle sorunlarını ve yaşananlara duyuları olduklarını vurguluyorlardı...

Yöre halkının mücadeleye sıcaklığı ve ilgileri ş sözlerle ifadesini buluyordu. "Onlar için de saflar çok netti: Ya mücadele ya düzen..."

Konser, hep beraber bir yürek olmamın coşkusıyla "Yaşamın Türkiye Halklarının Kardeşliği" ve "Yaşamın Her Alanında Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla, çekilen halleriyle çöktüklü bir şekilde sona eriyordu. *

HALKEVLERİ KONTA ŞUBESİ 2. OLAĞAN KONGRESİ YAPILDI

* Halkevleri Konya Şubesi 2. Olağan Kongresi, oldukça geniş bir katılım ve coşkuyla 9 Haziran 1991 Pazar günü yapıldı. Kongreye çevre ilçelerden konuklar ile Konya'daki SHP, İHD, HEF gibi kuruluşlar katıldı. Bu olay dayanışmanın olumlu bir örneğini oluşturuyor. Özellikle SUD-DEHİ öğrencilerin sunduğu iştirak, halkevi korosu, ulusal kıyafetleri ile katılan Van folklor ekibi ve Akşehir'den gelen ozanlar, kongreye renk ve canlılık katıyorlardı. Mücadele dergisi, Grup Yorum, Grup Ekin, FÖSEM, OHS, Tavr, Kars Halkevi, Yar Yayınları'nın gönderdiği mesajlar da okunuyor ve dayanışmanın güzel bir örneğini teşkil ediyor, dinleyen kitlenin arzu üzerine süre aklaşılıyor.

1989 yılında açılan Halkevi Konya Şubesi, uzun süre işlevini yerine getiremiyor. "Sürec içerisinde bizler kendimizi yeniledikçe ve değişen koşullara uyum sağlayacak yeterliyle eriştiğimiz halkevinde de gözle görürlü nitelik değişimleri oldu, kitlelerle bağ kurabildik ve halkevi bunda odak noktası oldu..."

Anıt-Tarih Yasası'nı karşı yürütülen çalışmalar, 16 Martlar, 1 Mayıslar, Yenileşik katılımları protesto, savışa karşı kampanyalar, kendi bünyemizde yapılabildiği seminerler, bizlere ışık tutan olumlu deneyimler. Bizler bu üç yıllık dönemde olumsuzluklar ve eksikliklerimiz birlikte yeni bir döneme başlıyoruz... Bu dönem bizim için yeni süreçler kendimizi yeniden üretmeçimiz ve geliştireceğimiz yoğunlukta geçeceğine inanmaktayız... özellikle emperyalizmin yoz kültürüne karşı devrimci kültürü geliştime ve geleceğin "yeni insanını" yaratma mücadelesi vereceğiz" diyorodu, devrimci mücadelede Halkevçiler.

Kongreye sunulan tek liste seçimi kararını ve yönetimi kurulan Ahmet Kara (başkan), Özcan Şahin (sekreter), Kore Canbulat (sayman), Süleyman İslambay, Kazım Bozdağ seçiliyorlardı.

DEVİRİMCI MÜCADELEDE HALKEVÇİLER

"DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELEMİZ SORUŞTURMALARLA ENGELLENEMEZ"

ü Kırklareli Meslek Yüksekokulunda 10 Nisan boykotu ve 1 Mayıs kutlamalar, nede-ni ile okul idaresi anti-demokratik yöntemlerle öğrencilere ezalar vermekle yoruyor, tek amaç mücadememiz engellemek amacıyla bizlere bir hafta, on beş gün bir ay, dört ay gibi uzatılmaya çalışılan veriyorodu.

Öğrencilerin, idarenin keyfi tutumunu protesto etmek amacıyla başladıkları, başlangıçta üç gün, şartları değişimse süresiz olarak üç gün grevi idareyi büyük telaşa düşürdü. Açık grevin ilk gününde (11 Haziran) yedi öğrenci okul çöleyle ana cadde arasında, sabahın erken saatlerinde toplandı. Polis, Köy İşleri Bakanlığı işmanlarına ait bahçe duvarına asılan afiş bahane ederek öğrencileri dağıtmak istediye de başarısızdı. Grevin ikinci günü, öğrenciler 15 kişi oluştı. Aynı gün, okul yemekhanesinde destek amacıyla yapılan boykot, idareyi iyice tedirgin ettişli. Meslek Yüksekokulu idaresi, iki defa yaşanan bu eylemlerinden şaşkına döndü. Bir arkadaşımızı rahatsızlanmasına üzerine, idareciiler bizlere adeta yalvarıncasına, "Aman yapmayın, batin, gözün korusam," demeye başladılar.

Gerek okul müdürü Harun Saygılı ve çevresi, gerekse Kırklareli polisi, karantınlı karşısında şaşkına döndü. Tüm engellemeler rağmen, üç günü tamamladı. Bu üç gün içinde, en büyük ilgiyi halktan öğrenciler Battaniyeden cekte kadar her şeyleri ile bizi desteklediler. Açık grevin sonunda, okul idaresi bizlere karşı tavını değiştireceği, forumlarımızı izin vereceği, 1 Mayıs soruşturmasını bitirmeye dönime denik getirilemeyeceği, rektörlükte bizlere okuma masası, duvar gazetesi verileceği, not tehditlerini son bulacağı, işpıncınluk olaylarını açığa çıkartıp netleştirileceği yolunda sözler verdi. *

KIRKLARELİ DEV-GENÇ

AÜÖD GENEL KURULUNU DEVİRİMCI GENÇLİK LİSTESİ KAZANDI

* AÜÖD'nin Genel Kurulu büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi.

Dergilerinde AÜÖD'nin yaptıklarını kendilerine mal etmeye çalışan Emegin Bayrağı okurları, kendi meşruluklarına inanmadıklarından olsa gerek, genel kitleye hoş görünmek(i) amacıyla kendilerini "bagimsizlar" olarak ilan edip genel kurula katıldılar.

Tabiri caza olmalıdır üç yıl boyunca katılmayacaklarını alıyaları bu grup, yönetim kurulunun derneğiyle seçimde değil de, delegelerden oluşmasını deniyorodu.

Bu kurula söz sahibi olmakla istiyorlardı. Bu amaçlarına kavuşmak için her şeyi yapmayı düşünüyorlardı. Devrimci Gençlik, onların bu uyanıkları bozuyor ve en geniş kitleye teşhir ediyorodu. Bu nedenle Emegin Bayrağı okuyucuları, sonuçta genel kurula terk etmek zorunda kalıyorlardı.

Çeşitli merkezi dermeklerin ve TÖDEF'in de mesajlarını okundukları genel kurul, yapılan seçim sonucunda Devrimci Gençlik listesinin seçimi kazanmasıyla sonuçlanıyordu.

"SANA MEMLEKETİMİ ANLATMAK İSTİYORUM"

İnanıyoroduk... Malatya'ya Mücadele'den merhaba diyecektik... Biliyorduk... "Halkiyız Kazanacağız" şiarının Malatya'da hayranlaçacağını... itidatın militante gücünü her köşesinde hissettireceğiz, yaşadığımız ilimizde devrimci coşkuyla, özerkliği bütünleştirilecek amacıyla, 9 Haziran'da "Sana Memleketimi Anlatmak İstiyorum" adlı kültür etkinliği düzenleniyordu. Katılmanın oldukça yoğun olduğu senlikte, yüzlerce insan hep bir ağızdan "Bize ölüm yok, bu yürek hiç durmayacak, bu yürek hiç susmayacak" diye haykırılabiliyordu.

Senlik için izin almak, bir yığın bürokratik işlem sonrasında Terip Komite-

alınabilen izin sonrası hazırlanan afiş ve pankartlarla Malatya donatılıyor. 9 Haziran sabahı polis salını kordon altına alıyor ve salına giriş-çıkışları denetleyerek insanları senliğe girmelerini engellemeye çalışıyorodu. Buna rağmen büyük bir coşkuyla il ve ilçelerinde davetli birçok insan geliyorodu. Senlik saat 14. 00'te halk uyanılarak yapılan açılışa başlıyor, dinleyici ve seyirciler coşuyorluyor, sunucunun okuduğu şişir gürlere bu coşku iyice artarken, ardından "sehitler" için bir dakikalık saygı duruşu yapıyorodu. Saygı duruşu yapıpırken, bir izleyici de "Güneş akmıyor, güneşin zağı yakan" şişirini okuyordu. Saygı duruşu sonrası yine şişirler okunuyordu... Yöremizde oluşturulan Grup Berivan, türküleri ve marşlarıyla senliğe renk katıyorodu... FÖSEM, senliğe diğ gösterisiyle büyük beğeni toplıyor, kitleyi coşturup polisi yuhalatırken, insanlarımlar dalarca yastıp, kitlenin alkışlamasını sağlıyorodu... Elazığ arka daşlarca hazırlanan "İşçene Güncesi" adlı şkele kitle etkeniyor, "İdreniş, Ölüm ve Yaşam" şkeci katılım nedeniyle sık sık kesilmesine rağmen derinleşimin mesajını kitleye aktarıyor, sonunda "Di-

renişlerin Cevabı" marşı kitle ile birlikte söyleniyorodu. Şkecin oynanmasından sonra "Halkiyız Kazanacağız", "İnsanlık Onuru İşçeneye Yenecek" sloganları aralıkdarla salonda yankılanıyorodu. Grup Berivan de sahneye çıkıp türkülerini haykırmasıyla polisin zaman zaman yattığı tedirginlik, veni atılan sloganlara ve birlikte söylenen türkülerle baskılıyor, coşku seli büyüyor, halaya donuyorodu. "Anar, Babalar", "Malatya'dan tumarlar geçti" sözleriyle sevgilerini, coşuklarını ile getiriyorlardı. Grup Berivan halkı halaya daveti ise kitleyi daha bir coşutuyordu... Çekilen halaylar ve yaratılan coşkuyla senlik saat 18. 00'de sona eriyordu.

Senlik sonrası bir ksan izleyicilerden aldığımız mektupları baş bölünmelerde... "Senliğe davetli olarak katıldım. Çok etkilendim... Bu program ve gecelerin tekrar yapılmasını istiyorum. Çünkü Türkiye'nin her tarafında çok benzeri gösteriyi ve duymayın sağır insanları yattığını görmeyi ve görmeyi, Mücadele'de arka daşlarca destek olmaları için bu gecelerin tekrar yapılmasını istiyorum..." deniyorodu. Bir başka izleyici mektubunda ise "... Astığımız pankartlarda, afişlerimizde "Sana Memleketimi Anlatmak İstiyorum" derken Malatya'nın köyünden, ilçesinden, merkezinden tüm dostlarımızı inancımızı haklaştıran, Kazanacağımızı karantınlı yazmışık... Malatya'da örgütlü mücadele halkın bağından yükseliyor. Selam dostlara, selam 'mücadeleci'lere... Tutuklularımız da bizimleyle. 'Malatya'da 9 Haziran'da hayat, Halkiyız Kazanacağız' diye haykırılanlar yüreklerinde bir kez daha yederli..." diye yazıyorodu...

Senliğün yapıldıktan sonun önüne doluşan anlar civi ve resmî polise rağmen aynı coşku ve karantılla türküleri söylenerek salon terk ediliyordu... *

MÜCADELE HALATTA BÜROSU

GEBZE BÜROMUZA POLİS BASKINI

ü 10 Haziran 1991 günü Gebze merkezine asılan "İşten Atılmaları Son, Halkiyız Kazanacağız-Devrimci Sol Güçler" imzalı pankartı bahane eden polis tarafından büromuz basılıyor, büroda bulunan dergi çalışanları ile okurlarımızdan altı kişi, gözaltına alınıyorodu. Gözaltına alınanlardan üç kişi, 11 Haziran 1991 günü akşamı polise tarafından bırakıldıkları, diğer üç kişi ise 15 Haziran 1991 tarihinde savcılık tarafından serbest bırakılıyorlardı. Derginizin, dışında gelişen olaylarla itham edilerek polise basılması, okur ve çalışanların gözaltına alınmaları, derginiz üzerinde ki baskılan protesto ediyoruz. *

MÜCADELE GEZBE BÜROSU

GRUP YORUM'UN AVRUPA KONSERLERİ

Grup Yorum, yurtdışına çıkış sırasında karşılarına karşıları her türlü engellemeye rağmen, Avrupa konserlerini gerçekleştirdi. Grup Yorum'un Avrupa'nın değişik kentlerinde iki ay boyunca verdiği konserlere ilgi oldukça yoğundu.

MÜCADELE: Avrupa'nın değişik kentlerinde verdiği konserlerde hava nasıldı? Konserlerinizi izleyenler ile ilgili ne gibi gözlemlerinizi oldu?

GRUP YORUM: Avrupa'nın birçok yerinde konserler düzenlendi. Bu konserler, genelde oldukça koşullu bir katılımla gerçekleşti diyebiliriz. Yaldayış 500 kişilik Hollanda konseri, 2000 kişilik Zürich konserinden çok daha koşullu geçti. Bu örnekten de görülebileceği gibi, konserlerimizde yaşanan koşullar doğrudan katılıma bağlı bir olay değildi. Konser önce işi yapılan çalışma ve insanların bizi yorum tanımaması gibi etkenler koşulları boyutlanmasında önemli bir rol oynuyordu. Konser alanlarında veya sonradan insanlar yaptığımız söyleşilerde dünya görüşümüzü, sanat anlayışımızı ortaya koyduğumuzda adanmış olumlu tepkiler bu olgunun kanıtıydı.

Söz konusu söyleşi ve tartışmalar sonucunda, orada bulunan farklı iki yaşama biçimini belirgin olarak hissettik. Bir kapitalist biresiyenlik hâkim olduğu bir ortamda adapte olan insanları, yani yordamları, çürümüşlüğü kapalı insanları yaşadıkları ülkelerden, diğer işi, kapitalizmin yapıya, parak ama aldatıcı ilişkileri yerine yeni bir dünya için verilen mücadelede inanan, koşuyun ve sevinen yaşıyor, yaşantıya çalışan yeni kültürün oluşmasını katılan, katılmaya çalışan insanları ilişki biçimiyle. Birinci gruba girenler içinde devrimci yaşam biçimiyle hiçbir ilgileri kalmamış, mücadeleye olan inancın yarım yarım yitmiş, yorgun demokratların hiç de az olmadığını da gördük.

MÜCADELE: Avrupa'da yaşayan Türkiye'li insanların siyasi mücadeleye bakışları ile örneğin Almanların bakışını nasıl karşılaştırabiliriz?

GRUP YORUM: Oradaki Türklerin az ya da çok etkisi çalışmaları yine de Almanların siyasi durumundan daha iy. Almanların sosyal, siyasi alanında ilişki kurmakta zorlanmaları, insanlar ilişkilerde sıcaklığı yakalayamamaları onları çok soğuk ve yalnız birer hale getirmiş. Sıcak, insan ilişkileri yerine başka şeylerle sığınma güdülerini gelişmiş, örneğin köpeğiyi bu eksikliği aşmaya çalışıyor...

Ülkemiz koşullarına kıyaslandığında, Almanya'da rahat bir ortam var. Sosyal güvenciler, siyasi hakları kullandıkları bir rahatlık var, söz konusu, örneğin, 1 Mayıs'ı kutlatmaları için yaşları senlik para veriyor. İşçiler 1 Mayıs'ı sokaklara çıkıyorlar diye bu para veriliyor. Buna karşın insanlar işleri evlerinde oturup işi işlemeyi tercih ediyorlar. 1 Mayıs'ı gerçek anlamıyla olmaması da kutlamaya çalışan bizim işi arkadaşlarımız oluyor. Orada ki tür etkinliklere devrimci in-

sanlar yön vermiyor çalışıyorlar. Türkiye'de salınlara kullanılmaması, polislin tüm basılarına rağmen, insanların 1 Mayıs'ı almaya koşuyula gittini ve Almanya'dan farklılıklar anlatıldığında çok şaşırıyorlar.

MÜCADELE: Konser alanlarında gerçekleştirdiğiniz söyleşilerde insanlar daha çok neyi öğrenmek istiyorlardı? Müzik anlayışınızı, türkülerinizi nasıl karşıladılar?

GRUP YORUM: Söyleşilerde genelde müzik değildi, Grup Yorum'un siyasi yanı öne çıkıyordu. Grup Yorum'un bu zamana kadar yaşadığı bir pratik var, o pratiği sahneye taşıyor. Hatta bir gün farklı anlatımların bir insan, "Grup Yorum'un Türkiye'deki beliri bir siyasi anlayış çerçevesinde ele almak istemiyoruz. Grup Yorum genel sola mal olmuş bir müzik topluluğudur." diyor. Avrupa'da böyle bir anlayışın da gelişmiş olduğunu gördük. Grup Yorum'un sanatına, pratiğine, devrimci sanatını kimliği sayı duyuyorlar. Bizi Türkiye'deki diğer sanatçı ve gruplardan farklı bir yerle oturtmuşlar.

Öte yandan bizim diğer sanatçılar arasındaki farkı somut olarak da gördüklerini belirtirler. Hem siyasi anlamda, hem müzik duyumu anlamında... Bugüne kadar izledikleri sanatçıları bu bağlamda, geleneksel yapıları kurtulamamışlar. Bazılar ajipte oldu şikâyet vermişler. Siyasi eğilimi netlik olarak farklı olmanın, insanların müzik duyumuyla sağlanmaması. Bizde duyumuyla açıklıkta olmaması, müzik akademiye değinmiş, grup çalışması, kolektif bulunma gibi özellikler insanların etkiledi. Bunun bir mozaik, bir sentez olduğunu söylediler. Bir yandan derinleş parçaları, bir yandan halkımızın sorunlarını dile getiren, koşuyun doruğa tırmananlar marşları, insanları orada tepkilerini dile getirmesi, hayal çekmesi, o koşuyun yumruluğuna ayağı kalkarak dile getirmesi çok olumlu etkiler yarattı. Bu özelliklere yabancıları çok etkiledi. Örneğin İsviçre'de konseri izlemeye gelen yaldayış 2000 kişi vardı. Bu insanların 200-300 kadar İsviçreliyi ve tepkileri oldukça canlıydı.

MÜCADELE: Avrupa'daki değişik siyasi yapıları, orada yaşadıkları Türkiye'li insanların ilişkileri nasıl? Türkiye'deki siyaseti mücadelesini nasıl görüyorlar? Sağlıklı tepsipler yapabiliyorlar mı?

GRUP YORUM: Orada yaşanan sürece, buradaki süreçten tümüyle bağışmış değildi. Türkiye'deki süreçten kopuk faaliyetlere yerlenirler, örneğin çalışmalar değişik kampanyaları ya da belli protestolarla sınırlı oluyorlar, oradaki insanlara hiçbir şey vermedikleri, hatta yer yer insanlara büyük hayal kırıklıkları yaratacak olumsuzluklar sergiledikleri anlatıldı bize. Cephe gerisidir diyerek yanlış anlayışlar oluşmuş. Bir yandan Türkiye'de de sorunlar var diyerek tüm sorunları gözmeden mücadeleye başlamak yanlış bir denirler, bir yandan da devrim Türkiye'de olacak, hemen oraya gitmek gerek diyorlar olmuş. Böylece ne oraya ne de buraya ilişkin somut çalışmalar içine girilemez. Doğru siyasi anlayışın, bir ikisinin arasında olmaları, en geniş kitleyi yakalamak, Avrupa'da sağlıklı çalışmalarını gerçekleştirmek yönündeki çalışmalar yeni yeni başlamış. Genç kuşak denilen ikinci kuşak da oradaki sağlıklı ortamdan etkilenmiş. Ne bu kültürün alması, ne de Alman halkıyla bir diyalog içine girebilmiş. İki kültür arasında bocalayay duruyor. Yeni başlayan devrimci çalışmalar bu kuşak için de bizim kültürümüzü anlatmak, ülke gerçeklerini içinde yaşadıkları olmaları sağlamak yönünde oluyor.

MÜCADELE: Ülkemizdeki sınıflar mücadelesinin düzeyi yükseldiği oranda, Avrupa'daki anti-faşist, anti-empyalist güçlerin kurulacak ilişkiler ne gibi kazanımları sağlayabilir? Avrupa'daki anti-faşist güçlerin ulusal kurtuluş savaşlarıyla dayanışmaları konusunda gözlemlerin nelerdir?

GRUP YORUM: Almanya'daki anti-faşistleri, sosyalizme inananları, özellikle Latin Amerika'daki bir konferans aracılığıyla oraya göndererek insanlar sıcak mücadeleye yaşantıya gabi bir yaklaşımla gelişmiş. Ancak sosyalizmin yitilmiş diye lanse edilen, gerçekte ise rezonansın "gelişmiş" ve Latin Amerika'daki mücadelelerin gelişmesi, örneğin Sandinistlerin başkasızlığına bu Avrupa solcularında umutsuzluk ve kararsızlık yaratmış. Onları ayakta tutan yerli-sömertlerdeki mücadelelerin gelişmesi doğal olarak olumsuz etkilerde bulunuyor. Tandığımız bir Alman arkadaş var. Bu müzeye bir Alman arkadaş, ülkesindeki solcular için "Burak çok konuşuyor, ama iş yap-

myorlar. Halktan kopuk, gerçekten otom gruplar." diyor. Bu grupların esas çalışmaları çeşitli toplantılar aracılığıyla mücadelelerin yükseldiği ülkelere devrimciler destek olmak, burulardan insanları Avrupa'ya getirmek onlarla söyleşmek, böylelikle mücadeleye solunmaya çalışmak şeklinde oluyor.

Sind Türkiye'ye yineleniyor. Henüz daha böyle kontroller oluşturmamış, özellikle savag dönemdeki mücadelede ve eylemler çok etkili olmuş. Almanlar ve diğerleri sersememiş. Hicbir yerden ses gelmiyor da Türkiye'de ne oluyor diye düşünülmüş. Konserlerimizde geliştirdiğimiz ilişkiler oradaki insanları bir hayli sarstı. Konserlerimizdeki koşullar, belli potansiyelin ağda varulmasında bir araç oldu. Örneğin halkları ses oludumuzu açıklayarak, dünya görüşümüzü, savundığımız düşünceyi ortaya koyarak dayama gözlemleri katılmamış oludukça etki bırakı. Farklı istasyanların düzenlediği konserlerde bile Grup Yorum'un misyonuna duyulan saygı izledik. Belli bir çalışma ile savundığımız anlayış doğrultusunda birçok yeni insanın katanlabileceği bir potansiyelin orada bulunduğunu izlenimini edindik.

MÜCADELE: Ülkemizdeki demokrasi ve devrimci mücadelelerin imesinin yükselmesi Avrupa'daki insanları nasıl etkiliyor? Buradaki gelişmelerin sıcaklığını taşıyabiliyorlar mı?

GRUP YORUM: Orada yaşanan sürecin buradan farklı olmadığın söylemişler. Burada yapılan bir eylemi ilgili anlamda bildiriler çikanıyor, çalışmalar yapıyor. Yer yer, eylemlerde paralellikleri bile sağlıyorlar. Örneğin savag dönemdeki protestolarda... Doğal olarak ulusal mücadeleye ilişkin taleb ve somut bilgilere arzusu da bir hayli güçlü. Anti-Terör Yasası'nın inceliği, yasaya karşı takılan tavır, gelişen olaylar bu da oldukça merak ediliyor. Gerçeklerden oldukça uzak olan bu insanlara birçok gelişmeyi aktardık. Söz konusu uzlaşıcı istem istemize konserlerimizdeki konuşun boyutunu etkiliyordu. Burada gelişilerin çoğunun yaşayın olması ve sorunların çözümünü ilgili yöntemlerin çok olmas bu, buradaki koşulları artırıyor. Orada insanlar sıcak mücadeleye birez yaşamadıkları için, koşulları bir hayli etkiliyor. Ama yine de izlenimdeki ölü topuğu yavaş yavaş atırmaya başlamış. Ülkedeki mücadelelerin yükselmesi, sağlığı adınımları atması, oraya da yansıyor. Ancak henüz önu tamamen açılmış değildi. Avrupa'daki konserlerimiz bu yarıyla oradaki potansiyeli hissetme açısından daha ıpıclar verdi ve bazı olumlu katkılarda bulundu diye düşünüyoruz. Hem kendimiz sanatsal olarak ortaya koyma hem de anlayış düzeyinde kendimizi daha etmede belli adimler atabilmek. Bunda oldukça yükselen mücadelesinin belirleyici ve olumlu etkisi var.

Konserden önce Türkiye'de devrimci anlayış kalmamış diyen bazı insanları, konserden sonra Türkiye'deki devrimci mücadeleye için neler yapabiliriz diye bize soru sormalarına şahit olduk. Açıkça bizden ölü göstermemizi isteyen insanları bile oldu. Bu durum oradaki insanları belli bir arayış içinde olduğunu somut bir göstergesiydi.

ERİTRE HALK KURTULUŞ CEPHESİ'NİN, SÖMÜRGEÇİ (ALBAY) MENGİSTU HAİLE MARIAM'IN YURTDIŞINA KAÇIŞIYLA İLGİLİ BİLDİRİSİ

* Mengistuyu'nun düzensiz dağıtılması bize (Eritre Halk Kurtuluş Cephesi), ne Addis Ababad'da iktidarı dönüştürme ne de Etiyopyanın içinde bulunduğu zorluklara yönelik düşüncelerimizde bir değişiklik yapmamıştır. Mengistu kaçtı, ama jandarma düzeni tüm baskı ve zulüm kurulum, barışa ve halka karşı siyasetleri ile hala duruyor. Düzenin yaymaldığı son bildirirte tüm ordu ve istihbarat güçlerinin (AYSBA) cabalarını her zamankinden daha çok yoksullarımıza karşı tüm niyetleri birdenbire açığa çıkarıyor.

Eritre halkını, Etiyopya halkının 17 yıldır zorluk ve acılarla dolu bir silahlı mücadele vermesinin nedeni, sömürgeçi Mengistuyu'ya karşı bireysel kin veya Mengistuyu'yu düşürmek değildir.

Eritre halkı, haklı mücadelesine, Haile Selassie döneminde beri, sömürgeçi Mengistu iktidar koluğuna oturmada önce başlamıştır. Böylece, bu mücadele Etiyopya'da artan iktidara gelen Haile Selassie veya Mengistu düzenlerinin çökmesini amaçlamıyordu. Ancak BM'nin sunduğu, Eritre halkının zulüm ve kötülüklerle uğrayan adil haklarının satpmasını amaçlıyordu. Böylelikle Eritre halkının mücadelesi, BM şemsiyesi altında, özgür oyla kendi geleceğini çizmesi için fırsat verildiği zaman arada düştüğü ayrılmalar varmış olacaktı.

Ancak Etiyopya açısından halkın, her türlü hakkını çileyen, onları her türlü acı ve baskılara sürükleyen, tarih boyunca onları yoke, kanlı savaşlar ateşine sokan, halkın baskı altında tutan anti-demokratik iktidar sürdürdü müddetçe, Etiyopya halkının mücadelesi devam edecektir.

Bundan dolayı (sömürgeçi albay) Mengistuyu'nun indirilmesi ne Etiyopya'da demokrasi sorunu ne de Etiyopyanın kendi kaderini tayin hakkı için bir çözüm oluşturmuyor. Bu aynı zamanda savaşın durdurulması için de bir zemin oluşturmaktadır.

Böylelikle Etiyopya ve Eritre'de kan aktırılması son verilmesi, barış, adalet ve refahın en kısa zamanda getirilmesi isteniyor, iktidara zorla el koyan, geçen 17 yıl boyunca savaş ateşini kışkırtan yasadışı diktatörlük düzeninin yıkılması gerekme ve iktidarı halk teslim edilmemesi amaçlayan geçici bir hükümet kurulması uğrunda. Aynı zamanda Eritre halkının kendi kaderini tayin etme hakkının ve Eritre sorununun haklı olduğunun benimsenmesi gerekmektedir.

Aksi yönde atılacak olan herhangi bir adım, yukarıda belirtilen isteklerin gerçekleşmesine yönelik bir süreç, geçmiş yanlışlar tekrarlınmasından, barış ve istikrarı uyarlamasından, Etiyopya ve Eritre halklarının acı çekme sürecini uzatmaktan başka bir şey yapamayacaktır.

ZAFAER YİĞİNLARINDIR!
Eritre Halk Kurtuluş Cephesi Merkez Komitesi
21. 5. 1991

Eritre Başkenti Asmara'nın Kurtuluşu Etiyopya Sömürgeçiliğine Karşı Kazanılmış Tarihsel Bir Zaferdir!

Yüzyıllık iğrenç sömürgeçlik, 30 yıl süren silahlı mücadele sonunda kahraman Eritre Halk Kurtuluş Ordusu, jandarma düzeninin 2. ordusunu ederek, sevgili başkentimiz Asmara'nın omuzlarına çıkan acı ve ısgal kardeşliğine son verdi.

Kahraman Eritre Halk Kurtuluş Ordumuz, başkentimiz Asmara'yı tarihsel ve destansı kahramanlarla kurtararak, yakında kurtuluş müjdesi beklediğimiz Asab kentinde düzenimiz tüm kentlilerin baskı ve esaret zindanından kurtarışını bulmaktadır. 19 Mayıs Pazarı günü, sabahleyin saat 10.00'da, yılmaz kahramanlarımız jandarma düzeninin 2. ordusunu ederek, yok etmeyi başardılar. İşte düşmanın Kamberi cephesindeki bir yıl boyunca sarplarak gücündendirilmiş 2. jandarma ordusunun ayakları altındaki toprağın kayması, ordu safında barış-gösterişin kargaşalık ve düzensizlik, askerli ölü-yaralı-kaçkın bir hale düşmesi, Etiyopya sömürgeçlerinin yüz kızartıcı yenilgisini doğurmuştur.

Yüzükde ve yurtdışında yaşayan Eritreli! Bu mutlu anı gelmesini uzun yular arzu eden halkımız! Eritre halkının dostları! Sizleri sevinç ve mutluluk kaplasın, büyük şen şen olsun ey kahraman halkımız! Ey düşmanına hak ettiği cezaı veren, ey şanlı dayışına, ıspatlanmış inanç, büyüklük ve yüce tahammül. Sen onların zorbalık ve egemenliğinden daha yüce olduğunuzu, onların yanlış silahlıların sana kır edemediğini kanıtladın. En zor anlarda bile cesur özerlikleri baki yükseltilerde tutun. Karınak, acı dönmelerin üstüne perde indir. Halkların onurlarını ve gerekliliklerini koruyun. Sevgimizi, saygımızı, şanımız sensin.

Ey yüce şehircilerimiz! Temiz kanlarımızla özgürlük yolunuza aydınlatın. Siz bizim anlamızda ölmediniz, yaşadınız. Güçlüydünüz ki, vasiyetiniz gerçekleşerek meyvelerini vermede başladı. Huzur kişinde yatınız.

Hey Eritre!

Biz şen şen içindeki şehirlerimizde yaşıyoruz.

Andolsun ki, daha özgürlük, barış ve demokrasi içinde yaşayan bir yurt olarak kalacağız.

ZAFAER YİĞİNLARINDIR!
Eritre Halk Kurtuluş Cephesi
25. 5. 1991

SAYI 23/1991

Frankfurt'ta Eritre Halk Kurtuluş Cephesi'nin temsilcisiyle yaptığımız röportajı ve yine EPLF'nin konuya ilişkin bildirilerini yayınlıyoruz.

"Mengistuyu Halkımıza Acımasızca Şiddet Uyguladı"

MÜCADELE: *Mevcut iktidarı yıllardır güç kayıyana uğratmasına rağmen, ülkeyi ayrı olarak terk etmesini nasıl değerlendiriyorsunuz? Ve şu andaki durum*

EPLF: Ben Entrelim ve öncelikle Eritre üzerine düşüncelerimi açıklamak istiyorum. Biz Eritre Halk Kurtuluş Cephesi olarak, 30 yıldır Eritre'nin kurtuluşu için savaşıyoruz. Mengistuyu'nun ülkeyi terk etmesinde ulusal kurtuluş mücadelemiz, tarihi, belirsizlik rol oynadı. Mengistu 14-15 yıldan beri, çeşitli ülkelerde (Sovyetler Birliği, D. Avrupa) destek almıştı, rağmen, ulusal kurtuluş mücadelesinin dayatıcılığı onu ülkeyi terk etmeye zorladı. Mengistu aldığı dış yardım sayesinde, ülkeyi baskı ve şiddetle yönetti, halkımıza acımasızca şiddet uyguladı. Sovyetler Birliği ve D. Avrupa'deki değişimlerden sonra, bu ülkelerden aldığı yardım destek kesilmiş oldu. Bu durum onun, ani olması da, ülkeyi terk etmesinde etkili oldu.

Bu değişim sonucu, onu daha fazla desteklemeyecekleri de ortaya çıkmış, Mengistu değişik yolları denemek zorunda kaldı. Yahudilerin İsrail ile silah karşılığında pazarlık konusu yapmaya çalıştı. Bu girişimden sonuç alamadı. Bunlara rağmen, ülkesindeki siyasi durumun değişiminde, halkımızın istemi durdurulmuş boyutta ulaştı. Mucadelemiz tayin edici rol oynadı. Mengistu rejimi, halktan destek alamaz duruma geldi. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, politik ve askeri olarak yüce boyutlandı ki, Mengistu askeri ve siyasi olarak karşı koyamaz duruma düştü.

MÜCADELE: *Ülkenizdeki örgütlerin güç ve etimlikleri nedir?*

EPLF: EPLF Eritre'de tek siyasi güçtür. Karar mekanizmaları da şu anda EPLF'nin elinde bulunuyor.

MÜCADELE: *Ya Etiyopya'da?..*

EPLF: Etiyopya'da EPDRF ve TPLF diğer örgütler ile birlik oluşturuldu. Ortaç cepheleşme içine girildi. Toplumsal gücü en güçlü olarak temsil ediyorları Bu örgütler 16 yıl silahlı mücadele yürüttüler. Şu anda güçlü bir ittifak oluşturmuş bulunuyorlar, öncelikle EPDR ve TPLF'nin biriktirilecek, halkın büyük çoğunluğu temsil ettikleri görüyor.

Tigre Halk Kurtuluş Cephesi bundan 3

yıl önce kurtarılmış bölgeler elde etti. Bu anlamda güçlü halk desteği var. Diğer bölgeler kurtarılmış olmasınla rağmen, EPDR'nin yönetiminde etkinliği vardı.

MÜCADELE: *EPLF'nin ilaveceği politika nasıl olacak?*

EPLF: Eritre Halk Kurtuluş Cephesi, 6 ay için geçici hükümet oluşturdu. Şu anda ülkesinin geleceğinde ve alınacak kararlarda bu hükümet sorumludur. Ama bu şu anlama gelmiyor, Eritre bağımsızlığını aldı. 1980 yılında EPLF tarafından referandumla güdülmesi önerildi. Bu öneriyi halk desteklemesine karşın, dönem iktidarı tarafından reddedildi. Çünkü nasil bir sonucun ortaya çıkacağı bilinmiyordu. Şimdi ülke yönetiminin 6 ay için geçici hükümet sorumlu olacak. 6 ay sonra referandum tekrar gündeme getirilecek ve ülkesinin siyasi durumunu kesin olarak belirleyecek. Referandum, BM'nin denetiminde yapılacaktır. Halkın engelsiz katılacağı referandumla, ülkesinin bağımsız mı, federasyon mu veya otonom mu kalacağı karara bağlanacaktır.

MÜCADELE: *EPLF'nin tavır nedir?*

EPLF: EPLF'da Eritre'nin bağımsızlığı için savaşı, halkımızın kendi kaderini tayin hakkı için mücadeletti. Bu istem örgütümüzün/cephemizin temel amaçlarından biridir. Ancak bizim istemimizin aynı şekilde halk tarafından da onaylanması gerekiyor. Referandum istegimiz hükümet tarafından her reddedildi. Halkın ulusal mücadeleye destegini büyük olmasına rağmen, istemimize yasal bir statü kazandırmak istiyoruz. Halk kararına EPLF bağlı kalacaktır.

EPLF: 1987 yılında ikinci kongresinde onayladığı gibi, önce uluslararası hükümetle gidilip, daha sonra referandumla güdülmesi kararına bağlandı. Şimdi oluşan geçici hükümet tarafından, 1980 referandum teklifini tekrar gündeme getirecektir.

Bir şey daha eklemek istiyorum. Eritre'de yalnızca ulusal anlamda mücadele yürütülmüdü. Bu mücadele sosyal dönüşümü, kadın, sağlık, çocuk sorunların içeren açılardan geçti ve 16 yıllık mücadeleyi siyasi bağımsızlığa kadar sürükledi. Mücadele epeyce kaç, uğraşı gerektirdi ve gereken gereken bu güç harcancak, bu mücadelelin paralelliginde zafer elde edildi.

